

**PRZEKŁADY
AKTÓW
PRAWNYCH**

1(21)02

Status zawodowy sędziów

BIULETYN

Przekłady Aktów Prawnych 1(21)02

Status zawodowy sędziów
w Niemczech, Francji i Hongkongu

Biuletyn
Biura Studiów i Ekspertyz
Kancelarii Sejmu

Tłumaczenie z jęz. francuskiego: **Helena Klugiel-Królikowska**

Tłumaczenie z jęz. niemieckiego: **Ewa Misior**

Tłumaczenie z jęz. angielskiego: **Albert Pol**

Redakcja: **Andrzej Chodyra**

Projekt okładki: **Janina Knap**

© Copyright by Kancelaria Sejmu, Warszawa 2002

ISSN 1507-9805

Opracowanie graficzne, skład i łamanie: *Biuro Studiów i Ekspertyz*

Druk i oprawa: *Wydawnictwo Sejmowe*

Warszawa, maj 2002

Spis treści

Ustawa o sędziach z dnia 8 września 1961 r. (BGBl. I str. 11665) w wersji obwieszczenia z 19 kwietnia 1972 r. (BGBl. I str. 713) (BGBl. III 30-1) zmieniona ostatnio federalną ustawą o wyrównaniu uposażenia i zaopatrzenia z 6 sierpnia 1998 r. (BGBl. I s. 2026, 2027) (<i>Niemcy</i>)	7
Rozporządzenie z mocą ustawy nr 58-1270 z 22 grudnia 1958 r. stanowiące ustawę organiczną o statusie sędziów i prokuratorów , (<i>Journal Officiel de la République française</i> z 23 grudnia 1958 r.)	61
Ustawa nr 71-1130 z 31 grudnia 1971 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych (<i>Journal Officiel de la République française</i> z 5 stycznia 1972 r., weszła w życie 16 września 1972 r.)	138
Powoływanie sędziów w Hongkongu i niektórych wybranych krajach. Porównania ogólne	192

Wstęp

Wybrane do niniejszego tomu Biuletynu BSiE *Przekłady Aktów Prawnych* teksty pochodzące z niemieckiego i francuskiego ustawodawstwa dotyczą trzech zagadnień. Po pierwsze prezentujemy akty prawne, które odnoszą się do szeroko rozumianego statusu zawodowego sędziów, prokuratorów oraz niektórych zawodów prawniczych. Sprawy związane z funkcjonowaniem wymiaru sądownictwa - w tym status zawodowy osób działających w tym niezwykle istotnym obszarze życia społecznego w Polsce - stanowią przedmiot stałego zainteresowania opinii publicznej, zajmują także wiele uwagi w pracach parlamentarnych. Prezentacja wybranych aktów prawnych z innych państw może zatem dostarczyć nowych inspiracji w podejmowanych działaniach.

Wersja robocza bez weryfikacji

Niemiecka ustawa o sędziach
z dnia 8 września 1961 r. (BGBl. I str. 11665)
w wersji obwieszczenia z 19 kwietnia 1972 r.
(BGBl. I str. 713) (BGBl. III 30-1)

zmieniona ostatnio federalną ustawą
o wyrównaniu uposażenia i zaopatrzenia
z 6 sierpnia 1998 r. (BGBl. I s. 2026, 2027)

CZĘŚĆ PIERWSZA
**URZĄD SĘDZIEGO W FEDERACJI
I KRAJACH ZWIĄZKOWYCH**

Rozdział pierwszy
Przepisy wprowadzające

§ 1
Sędzia zawodowy i honorowy

Władzę sądowniczą sprawują sędziowie zawodowi i sędziowie honorowi.

§ 2
Obowiązywanie przepisów dla sędziów zawodowych

Jeżeli niniejsza ustawa nie stanowi inaczej, przepisy jej dotyczą jedynie sędziów zawodowych.

§ 3

Pracodawca

Sędziowie są na służbie federacji lub krajów związkowych.

§ 4

Zadania, których nie można łączyć

(1) Sędzia nie może jednocześnie wypełniać zadań władzy sądowniczej i władzy ustawodawczej lub wykonawczej.

(2) Poza zadaniami władzy sądowniczej sędzia może jednakże

1. wykonywać zadania administracji sądowej,
2. wykonywać inne zadania na mocy niniejszej ustawy przydzielone sądom lub sędziom,
3. wykonywać zadania badawcze i prowadzić zajęcia dydaktyczne w naukowych szkołach wyższych, publicznych instytucjach dydaktycznych lub urzędowych instytutach dydaktycznych,
4. przeprowadzać egzaminy,
5. przewodniczyć zakładowym komisjom rozjemczym i odpowiadającym im niezależnym komórkom w rozumieniu § 104 zdanie 2 federalnej Ustawy o przedstawicielstwie pracowniczym.

Rozdział drugi

Kwalifikacje do wykonywania urzędu sędziego

§ 5

Kwalifikacje do wykonywania urzędu sędziego

(1) Kwalifikacje do wykonywania urzędu sędziego uzyskuje ten, kto ukończył studia prawnicze na uniwersytecie zdając pierwszy egzamin państwowy i odbył następującą po nich urzędniczą służbę przygotowawczą zakończoną drugim egzaminem państwowym.

(2) Studia i służbę przygotowawczą należy dostosować do siebie pod względem treści.

§ 5a

Studia

(1) Okres studiów wynosi trzy i pół roku; czas ten może być krótszy, jeżeli wykaże się odpowiednie osiągnięcia konieczne dla dopuszczenia do pierwszego egzaminu. Okres studiów uniwersyteckich na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy musi obejmować przynajmniej dwa lata.

(2) Obiektem studiów są przedmioty obowiązkowe i przedmioty wybrane. Przedmiotami obowiązkowymi są dziedziny zasadnicze prawa cywilnego, prawa karnego, prawa publicznego i prawa procesowego łącznie z odniesieniami do prawa europejskiego oraz metodologia nauk prawnych i podstawy filozoficzne, historyczne i społeczne. Przedmioty wybrane służą uzupełnieniu studiów i pogłębieniu wiedzy z przedmiotów obowiązkowych związanych z nimi.

(3) Treść studiów uwzględnia praktykę sądowniczą, administracyjną i doradztwa prawnego. W okresie wolnym od zajęć odbywa się praktykę studencką o łącznym czasie trwania przynajmniej trzech miesięcy. Prawo kraju związkowego może stanowić, że praktykę studencką odbywa się w jednej placówce i w sposób ciągły.

(4) Szczegóły reguluje prawo krajowe.

§ 5b

Urzędnicza służba przygotowawcza

(1) Urzędnicza służba przygotowawcza trwa dwa i pół roku. Kształcenie obejmuje najpierw następujące etapy obowiązkowe:

1. w sądzie powszechnym w sprawach cywilnych,
2. w sądzie w sprawach karnych lub w prokuraturze,
3. w organie administracyjnym,
4. u adwokata, a następnie, według wyboru absolwenta
5. etap wybrany; może się odbywać w następujących placówkach, dla których prawo krajowe winno określić zakres najistotniejszych zagadnień

a) na jednym z etapów obowiązkowych,

b) w organie ustawodawczym federacji lub kraju związkowego

- c) u notariusza,
- d) w sądzie administracyjnym, finansowym, sądzie pracy lub sądzie ds. socjalnych,
- e) w związku zawodowym, stowarzyszeniu pracodawców lub organie samorządu gospodarczego, społecznego lub zawodowego,
- f) w przedsiębiorstwie gospodarczym,
- g) w instytucji kształcącej ponadpaństwowej, międzypaństwowej albo zagranicznej lub u zagranicznego adwokata,
- h) w innej instytucji, która zapewnia stosowne wykształcenie.

(2) Prawo kraju związkowego może stanowić,

1. że kształcenie, na etapach obowiązkowych w stosownym zakresie może mieć miejsce w instytucjach kształcących ponadpaństwowych, międzypaństwowych lub zagranicznych lub u zagranicznego adwokata,

2. że kształcenie, o którym mowa w ustępie 1 zdanie 2 pkt 1 może w części odbyć się w sądzie pracy, wykształcenie, o którym mowa w ustępie 1 zdanie 2 pkt 3 w części w sądzie administracyjnym, finansowym lub społecznym.

Wykształcenie uzyskane na wydziale nauk prawnych można zaliczyć jako wykształcenie, o którym mowa w ustępie 1 zdanie 2 punkt 5, wykształcenie uzyskane w wyższej szkole nauk administracyjnych można zaliczyć do wykształcenia, o którym mowa w ustępie 1 zdanie 2 pkt 3 lub 5.

(3) Etap obowiązkowy trwa najwyżej trzy miesiące. Kształcenie na etapie wybranym trwa najkrócej cztery a najdłużej sześć miesięcy. Służbę przygotowawczą można z istotnych powodów przedłużyć, jednak nie z powodu niedostatecznych osiągnięć.

(4) Podczas kształcenia można zaplanować kursy szkoleniowe o całkowitym czasie trwania do trzech miesięcy.

(5) Szczegóły reguluje prawo kraju związkowego.

§ 5c

Zaliczanie kształcenia dla służby szczebla wyższego

(1) Zakończone sukcesem kształcenie dla służby szczebla wyższego w wymiarze sprawiedliwości lub dla nietechnicznej służby administracyjnej wyższego szczebla o czasie trwania do 18 miesięcy można na wniosek zaliczyć do wykształcenia [wymaganego od sędziów]. Jako urzędniczą a służbę przygotowawczą zalicza się jednak nie więcej niż sześć miesięcy.

(2) Szczegóły reguluje prawo kraju związkowego.

§ 5d

Egzaminy

(1) Podczas egzaminów należy wykazać się osiągnięciami ustnie i pisemnie. Należy zapewnić jednolite wymagania egzaminacyjne i jednolitą ocenę osiągnięć.

(2) Materiał na pierwszy egzamin należy tak dobrać, aby można było zakończyć studiowanie po czwartym roku studiów. Prawo kraju związkowego może stanowić, że pisemne sprawdziany zostaną przeprowadzone podczas studiów, jednakże nie przed upływem dwóch i pół lat studiów. Egzamin ustny obejmuje całe studia.

(3) Sprawdziany pisemne w drugim egzaminie dotyczą z jednej strony kształcenia na etapach obowiązkowych; sprawdziany ustne dotyczą całego wykształcenia przy uwzględnieniu dziedzin najistotniejszych zagadnień. Pisemne sprawdziany należy przeprowadzić do końca kształcenia na ostatnim etapie obowiązkowym lub po jego zakończeniu. Jeżeli prawo kraju związkowego oprócz prac kontrolnych przewiduje jeszcze pracę domową, można postanowić, że sprawdzian ten będzie miał miejsce po zakończeniu etapu wybranego.

(4) W pierwszym i drugim egzaminie komisja egzaminacyjna przy podejmowaniu decyzji może odejść od ogólnej oceny ustalonej arytmetycznie, jeżeli lepiej jest scharakteryzować poziom osiągnięć kandydata na podstawie ogólnego wrażenia, a odstępstwo nie ma wpływu na zdanie egzaminu; przy drugim egzaminie należy wziąć pod uwagę także osiągnięcia w służbie przygotowawczej. Odstępstwo nie powin-

no przekraczać jednej trzeciej przeciętnego zakresu oceny. Udział pisemnych sprawdzianów w ogólnej ocenie nie może przekraczać 40%. Wykluczone jest wliczanie ustalonych arytmetycznie ocen wydanych w trakcie służby przygotowawczej do ogólnej oceny za drugi egzamin. Upoważnia się Federalnego Ministra Sprawiedliwości, aby w drodze rozporządzenia wydanego za zgodą Bundesratu ustalił skalę ocen i punktów dla ocen indywidualnych i ogólnych.

(5) Pierwszy egzamin można powtórzyć raz. Brak sukcesu na pierwszym egzaminie uważa się za nieprzystąpienie do egzaminu, jeżeli kandydat wcześniej zgłosił się na egzamin i podda się wszystkim sprawdzianom. Szczegóły, zwłaszcza bieg terminu zgłaszania, zaliczanie studiów zagranicznych, chorób i urlopów do czasu trwania studiów oraz skutki przerywania egzaminów, reguluje prawo kraju związkowego. Prawo kraju związkowego może przewidzieć powtórzenie egzaminu w celu poprawy oceny.

(6) Szczegóły reguluje prawo kraju związkowego.

§ 6

Uznanie egzaminów

(1) Nie można kandydatowi odmówić dopuszczenia do służby przygotowawczej dlatego, że pierwszy egzamin, o którym mowa w § 5, złożył innym kraju związkowym na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy. Czas przeznaczony na służbę przygotowawczą w jednym z krajów związkowych na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy należy zaliczyć w każdym niemieckim kraju związkowym.

(2) Osoba, która na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy uzyskała kwalifikacje do wykonywania urzędu sędziego zgodnie z § 5, jest uprawniona do wykonywania zawodu sędziego w federacji i w każdym niemieckim kraju związkowym.

§ 7

Profesorowie uniwersyteccy

Każdy profesor zwyczajny nauk prawnych, pracujący na uniwersytecie znajdującym się na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy, ma kwalifikacje do wykonywania urzędu sędziego.

Rozdział trzeci

Stosunek służbowy sędziego

§ 8

Prawne formy służby sędziowskiej

Sędziowie mogą być nominowani wyłącznie jako sędziowie dożywotni, na próbę lub na podstawie zlecenia.

§ 9

Warunki nominacji

Do stosunku służbowego sędziego można powołać jedynie osobę, która

1. jest Niemcem w rozumieniu artykułu 116 Ustawy Zasadniczej,
2. gwarantuje, że w każdym czasie opowie się po stronie wolnościowego, demokratycznego ustroju w rozumieniu Ustawy Zasadniczej oraz
3. posiada kwalifikacje do wykonywania urzędu sędziego (§§ 5 do 7).

§ 10

Nominacja dożywotnia

(1) Sędzią dożywotnim można nominować osobę, która po uzyskaniu kwalifikacji do wykonywania urzędu sędziego pracowała przynajmniej przez trzy lata jako sędzia.

(2) Na poczet czasu, o którym mowa w ustępie 1 można zaliczyć działalność

1. jako urzędnik państwowy szczebla wyższego,
2. w niemieckiej służbie publicznej lub w służbie instytucji między państwowej lub ponadpaństwowej, jeżeli rodzajem i znaczeniem działalności ta odpowiadała działalności w urzędzie wyższego szczebla,
3. jako habilitowany nauczyciel prawa w niemieckiej wyższej szkole o charakterze naukowym,
4. jako adwokat, notariusz lub asesor u adwokata lub notariusza,
5. w innych zawodach, jeżeli rodzajem i znaczeniem działalność ta podobnie jak wymieniona w punktach 1 do 4 była przydatna do uzyskania wiedzy i umiejętności dla wykonywania urzędu sędziego.

Zaliczenie więcej niż dwóch lat tych działalności zakłada szczególną wiedzę i doświadczenie osoby, która ma być nominowana.

§ 11

Nominacja na czas określony

Nominowanie sędziego na czas określony jest dopuszczalne jedynie na warunkach określonych przez ustawę federalną i tylko do zadań określonych w tej ustawie.

§ 12

Nominacja na próbę

(1) Osobę, która chce być później sędzią dożywotnim lub prokuratorem, można nominować jako sędziego na próbę.

(2) Najpóźniej pięć lat po swoim nominowaniu sędziego na próbę jest nominowany na sędziego dożywotniego lub na prokuratora przy powołaniu do dożywotniego stosunku służbowego urzędniczego. Okres ten można przedłużyć o czas urlopu bez otrzymywania uposażenia.

§ 13

Zatrudnianie sędziego na próbę

Sędzia na próbę może być bez swojej zgody zatrudniony jedynie w sądzie, urzędzie administracji sądowej lub prokuraturze.

§ 14

Nominacja na sędziego na podstawie zlecenia

(1) Urzędnik państwowy dożywotni lub na czas określony może zostać nominowany na sędziego na podstawie zlecenia, jeżeli ma być później wykorzystany jako sędzia dożywotni.

(2) (uchylony)

§ 15

Wpływ na stosunek urzędniczy

(1) Sędzia na podstawie zlecenia zachowuje swój dotychczasowy urząd. Jego uposażenie i zaopatrzenie ustala się według jego stanowiska. Poza tym na czas trwania stosunku służbowego sędziego na podstawie zlecenia zawiesza się jego prawa i obowiązki wynikające ze stosunku urzędniczego z wyjątkiem obowiązku zachowania dyskrecji służbowej oraz zakazu przyjmowania upominków.

(2) Jeżeli powstaje stosunek służbowy sędziego wobec innego pracodawcy, także on jest zobowiązany do płacenia poborów.

§ 16

Czas zatrudniania sędziego na podstawie zlecenia

(1) Najpóźniej dwa lata po nominowaniu sędziego na podstawie zlecenia należy nominować go na sędziego dożywotniego lub zgłosić do wyboru komisji wyborczej sędziów. Jeżeli sędzia odrzuci nominację, ustaje stosunek służbowy sędziego na podstawie zlecenia.

(2) Przy zatrudnianiu sędziego na podstawie zlecenia odpowiednie zastosowanie mają przepisy dla sędziów na próbę.

§ 17

Nominowanie przez wręczenie aktu nominacji

(1) Sędzia jest nominowany przez wręczenie aktu nominacji.

(2) Nominacji wymaga się dla

1. ustanowienia stosunku służbowego sędziego,
2. przekształcenia stosunku służbowego sędziego w stosunek innego rodzaju (§ 8),
3. objęcia innego urzędu z innym uposażeniem podstawowym.

(3) Akt nominacji musi zawierać słowa „przy powołaniu do stosunku służbowego sędziego” z dodaniem „dożywotnio”, „na czas określony”, „na próbę” lub „na podstawie zlecenia”. Przy ustanawianiu stosunku służbowego na czas w akcie nominacji należy podać czas trwania służby.

(4) Przy przekształcaniu stosunku służbowego sędziego w stosunek służbowy innego rodzaju akt nominacji musi zawierać słowa określające ów rodzaj zgodnie z ustępem 3, przy obejmowaniu pierwszego urzędu lub przy obejmowaniu innego urzędu z innym uposażeniem podstawowym i innym tytułem służbowym, ów tytuł służbowy musi być wymieniony.

§ 17a

[Ponowne ubieganie się o mandat w Bundestagu]

Jeżeli sędzia składa swój mandat i ubiega się w danym czasie ponownie o wybór do Bundestagu, przeniesienie na inny urząd o wyższym wynagrodzeniu podstawowym nie jest dopuszczalne.

§ 18

Nieważność nominacji

(1) Nominacja jest nieważna, jeżeli dokona jej urząd niewłaściwy rzeczowo. Nominacji nie można zatwierdzić z działaniem wstecz.

(2) Nominacja jest ponadto nieważna, jeżeli nominowany w chwili nominacji

1. nie był Niemcem w rozumieniu artykułu 116 Ustawy Zasadniczej lub

2. (uchylony)

3. nie miał kwalifikacji do sprawowania urzędu sędziego.

(3) Nieważność nominacji na sędziego dożywotniego lub sędziego na czas określony można podnieść dopiero wtedy, gdy zostanie prawomocnie stwierdzona w sądzie.

§ 19

Odwołanie nominacji

(1) Nominację należy odwołać

1. jeżeli osoba nominowana nie miała kwalifikacji do wykonywania urzędu sędziego,

2. jeżeli nie można było zagwarantować obecności sędziowskiej komisji wyborczej przewidzianej w ustawie, a komisja sędziowska odmawia późniejszego zatwierdzenia,

3. jeżeli nominację osiągnięto w drodze przymusu, podstępnego wyłudzenia lub łapówki lub

4. jeżeli nie było wiadomym, że nominowany popełnił przestępstwo lub wykroczenie, które czyni go niegodnym powołania do stosunku służbowego sędziego, i dlatego został lub zostanie prawomocnie skazany na odbycie kary.

(2) Nominację można odwołać, jeżeli w przypadku osoby ubezwłasnowolnionej po nominacji warunki do ubezwłasnowolnienia istniały w chwili nominacji lub gdy nie było wiadomym, że osoba nominowana została w postępowaniu sądowym wydalona ze służby lub zabroniono jej wykonywania zawodu lub została skazana na utratę poborów emerytalnych.

(3) Nominację na sędziego dożywotniego lub na sędziego na czas określony można bez pisemnej zgody sędziego odwołać jedynie na podstawie prawomocnego sędziowskiego orzeczenia.

§ 19a

Tytuły urzędowe

(1) Tytułem urzędowym sędziów dożywotnich i sędziów na czas określony jest „sędzia”, „sędzia przewodniczący”, „dyrektor”, „wiceprezes” lub „prezes” ze słowem określającym sąd („sędzia sądu ...”, „sędzia przewodniczący sądu ...”, „dyrektor sądu...”, „wiceprezes sądu ...”, „prezes sądu ...”).

(2) Sędziowie na podstawie zlecenia mają na służbie tytuł „sędzia” z wyrazem określającym sąd („sędzia sądu...”).

(3) Sędziowie na próbę mają tytuł „sędzia”, w służbie prokuratorskiej tytuł „prokurator”.

§ 20

Ogólna wysługa lat

Ogólną wysługę lat sędziego ustala się według dnia, w którym przekazano mu urząd sędziego. Jeżeli uprzednio sędzia sprawował inny urząd sędziowski lub inny urząd z przynajmniej takim samym uposażeniem podstawowym, ogólną wysługę lat oblicza się od dnia przekazaniu mu tego urzędu.

§ 21

Zwolnienie ze stosunku służbowego

(1) Sędziego zwalnia się

1. jeżeli utraci przymioty Niemca w rozumieniu artykułu 116 Ustawy Zasadniczej,

2. jeżeli pozostaje w publicznoprawnym stosunku służby lub urzędowym do innego pracodawcy, o ile przepisy ustawowe nie stanowią inaczej, lub

3. jeżeli zostanie mianowany żołnierzem zawodowym lub żołnierzem na czas określony.

W przypadkach wymienionych w punkcie 2 naczelna instancja służbowa w porozumieniu z nowym pracodawcą i za zgodą sędziego

może zarządzić kontynuację stosunku służbowego sędziego obok nowego stosunku służby lub urzędowego.

(2) Sędziego należy zwolnić,

1. jeżeli odmawia złożenia przysięgi sędziowskiej (§ 38),

2. jeżeli w chwili swojej nominacji jest członkiem Bundestagu lub parlamentu kraju związkowego i w terminie wyznaczonym przez naczelną instancję służbową nie złoży swojego mandatu,

3. jeżeli został powołany po osiągnięciu granicy wieku,

4. jeżeli na piśmie domaga się zwolnienia,

5. jeżeli osiągnie granicę wieku lub staje się niezdolny do służby, a stosunek służby nie kończy się przejściem w stan spoczynku lub

6. jeżeli bez pozwolenia naczelnej instancji służbowej wybiera siedzibę lub stały pobyt za granicą.

(3) Sędziego dożywotniego lub sędziego na czas określony można bez ich pisemnej zgody zwolnić jedynie na podstawie prawomocnego orzeczenia sędziowskiego. Zwolnienie sędziego dożywotniego lub sędziego na czas określony można podnieść dopiero wtedy, gdy zostanie prawomocnie stwierdzone przez sąd.

§ 22

Zwolnienie sędziego na próbę

(1) Sędziego na próbę można zwolnić przed upływem szóstego, dwunastego, osiemnastego i dwudziestego czwartego miesiąca po jego nominacji.

(2) Sędziego na próbę można zwolnić przed upływem trzeciego lub czwartego roku

1. jeżeli nie nadaje się do urzędu sędziego lub

2. jeżeli sędziowska komisja wyborcza odmawia objęcia go stosunkiem służbowym sędziego dożywotniego lub sędziego na czas określony.

(3) Sędziego na próbę można ponadto zwolnić w razie zachowania, którego konsekwencją w przypadku sędziów dożywotnich byłoby formalne postępowanie dyscyplinarne zakończone orzeczeniem środków dyscyplinarnych.

(4) Terminy wymienione w ustępach 1 i 2 przedłuża się o czas urlopu bez otrzymywania poborów.

(5) W przypadkach wymienionych w ustępach 1 i 2 o decyzji zwolnienia należy sędziego poinformować przynajmniej sześć tygodni przed dniem zwolnienia.

§ 23

Zwolnienie sędziego na podstawie zlecenia

W przypadku zakończenia stosunku służbowego sędziego na podstawie zlecenia odpowiednio obowiązują przepisy dotyczące zakończenia stosunku służbowego sędziego na próbę.

§ 24

Zakończenie stosunku służbowego w drodze rozstrzygnięcia sędziowskiego

Jeżeli w drodze wyroku sądu niemieckiego działającego na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy wobec sędziego zostanie wydany wyrok orzekający

1. pozbawienie wolności na okres przynajmniej roku z powodu czynu umyślnego,

2. pozbawienie wolności z powodu czynu umyślnego podlegającego karze na podstawie przepisów o zagrożeniu dla pokoju, zdradzie stanu, zagrożeniu dla demokratycznego państwa prawa lub zdradzie kraju związkowego i zagrożeniu zewnętrznym bezpieczeństwem,

3. pozbawienie możliwości piastowania urzędów publicznych lub

4. utratę prawa podstawowego zgodnie z artykułem 18 Ustawy Zasadniczej

5. stosunek służbowy sędziego kończy się z chwilą uprawomocnienia się wyroku bez konieczności dalszych rozstrzygnięć sądowych.

Rozdział czwarty
Niezawisłość sędziego

§ 25

Zasada podstawowa

Sędzia jest niezawisły i podlega jedynie ustawie.

§ 26

Nadzór służbowy

(1) Sędzia podlega nadzorowi służbowemu jedynie w takim zakresie, aby nie naruszało to jego niezawisłości.

(2) Nadzór służbowy z zastrzeżeniem ustępu 1 obejmuje także uprawnienie do stawiania zarzutów w przypadku prowadzenia spraw urzędowych w sposób sprzeczny z przepisami i do wezwania do niezwłocznego załatwienia spraw urzędowych zgodnie z przepisami.

(3) Jeżeli sędzia twierdzi, że środki nadzoru służbowego naruszają jego niezawisłość, na wniosek sędziego rozstrzyga się w oparciu o niniejszą ustawę.

§ 27

Powierzenie urzędu sędziowskiego

(1) Sędziemu dożywotniemu i sędziemu na czas określony powierza się urząd sędziego w określonym sądzie.

(2) Jeżeli ustawa dopuszcza, można mu powierzyć dalszy urząd w innym sądzie.

§ 28

Obsadzenie sądu sędziami dożywotnimi

(1) Jako sędziowie w sądzie mogą działać jedynie sędziowie dożywotni, o ile ustawa federalna nie stanowi inaczej.

(2) Przewodniczącym sądu może być tylko sędzia. Jeżeli sąd pracuje w obsadzie kilku sędziów, kierownictwo sprawuje sędzia dożywotni.

§ 29

Obsadzanie sądów sędziami na próbę, na podstawie zlecenia i sędziami oddelegowanymi

W rozstrzygnięciach sądowych nie może uczestniczyć więcej niż jeden sędzia na próbę lub sędzia na podstawie zlecenia albo sędzia delegowany. W planie podziału zadań jego status musi być wyraźnie zaznaczony.

§ 30

Przeniesienie i pozbawienie urzędu

(1) Sędziego dożywotniego lub sędziego na czas określony można przenieść na inny urząd lub złożyć go z urzędu bez jego pisemnej zgody jedynie

1. w postępowaniu dotyczącym oskarżenia sędziego (artykuł 98 ust. 2 i 5 Ustawy Zasadniczej)
2. w formalnym postępowaniu dyscyplinarnym,
3. ze względów interesu opieki prawnej (§ 31),
4. przy reorganizacji sądów (§ 32).

(2) Przeniesienie lub złożenie z urzędu poza przypadkiem wymienionym w ustępie 1 pkt 4 zarządzić można jedynie na podstawie prawomocnej decyzji sędziowskiej.

(3) Jeżeli sędzia, który piastuje kilka urzędów sędziowskich, zostanie pozbawiony jednego urzędu, jest to równoznaczne z przeniesieniem.

§ 31

Przeniesienie w interesie opieki prawnej

Sędziego dożywotniego lub sędziego na czas określony można przenieść

1. na inny urząd sędziowski z takim samym uposażeniem zasadniczym,
2. w tymczasowy stan spoczynku lub
3. w stan spoczynku,
4. jeżeli fakty spoza działalności sędziowskiej pilnie wymuszają środek tego rodzaju, aby nie dopuścić do ciężkiego naruszenia zasad opieki prawnej.

§ 32

Reorganizacja sądów

(1) W przypadku reorganizacji instytucji sądów lub ich okręgów sędziemu dożywotniemu lub sędziemu na czas określony tych sądów można powierzyć inny urząd sędziowski. Jeżeli nie jest możliwe wykorzystanie w urzędzie sędziowskim z takim samym uposażeniem podstawowym, można mu powierzyć urząd sędziowski z niższym uposażeniem zasadniczym.

(2) Jeżeli powierzenie innego urzędu sędziego nie jest możliwe, sędziego można złożyć z urzędu. W każdej chwili można mu powierzyć nowy urząd sędziego, także z niższym uposażeniem podstawowym.

(3) Powierzenia innego urzędu sędziowskiego (ustęp 1) i złożenia z urzędu (ustęp 2 zdanie 1) nie można zarządzić później niż trzy miesiące po wejściu w życie reorganizacji.

§ 33

Pozostawienie uposażenia

(1) W przypadkach wymienionych w § 32 sędzia otrzymuje swoje dotychczasowe uposażenie łącznie z dodatkami funkcyjnymi zaliczanymi do emerytury lub nieodwołalnymi i awansuje według szczebli wysługi lat swojej grupy zaszeregowania. W pozostałych sprawach pobory podlegają ogólnym przepisom prawnym o wynagrodzeniu. Jeżeli ich wysokość jest określana według służbowego miejsca zamieszkania, przy składaniu z urzędu (§ 32 ust. 2 zdanie 1) miarodajne ostatnie służbowe miejsce zamieszkania.

(2) Przy stosowaniu przepisów o zawieszeniu poborów i o zbiegu poborów emerytalnych sędziego złożonego ze swojego urzędu uważa się za sędziego w stanie spoczynku.

§ 34

Przeniesienie w stan spoczynku z powodu niezdolności do służby

Sędziego dożywotniego lub sędziego na czas określony można bez ich pisemnej zgody przenieść w stan spoczynku z powodu niezdolności do służby jedynie na podstawie prawomocnej decyzji sędziowskiej. Dla rozstrzygnięć dotyczących ograniczonej zdolności do służby odpowiednio obowiązuje zdanie 1.

§ 35

Przejściowy zakaz wykonywania czynności służbowych

W postępowaniu, o którym mowa w § 18 ust. 3, § 19 ust. 3, § 21 ust. 3, §§ 30 i 34 sąd na wniosek może przejściowo zakazać sędziemu wykonywania czynności służbowych.

§ 36

Członkostwo w parlamencie lub rządzie

(1) Jeżeli sędzia zgadza się na kandydowanie w wyborach do Bundestagu lub organu ustawodawczego kraju związkowego, w ciągu dwóch miesięcy przed dniem wyboru należy mu na wniosek zapewnić urlop konieczny do przygotowania wyborów przy jednoczesnym cofnięciu poborów.

(2) Jeżeli sędzia przyjmie mandat Bundestagu lub organu ustawodawczego kraju związkowego lub gdy sędzia za swoją zgodą zostanie mianowany członkiem rządu federalnego lub rządu kraju związkowego, prawo i obowiązek sprawowania urzędu sędziego kończą się bez sądowego rozstrzygnięcia zgodnie z szczegółowymi postanowieniami ustawowymi.

§ 37

Delegowanie

(1) Sędzia dożywotni lub sędzia na czas określony mogą być oddelegowani jedynie za swoją zgodą.

(2) Delegację należy zarządzić na czas określony.

(3) Sędziego dożywotniego lub sędziego na czas określony można bez ich zgody oddelegować na najwyżej trzy miesiące w ciągu roku gospodarczego do innych sądów tej samej dziedziny sądownictwa w celu zastąpienia sędziego.

Rozdział piąty

Szczególne obowiązki sędziego

§ 38

Przysięga sędziowska

(1) Sędzia winien złożyć następującą przysięgę na publicznym posiedzeniu sądu:

„Przysięgam sprawować urząd sędziego dochowując wierności Ustawie Zasadniczej Republiki Federalnej Niemiec i ustawie, sędzić rzetelnie i najlepiej jak potrafię bez względu na osobę i służyć tylko prawdzie i sprawiedliwości, tak mi dopomóż Bóg.”

(2) Przysięgę można złożyć także bez słów „tak mi dopomóż Bóg”.

(3) W przypadku sędziów pozostających w służbie krajów związkowych przysięga może zawierać zobowiązanie dotyczące konstytucji kraju związkowego i zamiast przed sądem można ją złożyć publicznie w inny sposób.

§ 39

Ochrona niezawisłości

Sprawując swój urząd i poza nim, także w działalności politycznej sędzia winien się tak zachowywać, aby nie podważyć zaufania do swojej niezawisłości.

§ 40

Arbiter i mediator

(1) Na działalność dodatkową jako arbiter lub opiniujący sędzia polubowny można wydać sędziemu pozwolenie jedynie wtedy, gdy strony umowy dotyczącej arbitrażu wspólnie zlecą mu tę sprawę lub gdy zostanie wyznaczony przez organ nieuczestniczący w sprawie. Wydania pozwolenia należy odmówić, jeżeli sędzia w chwili decyzji o wydaniu pozwolenia zajmuje się sprawą lub może się nią zająć na podstawie planu podziału zadań.

(2) W odniesieniu do dodatkowej działalności sędziego jako mediatora w sprawach spornych pomiędzy stowarzyszeniami lub pomiędzy nimi i osobami trzecimi należy odpowiednio stosować ustęp 1.

§ 41

Ekspertyzy prawne

(1) Sędzia nie może sporządzać pozasłużbowych ekspertyz prawnych ani udzielać odpłatnych porad prawnych.

(2) Profesor praw lub nauk politycznych będący urzędnikiem państwowym i jednocześnie sędzią może za zgodą naczelnej instancji służbowej w administracji sądu sporządzać ekspertyzy i udzielać porad prawnych. Zgodę można wydać ogólnie lub dla indywidualnych przypadków, jeżeli działalność sędziowska profesora nie wykracza poza zakres działalności dodatkowej i nie należy się obawiać szkody dla interesów służbowych.

§ 42

Działalność uboczna w opiece prawnej

Sędzia jest zobowiązany jedynie do działalności ubocznej w opiece prawnej (posada dodatkowa, zatrudnienie dodatkowe) i w administracji sądowej.

§ 43

Tajemnica doradztwa

Sędzia winien zachować dyskrecję na temat przebiegu poradnictwa i uzgodnień także po zakończeniu swojego stosunku służby.

Rozdział szósty

Sędziowie honorowi

§ 44

Ustanowienie i odwołanie sędziego honorowego

(1) Sędziowie honorowi mogą pracować w sądzie jedynie na podstawie ustawy i na warunkach określonych w ustawie.

(2) Sędzia honorowy przed upływem swojej kadencji może zostać odwołany jedynie na warunkach określonych w ustawie, a wbrew swojej woli jedynie w drodze decyzji sądu.

§ 45

Niezawisłość i szczególne obowiązki sędziów honorowych

(1) Sędzia honorowy jest niezawisły w takim samym stopniu jak sędzia zawodowy. Winien zachowywać tajemnicę doradztwa (§ 43).

(2) Przewodniczący winien na publicznym posiedzeniu zaprzysiąc sędziego honorowego przed jego pierwszą sprawą. Zaprzysiężenie jest ważne w czasie sprawowania urzędu, przy ponownym ustanowieniu także na kadencję bezpośrednio następującą. Przysięgający winien przy składaniu przysięgi podnieść prawą dłoń.

(3) Sędzia honorowy składa przysięgę wypowiadając słowa:

„Przysięgam sprawować urząd sędziego honorowego dochowując wierności Ustawie Zasadniczej Republiki Federalnej Niemiec i ustawie, sądzić rzetelnie i najlepiej jak potrafię bez względu na osobę i służyć tylko prawdzie i sprawiedliwości, tak mi dopomóż Bóg.”

Przysięgę można złożyć także bez słów „tak mi dopomóż Bóg”.

Przed złożeniem przysięgi przewodniczący informuje o tym osobę składającą przysięgę.

(4) Jeżeli sędzia honorowy zgłasza, że ze względów religijnych lub względów sumienia nie może złożyć przysięgi, wypowiada następujące słowa:

„Ślubuję wypełniać obowiązki sędziego honorowego dochowując wierności Ustawie Zasadniczej Republiki Federalnej Niemiec i ustawie, sądzić rzetelnie i najlepiej jak potrafię bez względu na osobę i służyć tylko prawdzie i sprawiedliwości.”

Ślubowanie jest równoznaczne z przysięgą.

(5) Jeżeli sędzia honorowy zgłasza, że jako członek wspólnoty religijnej lub wyznaniowej chciałby użyć formuły zaręczenia tej wspólnoty, może ją dołączyć do przysięgi lub do ślubowania.

(6) Sędziowie honorowi w sądownictwie finansowym składają przysięgę o wypełnianiu obowiązków sędziego honorowego przy dochowaniu wierności Ustawie Zasadniczej Republiki Federalnej Niemiec i ustawie, zachowywaniu tajemnicy podatkowej, sądeniu rzetelnie i najlepiej jak potrafią bez względu na osobę i służeniu tylko prawdzie i sprawiedliwości.

Odpowiednio dotyczy to ślubowania.

(7) W przypadku sędziów honorowych krajów związkowych zarówno przysięga jak i ślubowanie mogą zawierać dodatkowe zobowiązania wynikające z konstytucji kraju związkowego.

(8) Sporządza się protokół dotyczący zobowiązań sędziego honorowego wynikających z konstytucji kraju związkowego.

(9) W pozostałych przypadkach prawa i obowiązki sędziów honorowych określa się na podstawie przepisów obowiązujących w poszczególnych wydziałach sądu.

§ 45a

Tytuły sędziów honorowych

Sędziowie honorowi w sądownictwie karnym mają tytuł „ławnik”, sędziowie honorowi w izbach handlowych tytuł „sędzia handlowy” pozostali sędziowie honorowi mają tytuł „sędzia honorowy”.

CZEŚĆ DRUGA

SĘDZIA NA SŁUŻBIE FEDERACJI

Rozdział pierwszy

Przepisy ogólne

§ 46

Obowiązywanie prawa o urzędnikach federalnych

Jeżeli niniejsza ustawa nie stanowi inaczej, w przypadku stosunków prawnych sędziów w służbie federacji oprócz szczegółowej regulacji obowiązują przepisy prawne dla urzędników federalnych.

§ 47

Federalna Komisja ds. Personalnych w sprawach dotyczących sędziów

W sprawach sędziów pozostających w służbie federacji w Federalnej Komisji ds. Personalnych jako dalszy stały członek zwyczajny współdziała kierownik Wydziału Personalnego Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości, którego zastępcą jest inny urzędnik Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości. Niestalymi członkami zwykłymi są czterej sędziowie; oni i ich zastępcy muszą być sędziami dożywotnimi w służbie federacji. Urzędnika Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości oraz sędziów zgłasza Federalny Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami federalnymi, z tego trzech sędziów i ich zastępców na podstawie mianowania przez naczelne organizacje zrzeszeń zawodowych sędziów.

§ 48

Przejście w stan spoczynku

(1) Sędziowie dożywotni przechodzą w stan spoczynku z końcem miesiąca, w którym kończą sześćdziesiąty piąty rok życia.

(2) Przejścia w stan spoczynku nie można odroczyć.

(3) Sędziego dożywotniego należy na jego wniosek przenieść w stan spoczynku:

1. najwcześniej z chwilą ukończenia sześćdziesiątego trzeciego roku życia lub

2. jako inwalidę w rozumieniu § 1 Ustawy o inwalidach najwcześniej z chwilą ukończenia sześćdziesiątego roku życia.

Wniosek, o którym mowa w punkcie 2, można pozytywnie rozpatrzyć jedynie wtedy, gdy sędzia nieodwołalnie zobowiąże się, że w wyniku zatrudnienia lub działalności zarobkowej nie będzie przeciętnie w miesiącu dorabiał więcej, niż wynosi to jedna siódma wysokości miesięcznych poborów (§ 14a ust. 1 zdanie 1 pkt 4 Ustawy o zaopatrzeniu urzędników państwowych).

§ 48a

Zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin i urlopowanie z przyczyn rodzinnych

(1) Na wniosek należy sędziemu

1. zezwolić na zatrudnienie w niepełnym wymiarze do połowy wymiaru regularnej służby,

2. zapewnić urlop bez otrzymywania poborów służbowych na okres trzech lat z możliwością jego przedłużenia

3. jeżeli rzeczywiście opiekuje się lub pielęgnuje

4. przynajmniej jedno dziecko poniżej osiemnastego roku życia,

5. innego członka rodziny wymagającego opieki według opinii lekarskiej.

(2) Czas trwania urlopu w rozumieniu ustępu 1 także w powiązaniu z urlopem, o którym owa w § 48b ust. 1 nie może przekroczyć dwunastu lat. Wniosek o przedłużenie zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin lub urlopu należy złożyć najpóźniej sześć miesięcy przed upływem przyznanego zwolnienia.

(3) Wnioski, o których mowa w ustępie 1, należy rozpatrzyć pozytywnie, jeżeli sędzia zgadza się jednocześnie przy rozpoczęciu zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin lub jego zmianie i przy

przejściu do zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin na wykorzystanie w innym sądzie tej samej gałęzi sądownictwa. Wnioski, o których mowa w ustępie 1 pkt 2, należy rozpatrzyć pozytywnie jedynie wtedy, gdy sędzia zgadza się na wykorzystanie także na innym urzędzie sędziowskim w tej samej gałęzi sądownictwa.

(4) W czasie zwolnienia ze służby zgodnie z ustępem 1 można pozwolić na podjęcie takiej działalności dodatkowej, która nie pozostaje w sprzeczności z celem zwolnienia.

(5) W sprawie zmiany zakresu zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin lub przejściu do zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin w okresie objętym zezwoleniem rozstrzyga na wniosek właściwa instancja służbowa. W szczególnie ciężkich przypadkach winna ona dopuścić zmianę zakresu zatrudnienia w częściowym wymiarze godzin lub przejście do zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin, jeżeli nie można od sędziego wymagać zatrudnienia w niepełnym wymiarze w dotychczasowym zakresie. Właściwa instancja służbowa w szczególnie trudnych przypadkach może dopuścić powrót z urlopu, jeżeli nie można od sędziego wymagać kontynuowania urlopu. Odpowiednio obowiązuje ustęp 2 zdanie 2.

(6) Podczas trwania urlopu, o którym mowa w ustępie 1 pkt 2 w powiązaniu z ustępem 2 zdanie 1 istnieje prawo do świadczeń z tytułu opieki zdrowotnej przy odpowiednim zastosowaniu regulacji o pomocy dla sędziów otrzymujących pobory. Przepis ten nie dotyczy, jeżeli sędzia stanie się członkiem rodziny osoby uprawnionej do pomocy, którego się nie uwzględnia, lub ma prawo do pomocy rodzinnej zgodnie z § 10 Piątej księgi kodeksu społecznego.

§ 48b

Urlopowanie ze względów rynku pracy

(1) Jeżeli na rynku pracy jest nadmiar kandydatów i dlatego istnieje pilna publiczna potrzeba zwiększonego zatrudniania kandydatów w służbie cywilnej, sędziemu po ukończeniu pięćdziesiątego piątego roku życia na wniosek, który musi obejmować okres do chwili przejścia w stan spoczynku, udziela się urlopu bez wypłacania poborów służbowych.

(2) Wniosek można rozpatrzyć pozytywnie jedynie wtedy, gdy sędzia zadeklaruje rezygnację z wykonywania odpłatnej działalności dodatkowej na czas urlopu natomiast odpłatną działalność, o której mowa w § 46 niniejszej ustawy w powiązaniu z § 66 ust. 1 Ustawy o urzędnikach federacji wykonywać jedynie w takim zakresie, w jakim bez naruszenia obowiązków służbowych mógłby ją wykonywać przy zatrudnieniu w pełnym wymiarze. Jeżeli zobowiązanie to zostanie naruszone w sposób zawiniony, pozwolenie należy odwołać. Właściwa instancja służbowa może mimo deklaracji sędziego zgodnie ze zdaniem 1 może zezwolić na podjęcie działalności dodatkowej, jeżeli nie stoi w sprzeczności z celem pozwolenia na urlop. Właściwa instancja służbowa może w przypadkach szczególnie trudnych pozwolić na powrót z urlopu, jeżeli nie można od sędziego oczekiwać kontynuowania urlopu.

(3) Jeżeli przed 1 lipca 1997 wydano pozwolenie na urlop zgodnie z ustępem 1, dla postanowień dotyczących początku czasu spoczynku w rozumieniu niniejszego przepisu obowiązuje § 48a ust. 1 w wersji obowiązującej do 30 czerwca 1997.

(4) Do 31 grudnia 2004 należy sędziemu udzielić urlopu zgodnie z ustępem 1 już po ukończeniu pięćdziesiątego roku życia. W powiązaniu z urlopem, o którym mowa w § 48a ust. 1, czas trwania urlopu nie może przekraczać piętnastu lat.

§ 48 c

Zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin

Po okresie zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin trwającym przynajmniej piętnaście lat i po ukończeniu pięćdziesiątego roku życia sędziemu na wniosek należy zezwolić na zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin wynoszące do trzech czwartych regularnej służby, jeżeli nie istnieją warunki, o których mowa w § 48a ust. 1, a nie można oczekiwać od sędziego powrotu do zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin.

§ 48d

Zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin, urlop i doskonalenie zawodowe

Zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin i urlopy, o których mowa w § 48a lub § 48c nie mogą przeszkadzać w doskonaleniu zawodowym; odmienne traktowanie sędziów zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin i sędziów zatrudnionych w pełnym wymiarze godzin jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy usprawiedliwiają je pilne względy merytoryczne.

Rozdział drugi

Przedstawicielstwa sędziów

§ 49

Rada sędziów i rada prezydialna

Przy sądach federacji jako przedstawicielstwa sędziów tworzy się

1. rady sędziów uczestniczące w sprawach ogólnych i społecznych,
2. rady prezydialne uczestniczące w mianowaniu sędziów.

§ 50

Skład rady sędziów

(1) Rada sędziów przy

1. Trybunale Federalnym i Federalnym Sądzie Patentowym ma po pięciu sędziów wybieranych,
2. Federalnym Trybunale Administracyjnym, Federalnej Izbie Obrochunkowej, Federalnym Sądzie Pracy, Federalnym Sądzie Społecznym i Federalnym Sądzie Dyscyplinarnym ma po trzech wybieranych sędziów.

(2) Dla sędziów sądów wojskowych tworzy się radę składającą się z trzech sędziów. Rada sędziów ustala swoją siedzibę przy jednym z sądów wojskowych.

(3) Prezes sądu i jego stały przedstawiciel nie mogą należeć do rady sędziów.

§ 51

Wybór rady sędziów

(1) Członkowie rady sędziów i taka sama liczba zastępców wybrani są na cztery lata w wyborach tajnych i bezpośrednich.

(2) Dla przygotowania wyborów prezes sądu, w przypadku sądów wojskowych sędzia najstarszy wiekiem, zwołuje zebranie sędziów. Zebranie pod przewodnictwem sędziego najstarszego wiekiem uchwała procedurę wyborczą.

§ 52

Zadania rady sędziów

W sprawach uprawnień i obowiązków rady sędziów stosownie obowiązują § 2 ust. 1, §§ 66 do 74, 75 ust. 2 i 3 pkt 1 do 5 i 11 do 16, § 76 ust. 2, § 78 ust. 1 pkt 1, 2 i ust. 2 do 4, §§ 80 i 81 Ustawy federalnej z 15 marca 1974 r. o przedstawicielstwie pracowników (BGBl. I str. 693).

§ 53

Wspólne zadania rady sędziów i przedstawicielstwa pracowników

(1) Jeżeli w jakiejś sprawie uczestniczy rada sędziów oraz przedstawicielstwo pracowników, rada sędziów dla podjęcia wspólnej uchwały deleguje członków do przedstawicielstwa pracowników.

(2) Liczba delegowanych członków rady sędziów musi stać w takiej samej proporcji do liczby sędziów jak liczba członków w przedstawicielstwie pracowników do liczby urzędników państwowych, pracowników umysłowych i fizycznych. Rada sędziów deleguje jednak przynajmniej taką liczbę członków, jaką określa § 17 ust. 3 i ust. 5 zdanie 1 Ustawy federalnej o przedstawicielstwie pracowników.

Tworzenie rady prezydialnej

(1) Przy każdym naczelnym sądzie federalnym tworzy się radę prezydialną. Rada prezydialna przy Federalnym Trybunale Administracyjnym jest właściwa także w sprawach Federalnego Sądu Dyscyplinarnego i sądów wojskowych. Składa się z

1. prezesa jako przewodniczącego, jego stałego przedstawiciela, dwóch członków wybranych przez prezydium ze swego składu i trzech dalszych członków - w przypadku Trybunału Federalnego,

2. prezesa jako przewodniczącego, jego stałego przedstawiciela, jednego członka wybranego przez prezydium ze swego składu oraz dwóch dalszych członków - w przypadku innych naczelných sądów.

Jeżeli nie mianowano stałego przedstawiciela, jego miejsce zajmuje sędzia przewodniczący o najdłuższym stażu służby, w przypadku takiego samego stażu służby - sędzia przewodniczący starszy wiekiem. Pozostali członkowie są wybierani w wyborach tajnych i bezpośrednich przez sędziów sądu, przy którym utworzono radę prezydialną. Odpowiednio obowiązuje § 51 ust. 2.

(2) Zamiast obu członków wybieranych przez sędziów Federalnego Trybunału Administracyjnego w sprawach sędziów Federalnego Sądu Dyscyplinarnego występują dwaj sędziowie wybrani przez sędziów tego sądu, w sprawach sędziów sądów wojskowych dwaj sędziowie wybrani przez sędziów tych sądów; odpowiednio obowiązuje ustęp 1 zdanie 5 i 6.

(3) Dla sędziów Federalnego Sądu Patentowego tworzy się radę prezydialną; składa się ona z prezesa jako przewodniczącego, jego stałego przedstawiciela, dwóch członków wybranych przez prezydium ze swego składu oraz trzech dalszych członków. Odpowiednio obowiązuje ustęp 1 zdanie 5 i 6.

(4) Kadencja rady prezydialnej trwa cztery lata.

§ 55

Zadania rady prezydialnej

Przed każdym mianowaniem lub wyborem sędziego należy dopuścić do udziału radę prezydialną sądu, do którym sędzia będzie wykonywany. To samo obowiązuje, jeżeli sędziemu ma być przekazany urząd sędziowski w sądzie innego wydziału.

§ 56

Wprowadzenie udziału

(1) Naczelną instancją służbowa składa wniosek o opinię rady prezydialnej. Do wniosku należy dołączyć dokumenty do podania o pracę oraz świadectwa osobowe i dokumenty stwierdzające przydatność do wykonywania zawodu. Akta osobowe można przedłożyć jedynie za zgodą kandydata lub sędziego.

(2) Na prośbę członka sędziowskiej komisji wyborczej naczelną instancją służbowa winna złożyć wniosek o wydanie opinii.

§ 57

Opinia rady prezydialnej

(1) Rada prezydialna wydaje pisemnie uzasadnioną opinię o osobowej i fachowej przydatności kandydata lub sędziego. Opinię należy dołączyć do akt osobowych.

(2) Rada prezydialna winna wydać opinię w ciągu miesiąca.

(3) Sędziego wolno mianować lub wybrać dopiero wtedy, gdy jest już gotowa opinia rady prezydialnej lub gdy upłynął termin wymieniony w ustępie 2.

§ 58

Prowadzenie spraw, status prawny członków

(1) Przedstawicielstwa sędziów regulują w regulaminie kwestie podejmowania uchwał i prowadzenia spraw.

(2) Koszty związane z przedstawicielstwem sędziów obciążają budżet sądów. Administracja sądowa zapewnia pomieszczenia i pokrywa potrzeby biurowe.

(3) Członkostwo w przedstawicielstwie sędziów jest urzędem honorowym. W odniesieniu do praw i obowiązków członków obowiązują stosownie §§ 8 do 11, 46 ust. 3 do 7, § 47 ust. 2 Ustawy federalnej o przedstawicielstwie personelu.

§ 59

Sędziowie delegowani

(1) Sędzia delegowany do sądu federacji nabywa uprawnień do wejścia w skład rady sędziów tego sądu, jeżeli delegacja trwa dłużej niż trzy miesiące. Jeżeli sędzia pozostający w służbie federacji zostanie oddelegowany do innego sądu lub urzędu administracji, traci swoje prawo wyborcze do rady sędziów w poprzednim sądzie po upływie trzech miesięcy.

(2) Sędzia delegowany nie może należeć do rady prezydialnej sądu federacji, do którego został delegowany; nie ma uprawnień do wybierania tej rady prezydialnej. Sędzia w służbie federacji z chwilą delegowania występuje z rady prezydialnej swojego dotychczasowego sądu; nienaruszone pozostaje jednak jego uprawnienie do wybierania.

§ 60

Droga prawna w sprawach przedstawicielstw sędziów

W sprawach spornych wynikających z tworzenia lub działalności przedstawicielstw sędziów otwarta jest droga sądowa w sądach administracyjnych. Sąd administracyjny w sprawach spornych wynikających ze wspólnego udziału rady sędziów i przedstawicielstwa personelu (§ 53 ust. 1) rozstrzyga na podstawie przepisów proceduralnych i w składzie, o których mowa w § 83 ust. 2 i § 84 Ustawy federalnej o przedstawicielstwie personelu.

Rozdział trzeci
Sąd dyscyplinarny federacji

§ 61

Ustrój sądu dyscyplinarnego

(1) Jako sąd dyscyplinarny dla sędziów w służbie federacji tworzy się specjalny senat Trybunału Federalnego.

(2) Sąd dyscyplinarny federacji rozpatruje i decyduje w składzie z przewodniczącym, dwoma stałymi wotantami i dwoma niestałymi wotantami. Przewodniczący i stali wotanci muszą należeć do Trybunału Federalnego, wotanci niestali jako sędziowie dożywotni do wydziału sędziego, którego sprawa dotyczy. Prezes sądu i jego stały przedstawiciel nie mogą być członkami sądu dyscyplinarnego.

(3) Prezydium Trybunału Federalnego wyznacza przewodniczącego oraz wotantów i ich przedstawicieli na pięć lat gospodarczych. Przy powoływaniu niestałych sędziów wotantów prezydium jest związane kolejnością na liście propozycji sporządzonej przez prezydium naczelnych sądów federacji.

(4) Sąd dyscyplinarny w postępowaniu dyscyplinarnym (§ 63) uważa się za senat karny, w procedurze przenoszenia i kontroli (§§ 65, 66) za senat cywilny w rozumieniu § 132 Ustawy o ustroju sądów powszechnych.

§ 62

Właściwość sądu dyscyplinarnego

(1) Sąd dyscyplinarny federacji rozstrzyga ostatecznie

1. w sprawach dyscyplinarnych sędziów, także w stanie spoczynku:

2. o przeniesieniu ze względu na interes opieki prawnej;

3. w przypadku sędziów dożywotnich lub na czas określony

w sprawach

a) nieważności mianowania,

b) cofnięcia mianowania,

- c) zwolnienia,
 - d) przeniesienia w stan spoczynku z powodu niezdolności do pełnienia służby
 - e) ograniczone wykorzystanie z powodu zmniejszonej zdolności do służby
4. przy zaskarżeniu
- a) środków z powodu zmiany organizacji sądów,
 - b) delegowania sędziego zgodnie z § 37 ust. 3,
 - c) dyspozycji, na mocy której sędziego na próbę lub na podstawie zlecenia zwalnia się, cofa się jego nominację lub stwierdza się nieważność jego nominacji albo przenosi się go w stan spoczynku z powodu niezdolności do służby,
 - d) skierowania do działalności dodatkowej ,
 - e) środków nadzoru służbowego ze względów wymienionych w § 26 ust. 3,
 - f) dyspozycji o skróceniu służby lub urlopowaniu zgodnie z § 48a do § 48c.

(2) Sąd dyscyplinarny federacji rozstrzyga także w sprawach re wizji wyroków sądów dyscyplinarnych krajów związkowych (§ 79).

§ 63

Postępowanie dyscyplinarne

(1) Dla postępowania w sprawach dyscyplinarnych obowiązują przepisy Federalnej ordynacji dyscyplinarnej.

(2) O rozpoczęciu lub zawieszeniu formalnego postępowania dyscyplinarnego, o tymczasowym odsunięciu od służby, wstrzymaniu poborów oraz o zniesieniu tych środków decyduje sąd dyscyplinarny w drodze uchwały na wniosek naczelnej instancji służbowej. Uchwałę należy doręczyć naczelnej instancji służbowej oraz sędziemu.

(3) Zadania federalnego prokuratora dyscyplinarnego wypełnia federalny prokurator generalny. Nie ma zastosowania § 30b ust. 2 Federalnej ordynacji dyscyplinarnej.

§ 64

Środki dyscyplinarne

(1) W drodze postępowania dyscyplinarnego można orzec jedynie naganą.

(2) Wobec sędziego w naczelnym sądzie federacji można orzec jedynie naganą, karę grzywny lub wydalenie ze służby.

§ 65

Procedura przenoszenia

(1) W przypadku procedury przenoszenia w interesie opieki prawnej (procedura przenoszenia) odpowiednio obowiązują przepisy Ordynacji o sądach administracyjnych.

(2) Procedurę rozpoczyna wniosek naczelnej instancji służbowej. Nie ma miejsca procedura wstępna. Rzecznik interesu publicznego nie współdziała w procedurze.

(3) Sąd ogłasza jeden ze środków przewidzianych w § 31 za dopuszczalny lub oddala wniosek.

§ 66

Procedura kontroli

(1) Dla procedury kontroli w przypadkach wymienionych w § 62 ust. 1 pkt 3 i 4 (procedura kontroli) stosownie obowiązują przepisy Ordynacji o sądach administracyjnych. Rzecznik interesu społecznego nie współdziała w trakcie procedury.

(2) Procedura wstępna ma miejsce jedynie w przypadkach wymienionych w § 62 ust. 1 pkt 4.

(3) Procedurę w przypadkach wymienionych w § 62 ust. 1 pkt 3 rozpoczyna wniosek naczelnich instancji służbowych, w przypadkach wymienionych w punkcie 4 - wniosek sędziego.

§ 67

Formuła wyroku w procedurze kontroli

(1) W przypadku § 62 ust. 1 pkt 3 litera a) sąd stwierdza nieważność lub oddala wniosek.

(2) W przypadkach wymienionych w § 62 ust. 1 pkt 3 litery b) do d) sąd stwierdza dopuszczalność środków lub zwolnienia albo oddala wniosek.

(3) W przypadkach wymienionych w § 62 ust. 1 pkt 4 litery od a) do d) sąd anuluje zaskarżone środki lub oddala wniosek.

(4) W przypadku § 62 ust. 1 pkt 4 litera e) sąd stwierdza niedopuszczalność zaskarżonego środka lub oddala wniosek.

§ 68

Odroczenie procedury

(1) Jeżeli środek nadzoru służbowego zaskarża się z powodów wymienionych w § 26 ust. 3 a decyzja na ten temat zależy od istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego, który jest lub może być przedmiotem innej procedury, sąd dyscyplinarny może odroczyć rozprawę do chwili rozstrzygnięcia innej procedury. Decyzję o odroczeniu należy uzasadnić.

(2) Jeżeli procedura w innym sądzie nie jest jeszcze zawisła, sąd dyscyplinarny w decyzji o odroczeniu wyznacza stosowny termin na wszczęcie postępowania. Po bezowocnym upływie terminu oddala wniosek bez dalszego badania merytorycznego.

(3) Jeżeli decyzja innego sądu jako sądu dyscyplinarnego zależy od tego, czy środek nadzoru służbowego jest niedopuszczalny z powodów wymienionych w § 26 ust. 3, sąd odracza rozprawę do chwili załatwienia procedury przed sądem dyscyplinarnym. Decyzję o odroczeniu należy uzasadnić. Stosownie obowiązuje ustęp 2.

Rozdział czwarty

Sędziowie Federalnego Trybunału Konstytucyjnego

§ 69

Ograniczone obowiązywanie niniejszej ustawy

W przypadku sędziów Federalnego Trybunału Konstytucyjnego przepisy niniejszej ustawy obowiązują jedynie na tyle, na ile dają się połączyć ze szczególnym statusem tych sędziów wynikającym z Ustawy Zasadniczej i Ustawy o Federalnym Trybunale Konstytucyjnym.

§ 70

Sędziowie federalni jako sędziowie Federalnego Trybunału Konstytucyjnego

(1) Prawa i obowiązki sędziego w naczelnych sądach federacji zawieszają się na okres jego członkostwa w Federalnym Trybunale Konstytucyjnym.

(2) Sędziego należy na jego własny wniosek przenieść w stan spoczynku jako sędziego w naczelnym sądzie federacji do czasu, w którym kończy się jego kadencja jako sędziego Federalnego Trybunału Konstytucyjnego zgodnie z § 98 Ustawy o Federalnym Trybunale Konstytucyjnym.

CZĘŚĆ TRZECIA

SĘDZIOWIE W SŁUŻBIE KRAJÓW ZWIĄZKOWYCH

§ 71

Powiązanie z przepisami ramowymi

(1) Kraje związkowe są zobowiązane do uregulowania stosunków prawnych sędziów zgodnie z §§ 72 do 84 oraz, jeżeli niniejsza ustawa nie stanowi inaczej, na podstawie rozdziału 1 Ustawy ramowej o pra-

wie dla urzędników federalnych. Winny przy tym uwzględnić wspólne interesy federacji i krajów związkowych.

(2) Jeżeli właściwą w sprawach sędziów jest niezależna instytucja (§§ 61, 62 Ustawy ramowej o prawie dla urzędników federalnych), przynajmniej połowa jej członków musi być sędziami.

(3) W przypadku sędziów pozostających w służbie krajów związkowych odpowiednio obowiązują §§ 123 do 132 Ustawy ramowej o prawie dla urzędników federalnych, jeżeli niniejsza ustawa nie stanowi inaczej.

§ 71a

Zastosowanie Ustawy o zaopatrzeniu urzędników federalnych

Rozdziały I do XIII Ustawy o zaopatrzeniu urzędników federalnych odpowiednio obowiązują w przypadku zaopatrzenia sędziów pozostających w służbie krajów związkowych, jeżeli niniejsza ustawa nie stanowi inaczej.

§ 72

Tworzenie rady sędziów

W krajach związkowych należy utworzyć rady sędziów. Członków wybierają sędziowie ze swego grona w wyborach tajnych i bezpośrednich.

§ 73

Zadania rady sędziów

Rada sędziów ma przynajmniej następujące zadania:

1. udział w ogólnych i społecznych sprawach sędziów,
2. współudział wraz z przedstawicielstwem personelu w ogólnych i społecznych sprawach dotyczących zarówno sędziów jak i pracowników sądu.

§ 74

Tworzenie rady prezydialnej

(1) Dla każdego wydziału należy utworzyć radę prezydialną. Dla kilku wydziałów sądu można zalecić w drodze ustawy utworzenie wspólnej rady prezydialnej.

(2) Rada prezydialna składa się z prezesa sądu jako przewodniczącego i z sędziów, których przynajmniej połowę winni wybrać sędziowie.

§ 75

Zadania rady prezydialnej

(1) Rada prezydialna uczestniczy w nominowaniu sędziów na urząd z uposażeniem podstawowym wyższym niż uposażenie początkowe. Wydaje pisemnie uzasadnioną opinię o osobowej i fachowej przydatności sędziego.

(2) Radzie prezydialnej można przekazać inne zadania.

§ 76

Granica wieku

(1) Granicę wieku sędziego należy określić ustawą.

(2) Nie można odroczyć przejścia w stan spoczynku.

(3) W drodze ustawy można postanowić, że odpowiednio do § 48 ust. 3 sędziego można na jego wniosek przenieść w stan spoczynku wcześniej.

§ 76a

Zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin i urlop ze względów rodzinnych

Zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin i urlop ze względów rodzinnych należy uregulować zgodnie z § 48a ust. 1 do 5.

§ 76b

Urlop ze względów rynku pracy

(1) W drodze ustawy można postanowić, że w sytuacji, gdy na rynku pracy jest nadmiar kandydatów i dlatego istnieje pilna publiczna potrzeba zwiększonego zatrudniania kandydatów w służbie cywilnej, sędziemu należy pozwolić

1. na urlop bez otrzymywania poborów przez okres łącznie sześciu lat, a minimalnie jednego roku; udzielany na wniosek,

2. na urlop bez otrzymywania poborów po ukończeniu pięćdziesiątego piątego roku życia; na wniosek, który musi obejmować cały okres do chwili wejścia w stan spoczynku.

(2) Wniosek, o którym mowa w ust. 2 zdanie 1 pkt 3 należy pozytywnie rozpatrzyć jedynie wtedy, gdy

1. na przeszkodzie nie stoją pilne względy służbowe,

2. sędzia zgadza się za zastosowanie także na innym urzędzie sędziowskim,

3. sędzia deklaruje rezygnację z wykonywania odpłatnej działalności dodatkowej i podejmowanie odpłatnej działalności, o której mowa w § 71 niniejszej ustawy w powiązaniu z § 42 ust. 1 zdanie 3 Ustawy ramowej o prawie dla urzędników federalnych, jedynie w takim zakresie, w jakim mógłby ją wykonywać bez szkody dla obowiązków służbowych przy zatrudnieniu w pełnym wymiarze godzin.

Jeżeli w sposób zawiniony naruszy się zobowiązanie, o którym mowa w zdaniu 1 pkt 3, zezwolenie należy odwołać. Właściwa instancja służbowa może mimo deklaracji sędziego zgodnie ze zdaniem 1 pkt 3 zezwolić na działalność dodatkową, o ile nie stoi ona w sprzeczności z celem urlopu. Właściwa instancja służbowa może w szczególnie trudnych przypadkach zezwolić na powrót z urlopu, jeżeli nie można wymagać od sędziego kontynuowania urlopu.

(3) Czas trwania urlopu nie może przekroczyć dwunastu lat. Urlop, o którym mowa w ustępie 1 oraz urlop zgodnie z § 76 a nie mogą łącznie trwać dłużej niż dwanaście lat. W przypadku ustępu 1 pkt 2 zdania 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli od sędziego nie można

już oczekiwać powrotu do zatrudnienia w pełnym lub niepełnym wymiarze godzin.

(4) W drodze ustawy należy przewidzieć, że przy określaniu początku stanu spoczynku w rozumieniu ustępu 1 pkt 2 zachowują ważność przepisy obowiązujące do 30 czerwca 1997 dotyczące przejścia w stan spoczynku, jeżeli przed 1 lipca 1997 na zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin lub urlop zgodnie z § 76 a ust. 2 zdanie 1 pkt 1 lub pkt 4 zezwalały przepisy niniejszej ustawy w wersji obowiązującej do 30 czerwca 1997.

(5) W drodze ustawy można postanowić, że do 31 grudnia 2004 sędziemu można udzielić urlopu zgodnie z ustępem 1 pkt 2 już po ukończeniu pięćdziesiątego roku życia. Ustęp 3 zdanie 1 i 2 stosuje się przy założeniu, że czas trwania urlopu nie może przekroczyć piętnastu lat.

§ 76c

Zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin

(1) W drodze ustawy można postanowić, że na wniosek można sędziemu pozwolić na zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin w wysokości do połowy regularnego wymiaru służby na czas określony we wniosku. Zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin można uregulować także w ten sposób, że w kolejności ustalonej z góry okresy pełnego służbowego wykorzystania następują po okresach całkowitego lub częściowego zwolnienia z regularnej służby.

(2) Wniosek, o którym mowa w ustępie 1, można rozpatrzyć jedynie wtedy, gdy

1. rodzaj urzędu sędziowskiego dopuszcza zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin,

2. nie sprzeciwiają się temu pilne względy służbowe,

3. sędzia zgadza się jednocześnie, wraz z początkiem lub przy zmianie zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin i przy przejściu do zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin na wykorzystanie także na innym urzędzie sędziowskim tej samej gałęzi sądownictwa,

4. sędzia zobowiąże się, że w okresie obowiązywania pozwolenia zobowiązania zawodowe poza stosunkiem służbowym sędziego będzie podejmował jedynie w takim zakresie, w jakim § 71 niniejszej ustawy w powiązaniu z § 42 Ustawy ramowej o prawie dla urzędników federalnych zezwala sędziom na podejmowanie działalności dodatkowej.

Wyjątki od zobowiązania wynikającego z punktu 4 są dopuszczalne, jeżeli można je połączyć ze stosunkiem służbowym sędziego. § 71 niniejszej ustawy w powiązaniu z § 42 ust. 2 zdanie 3 Ustawy ramowej o prawie dla urzędników federalnych obowiązuje przy założeniu, że należy brać za podstawę regularny tygodniowy czas pracy bez uwzględniania pozwolenia na zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin. Jeżeli w sposób zawiniony naruszy się zobowiązanie, o którym mowa w zdaniu 1 pkt 4, pozwolenie należy odwołać.

(3) Na temat zmiany zakresu zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin lub przejścia do zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin w okresie obowiązywania pozwolenia rozstrzyga na wniosek właściwa instancja służbowa. Winna ona w szczególnie trudnych przypadkach dopuścić zmianę zakresu zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin lub przejście do zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin, jeżeli nie można już oczekiwać od sędziego zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin w dotychczasowym zakresie.

§ 76d

Zwolnienie a doskonalenie zawodowe

Zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin i urlop zgodnie z § 76a lub § 76c nie mogą przeszkadzać w doskonaleniu zawodowym; odmienne traktowanie sędziów zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin i sędziów zatrudnionych w pełnym wymiarze godzin jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy usprawiedliwiają je pilne względy merytoryczne.

§ 76e

Częściowe przejście na emeryturę

(1) W drodze ustawy można postanowić, że na wniosek, który musi obejmować okres do początku stanu spoczynku, sędziemu można pozwolić na zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin w wysokości połowy regularnego czasu służby, jeżeli

1. rodzaj urzędu sędziowskiego dopuszcza zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin,
2. sędzia ukończył pięćdziesiąty piąty rok życia,
3. w ciągu ostatnich pięciu lat przed początkiem zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin był zatrudniony w pełnym wymiarze godzin łącznie przynajmniej trzy lata,
4. zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin rozpocznie się przed 1 sierpnia 2004 oraz
5. na przeszkodzie nie stoją pilne względy służbowe.

W przypadku zdania 1 pkt 3 zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin o nieznacznie zmniejszonym czasie służby jest nieistotne. Regulację zgodnie ze zdaniem 1 można ograniczyć do określonych dziedzin.

(2) Odpowiednio obowiązują § 76c ust. 2 zdanie 1 pkt 4, zdania 2 do 4.

§ 77

Ustanowienie sądów dyscyplinarnych

(1) W krajach związkowych należy utworzyć sądy dyscyplinarne.

(2) Sądy dyscyplinarne rozstrzygają w składzie z przewodniczącym i stałymi oraz niestałymi sędziami wotantami w proporcji po połowie. Wszyscy członkowie muszą być nominowanymi sędziami dożywotnimi. Niestali członkowie - wotanci powinni należeć do wydziału sędziego, którego sprawę rozpatrują.

(3) Członkowie sądu dyscyplinarnego wybierani są przez prezydium sądu, przy którym ustanawia się sąd dyscyplinarny. Ustawodawstwo kraju związkowego może związać prezydium z listami propozycji, utworzonymi przez prezydium innych sądów dyscyplinarnych. Pre-

zes sądu lub jego stały przedstawiciel nie mogą być członkami sądu dyscyplinarnego.

§ 78

Właściwość sądu dyscyplinarnego

Sąd dyscyplinarny rozstrzyga

1. w sprawach dyscyplinarnych;
2. o przeniesieniu w interesie opieki prawnej;
3. w przypadku sędziów dożywotnich lub na czas określony o
 - a) nieważności nominacji
 - b) cofnięciu nominacji
 - c) zwolnieniu
 - d) przeniesieniu w stan spoczynku z powodu niezdolności do służby
 - e) ograniczone wykorzystanie z powodu zmniejszonej
 2. w przypadku zaskarżenia
 - a) środka z powodu zmiany organizacji sądu,
 - b) delegowania sędziego na podstawie § 37 ust. 3,
 - c) zarządzenia, na mocy którego zwalnia się sędziego na próbę lub na podstawie zlecenia, cofa się nominację lub stwierdza się nieważność nominacji lub którym z powodu niezdolności do służby sędzia zostaje przeniesiony w stan spoczynku,
 - d) skierowania do działalności dodatkowej,
 - f) środków nadzoru służbowego, o których mowa w § 26 ust. 3,
 - g) zarządzenia dotyczącego skrócenia służby lub urlopowania zgodnie z § 76a do 76c.

§ 79

Instancje [w postępowaniu przed sądami dyscyplinarnymi]

(1) Postępowanie przed sądem dyscyplinarnym toczy się przynajmniej w dwóch instancjach.

(2) W przypadkach wymienionych w § 78 pkt 2, 3 i 4 uczestnikom postępowania przed sądem przysługuje rewizja w sądzie dyscyplinarnym federacji zgodnie z § 80.

(3) Ustawodawstwo kraju związkowego może przewidywać rewizję do sądu dyscyplinarnego federacji w przypadkach wymienionych w § 78 pkt 1.

§ 80

Rewizja w postępowaniu przeniesienia i w procedurze kontroli

(1) W przypadku rewizji w postępowaniu przeniesienia i w procedurze kontroli obowiązują stosownie przepisy Ordynacji sądów administracyjnych. Rzecznik interesu publicznego nie bierze udziału w postępowaniu,

(2) Stale należy dopuszczać rewizję.

(3) Rewizję można oprzeć jedynie na fakcie, że wyrok polegał na niezastosowaniu lub niewłaściwym zastosowaniu normy prawnej.

§ 81

Dopuszczalność rewizji w postępowaniu dyscyplinarnym

(1) Jeżeli ustawodawstwo kraju związkowego przewiduje rewizję przed sądem dyscyplinarnym federacji (§ 79 ust. 3), rewizję można wnieść z zastrzeżeniem ustępu 3 jedynie wtedy, gdy została dopuszczona przed sądem dyscyplinarnym kraju związkowego. Można ją dopuścić tylko wtedy, gdy

1. sprawa prawna ma zasadnicze znaczenie lub
2. wyrok jest rozbieżny z decyzją sądu dyscyplinarnego federacji lub polega na tej rozbieżności.

(2) Niedopuszczenie rewizji można w ciągu dwóch tygodni od doręczenia wyroku samodzielnie zaskarżyć w drodze zażalenia. Zażalenie należy złożyć w sądzie, którego decyzję się zaskarża. W piśmie zażalenia należy dokładnie określić podstawowe znaczenie sprawy prawnej lub decyzji sądu dyscyplinarnego federacji, z którym jest rozbieżny zaskarżany wyrok. Złożenie zażalenia wstrzymuje moc prawną wyroku. Jeżeli zażalenie nie zostanie uwzględnione, rozstrzy-

ga sąd dyscyplinarny federacji w drodze uchwały. Uchwała nie wymaga uzasadnienia, jeżeli zażalenie zostanie jednogłośnie odrzucone lub nie zostanie przyjęte. Wraz z odrzuceniem zażalenia przez sąd dyscyplinarny federacji wyrok staje się prawomocny. Jeżeli uwzględni się zażalenie, termin rewizji zaczyna bieg wraz z doręczeniem zażwiadczenia o zażaleniu.

(3) Nie wymaga się dopuszczenia, jeżeli jako istotne zarzuty z tytułu wady podnosi się fakt, że

1. sąd rozpoznający nie miał przepisowego składu,
2. w rozstrzyganiu współuczestniczył sędzia, którego na mocy ustawy wykluczono z wykonywania urzędu sędziego lub wyłączono z powodu obawy o stronnictwo, lub
3. rozstrzygnięcie nie było uzasadnione.

§ 82

Procedura rewizji w postępowaniu dyscyplinarnym

(1) W ciągu dwóch tygodni od doręczeniu wyroku lub od doręczenia uchwały o dopuszczeniu rewizji należy pisemnie lub w drodze deklaracji, którą należy zapisać w kancelarii, wnieść rewizję w sądzie, którego wyrok się zaskarża i najpóźniej w ciągu dwóch następných tygodni uzasadnić. W uzasadnieniu należy podać, jak dalece zaskarża się wyrok i o jakie zmiany wyroku się wnosi. § 80 ust. 3 obowiązuje odpowiednio.

(2) Sąd dyscyplinarny federacji jest związany rzeczywistymi ustaleniami zapisanymi w zaskarżonym wyroku, chyba że przedłożono dopuszczalne i uzasadnione powody rewizji.

(3) Stosownie obowiązują § 67 ust. 1 zdanie 2 i ust. 2, § 73 ust. 1 pkt 1, ust. 2 i 3 oraz § 75 Federalnej ordynacji dyscyplinarnej. Wyrok może dotyczyć jedynie odrzucenia rewizji lub uchylecia zaskarżonego wyroku.

§ 83

Przepisy proceduralne

Postępowanie dyscyplinarne, postępowanie przeniesienia lub procedury kontroli należy odpowiednio uregulować zgodnie z § 63 ust. 2, § 64 ust. 1, §§ 65 do 68.

§ 84

Sędzia konstytucyjny

Prawo kraju związkowego określa, jak dalece ustawa dotyczy członków sądu konstytucyjnego danego kraju związkowego.

CZĘŚĆ CZWARTA
PRZEPISY KOŃCOWE I PRZEJŚCIOWE

Rozdział pierwszy
Zmiany prawa federalnego

§§ 85 do 103
(przepisy dotyczące zmiany i anulowania)

§ 104

Odesłanie do przepisów wyższego szczebla

Jeżeli w innych ustawach i rozporządzeniach jest odesłanie do przepisów lub określeń, które uchyla niniejsza ustawa, stosuje się zamiast nich odpowiednie przepisy lub określenia niniejszej ustawy.

Rozdział drugi

Wdrożenie przepisów prawnych

§ 105

Przepisy przejściowe dla sędziów dożywotnich i sędziów na czas określony

(1) Ten, kto przed wejściem w życie niniejszej ustawy w życie został powołany do publicznoprawnego stosunku służby dożywotnio lub na czas określony i piastuje urząd sędziego jako główny urząd, otrzymuje status prawny sędziego dożywotniego lub na czas określony w rozumieniu niniejszej ustawy.

(2) Kto w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy nie posiadał kwalifikacji do wykonywania urzędu sędziego, może być w dalszym ciągu odpowiednio wykorzystany w sądzie jedynie zgodnie z przepisami obowiązującymi do chwili wejścia w życie niniejszej ustawy.

(3) Ten, kto po 8 maja 1945 z okazji powierzenia mu urzędu sędziego złożył przysięgę, jest zwolniony ze składania przysięgi sędziowskiej (§ 38)

§ 106

Przepisy przejściowe dla sędziów na próbę, sędziów na mocy zlecenia i sędziów delegowanych

(1) Kto w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy pozostając w publicznoprawnym stosunku służbowym na próbę wykonuje zadania sędziego, otrzymuje status prawny sędziego na próbę. Terminy, o których mowa w § 12 ust. 2 i § 22 ust. 1 i 2 liczą się od chwili zatrudnienia.

(2) Jeżeli urzędnikowi państwowemu dożywotniemu lub na próbę przy wchodzeniu w życie niniejszej ustawy powierzono urząd sędziego, może sprawować ten urząd przez rok po wejściu w życie niniejszej ustawy. Potem może być wykorzystany w sądzie jedynie w stosunku służbowym sędziego zgodnie z przepisami niniejszej ustawy.

§ 108

Poprzednia działalność sędziowska

Czynności wymienione w § 10 ust. 2 można przez trzy lata po wejściu w życie niniejszej ustawy w sposób nieograniczony zaliczyć temu, kto przy wchodzeniu w życie niniejszej ustawy posiada kwalifikacje do wykonywania urzędu sędziego.

§ 109

Kwalifikacje do wykonywania urzędu sędziego

Kwalifikacje do wykonywania urzędu sędziego utrzymuje ten, kto posiadał je 16 września 1984 r. na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy.

§ 110

Kwalifikacje do służby urzędniczej wyższego szczebla

Na sędziego w sądownictwie konstytucyjnym, administracyjnym, społecznym i dyscyplinarnym także po wejściu w życie niniejszej ustawy można nominować tego, kto do chwili wejścia w życie niniejszej ustawy po przynajmniej trzyletnim studium nauk prawnych na uniwersytecie i trzyletnim kształceniu w służbie publicznej zdając egzaminy przewidziane ustawą uzyskał kwalifikacje do służby urzędniczej wyższego szczebla. Odpowiednio obowiązuje § 119 ust. 1 pkt 1.

§ 111

Przewodniczący sądów pracy i sądów społecznych

(1) Przewodniczącym sądu pracy lub sądu społecznego do chwili upływu dwóch lat od wejścia w życie niniejszej ustawy można mianować osobę, która spełnia warunki wymienione w § 18 ust. 3 Ustawy o sądach pracy lub § 9 ust. 2 Ustawy o sądach społecznych w wersji obowiązującej do wejścia w życie niniejszej ustawy; odpowiednio obowiązuje § 19 ust. 1 pkt 1. Przewodniczący sądu pracy może do tego momentu być mianowany także na sędziego na czas określony. W odniesieniu do sędziego na czas określony należy stosować § 18

ust. 4 i§ Ustawy o sądach pracy w wersji obowiązującej do chwili wejścia w życie niniejszej ustawy.

(2) To samo obowiązuje w przypadku mianowania na przewodniczącego na podstawie ustawy kraju związkowego zgodnie z § 207 ust. 1 Ustawy o sądach społecznych.

§ 112

Uznanie zagranicznych egzaminów

(1) Niniejsza ustawa nie narusza przepisów o uznaniu egzaminów zgodnie z Federalną ustawą.

(2) Egzaminy prawnicze, które Niemcy z terenów wymienionych w artykule 3 Umowy zjednoczeniowej zdali przed 3 października 1990 za granicą, należy uznać za pierwsze egzaminy państwowe, o których mowa w § 5 ust. 1, jeżeli w Niemieckiej Republice Demokratycznej w drodze umowy międzynarodowej ze Związkiem Radzieckim lub państwami Europy Środkowej i Wschodniej sprzymierzonymi ze Związkiem Radzieckim lub na podstawie przepisu prawnego były równoznaczne z ukończeniem studiów jako prawnik dyplomowany i mają taką samą wartość jak pierwszy egzamin.

§ 112a

(uchylony)

§ 113

Przepisy przejściowe dotyczące kształcenia i egzaminów

(1) Rządy krajów związkowych określają w drodze rozporządzenia, jak dalece uznaje się studia i urzędniczą służbę przygotowawczą zakończone na podstawie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie niniejszej ustawy. To samo obowiązuje w przypadku uznawania pierwszych egzaminów.

(2) Przepisy prawne dotyczące urzędniczej służby przygotowawczej osób powracających z wojny pozostają nienaruszone.

§ 114

Upoważnienie do wydawania rozporządzeń

Upoważnia się Federalnego Ministra Sprawiedliwości, aby w drodze rozporządzenia wydanego za zgodą Bundesratu uregulował sprawę ogólnej wysługi lat odmiennie niż stanowi to § 20, aby wyrównać szkody, jakie

1. z powodu prześladowania ponieśli sędziowie uprawnieni na podstawie ustaw o odszkodowaniu,

2. z powodu wykluczenia ze służby ponieśli sędziowie, których dotyczy artykuł 113 Ustawy Zasadniczej

3. z powodu opóźnionego zatrudnienia ponieśli sędziowie, których zatrudnienie opóźniła wojna.

§ 115

Przepisy przejściowe dla sędziów byłego Naczelnego Sądu Niemieckiego dla Zjednoczonego Terytorium Gospodarczego

Sędziowie byłego Naczelnego Sądu Niemieckiego dla Zjednoczonego Terytorium Gospodarczego przechodzą w stan spoczynku z końcem miesiąca, w którym ukończyli sześćdziesiąty piąty rok życia. Zaopatrzenie sędziów byłego Naczelnego Sądu Niemieckiego oraz zaopatrzenie pozostałych przy życiu członków ich rodzin ustala się według § 69 Ustawy o zaopatrzeniu urzędników.

§ 116

Przejście w stan spoczynku w przypadkach wyjątkowych

(1) Sędziego lub prokuratora, którzy w okresie od 1 września 1939 do 9 maja 1945 działali jako sędzia lub prokurator w karnym wymiarze sprawiedliwości, można na jego wniosek przenieść w stan spoczynku.

(2) Wniosek można złożyć jedynie do 30 czerwca 1962 r.

§ 117

Przekazanie postępowania sądowego

Postępowanie dotyczące sędziego lub prokuratora na terytorium federacji, w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy zawisłe w sądzie, który zgodnie z niniejszą ustawą nie jest już właściwy, przechodzi do sądu aktualnie właściwego w takiej fazie, w jakiej znajdował się w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy.

§ 118

Przepisy przejściowe w przypadku właściwości sądów dyscyplinarnych

(1) Do chwili utworzenia sądów dyscyplinarnych w krajach związkowych w przypadkach wymienionych w § 78 rozstrzygają sądy właściwe w sprawach postępowania dyscyplinarnego wobec sędziów pozostających w służbie krajów związkowych.

(2) W odniesieniu do postępowania przed sądami administracyjnymi krajów związkowych w sprawach dotyczących przeniesienia i egzaminów (§ 78 pkt 2, 3 i 4), należy do chwili wydania przepisów prawa krajowego stosować ordynację o sądach administracyjnych i § 65 ust. 2 zdanie 1 i 2 i ust. 3, § 66 ust. 2 i 3, §§ 67 i 68. Przedstawiciel interesu publicznego nie współdziała w postępowaniu.

Rozdział trzeci

Przepisy końcowe

§ 119

(bezpředmiotowy)

§ 120

Członkowie techniczni Federalnego Sądu Patentowego

Do pełnienia urzędu sędziego w Federalnym Sądzie Patentowym ma kwalifikacje także ten, kto spełnia warunki wymienione w § 65 ust. 2 Ustawy o patentach. Odpowiednio obowiązuje § 19 ust. 1 pkt 1.

§ 120a

Specjalne przepisy dotyczące tytułów urzędowych

Przepisy niniejszej ustawy dotyczące tytułów urzędowych nie obowiązują sędziów Federalnego Trybunału Konstytucyjnego.

§ 121

Sędziowie w służbie federacji jako członkowie organów ustawodawczych kraju

W odniesieniu do statusu prawnego sędziów pozostających w służbie federacji wybranych do organów ustawodawczych po 1 lipca 1978 odpowiednio obowiązują przepisy w §§ 5 do 7, 23 ust. 5 i w § 36 ust. 1 Ustawy z 18 lutego 1977 o deputowanych (BGBl. I s. 297), które są miarodajne dla sędziów wybranych do Bundestagu. Jeżeli sędziemu z tytułu jego członkostwa w organie ustawodawczym nie przysługuje odszkodowanie o charakterze alimentacyjnym, zapewnia mu się pięćdziesiąt procent ostatnio pobieranego wynagrodzenia; uwzględnia się ogólne podwyżki uposażenia zgodnie z § 14 Federalnej ustawy o uposażeniach.

§ 122

Prokuratorzy

(1) Na prokuratora może być nominowana jedynie osoba mająca kwalifikacje do pełnienia urzędu sędziego (§§ 5 do 7).

(2) Działalność prokuratorska jest równa ze służbą sędziowską w rozumieniu § 10 ust. 1.

(3) W odniesieniu do prokuratorów stosuje się odpowiednio § 41.

(4) W formalnym postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko prokuratorom rozstrzygają sądy dyscyplinarne dla sędziów. Niestali członkowie wotanci muszą być prokuratorami mianowanymi dożywotnio. Federalny Minister Sprawiedliwości ustanawia niestałych wotantów przy sądzie dyscyplinarnym federacji. Ustanowienie niestałych wotantów przy sądach dyscyplinarnych krajów związkowych reguluje ustawodawstwo kraju związkowego.

(5) Ustępy 1 do 4 i § 110 zdanie 1 obowiązują odpowiednio dla Rzecznika Interesu Publicznego i rzeczników interesu publicznego przy Federalnym Sądzie Administracyjnym, Federalny Rzecznik Dyscyplinarny, Federalny Wojskowy Rzecznik Dyscyplinarny, prokuratorzy i rzecznicy interesu publicznego krajów związkowych w sądach administracyjnych krajów związkowych, Federalny Minister Sprawiedliwości ustanawiają niestałych wotantów w sądzie dyscyplinarnym federacji w porozumieniu właściwym ministrem federalnym.

§ 123

Skład sądów zawodowych dla adwokatów

Niniejsza ustawa nie narusza § 94 ust. 1 i § 101 ust. 3 Federalnej ordynacji adwokackiej z 1 sierpnia 11959 (BGBl. I s. 565). Administracja wymiaru sprawiedliwości kraju związkowego ustala sąd, przed którym sędziowie honorowi, przewodniczący sądu honorowego lub trybunału honorowego będą zobowiązani do pełnienia swego urzędu.

§ 124

Regulacje specjalne dla Berlina

W kraju związkowym Berlinie nie mają zastosowania § 50 ust. 2, §§ 69, 70, 92, 97 i 99. To samo dotyczy § 51 ust. 1 i 2 oraz § 122 ust. 5, jeżeli odnoszą się do sądów wojskowych, sędziów sądów wojskowych, sędziów senatów wojskowych lub Federalnego Wojskowego Rzecznika Interesów.

§ 125

Klauzula berlińska

(beprzedmiotowy)

§ 126

Wejście w życie

Niniejsza ustawa wchodzi w życie 1 lipca 1962. §§ 114 i 116 wchodzi
jednakże w życie dzień po ogłoszeniu.

Tłumaczenie *Ewa Misior (BSiE)*

**Rozporządzenie z mocą ustawy nr 58-1270
z 22 grudnia 1958 r. stanowiące ustawę
organiczną o statusie sędziów i prokuratorów**
(Journal Officiel de la République française z 23 grudnia 1958 r.)

Artykuł D0

ROZDZIAŁ I
Przepisy ogólne

Artykuł 1

*(Ustawa organiczna nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 1
Journal Officiel z 30 października 1980 r.)*

(Ustawa 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 1 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

*(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 32 I
Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)*

I. – W skład korporacji sędziowskiej wchodzi:

1) sędziowie i prokuratorzy przy Sądzie Kasacyjnym, sądach apelacyjnych i sądach pierwszej instancji oraz funkcjonariusze centralnej administracji wymiaru sprawiedliwości pozostający w służbie ministerstwa sprawiedliwości;

2) sędziowie i prokuratorzy, odpowiednio przy pierwszym prezie i prokuratorze generalnym sądu apelacyjnego, mający kwalifikacje do pełnienia funkcji, zgodnie ze swoim hierarchicznym stopniem, w sądzie apelacyjnym, z którym są związani i we wszystkich sądach pierwszej instancji w obrębie siedziby tego sądu apelacyjnego;

3) audytorzy sprawiedliwości.

II. – Każdy funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości może być powołany, podczas swojej kariery zawodowej, do pełnienia funkcji sędziego lub prokuratora.

Artykuł 2

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 1 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 32 I Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

W ramach korporacji sędziowskiej wyróżnia się dwa szczeble hierarchiczne. Awans z drugiego szczebla na pierwszy jest uwarunkowany wpisem do tabeli awansów.

Żaden funkcjonariusz nie może awansować o szczebel wyżej w sądzie, przy którym pełni obowiązki od ponad pięciu lat, z wyjątkiem Sądu Kasacyjnego.

W ramach każdego szczebla istnieją stopnie starszeństwa służbowego.

Funkcje wykonywane przez funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości każdego szczebla są określone dekretem wydanym po zasięgnięciu opinii Rady Stanu.

Żaden funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości nie może zostać powołany na stanowisko odpowiadające randze prezesa sądu wielkiej instancji lub sądu pierwszego stopnia oraz randze prokuratora Republiki w sądzie, przy którym jest zatrudniony. Przepis ten nie ma jednak zastosowania do funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości, który pełni jedną z tych funkcji, jeżeli stanowisko znajduje się wyżej w hierarchii sądowej.

Artykuł 3

(Ustawa organiczna nr 63-805 z 6 sierpnia 1963 r. art. 1 Journal Officiel z 8 sierpnia 1963 r.)

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 i 5 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 76-120 z 5 lutego 1976 r. art. 12 Journal Officiel z 6 lutego 1976 r.)

(Ustawa organiczna nr 77-50 z 20 stycznia 1977 r. art. 1 Journal Officiel z 21 stycznia 1977 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 3 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 1 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

(Ustawa nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 6 Journal Officiel z 20 stycznia 1995 r.)

(Ustawa 99-583 z 12 lipca 1999 r. art. 2 Journal Officiel z 13 lipca 1999 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 2

Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r., wszedł w życie 1 stycznia 2002 r.)

Pozostają poza hierarchią:

1) funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości przy Sądzie Kasacyjnym, z wyjątkiem sędziów referendarzy;

2) pierwsi prezesi sądów apelacyjnych i prokuratorzy generalni przy tych sądach;

3) prezesi izb sądów apelacyjnych i adwokaci generalni przy tych sądach;

4) prezesi, pierwsi wiceprezesi i pierwszy wiceprezes ds. śledczych sądu wielkiej instancji Paryża, prokurator Republiki i zastępcy prokuratora Republiki przy tym sądzie;

5) prezesi sądów wielkiej instancji w Aix-en-Provence, Béthune, Bobigny, Bordeaux, Créteil, Evry, Grasse, Grenoble, Lille, Lyonie, Marsylii, Metz, Mulhouse, Nanterre, Nantes, Nicei, Pontoise, Rouen, Strasbourg, Toulouzie i Wersalu, jak również prokuratorzy Republiki przy tych sądach.

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa, w zależności od działalności sądowej, stan liczebny funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości i funkcjonariuszy służb sądowych i personelu ministerstwa, listę stanowisk prezesa i pierwszego wiceprezesa sądu wielkiej instancji, a także stanowisk prokuratora Republiki i zastępcy prokuratora Republiki, znajdujące się poza hierarchią.

UWAGA: art. 2 III ustawy organicznej nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. uchyla pkt 4) i 5) z dniem opublikowania dekretu wydanego po zasięgnięciu opinii Rady Stanu przewidzianego w ostatnim ustępie niniejszego artykułu.

Artykuł 3-1

*(Ustawa organiczna nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 1
Journal Officiel z 30 października 1980 r.)*

*(Ustawa nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 6 Journal Officiel z 20 stycznia
1995 r.)*

*(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 32 II
Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)*

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości wymienieni w art. 1 par. I pkt 2) są obowiązani do tymczasowego zastępowania sędziów i prokuratorów szczebla równorzędnego przy sądach pierwszego stopnia i sądach apelacyjnych, którzy nie są zdolni do wykonywania swoich obowiązków w związku z krótkotrwałą lub długotrwałą chorobą, urlopem macierzyńskim lub adopcyjnym lub w związku z udziałem w szkoleniach lub dorocznym urlopem wypoczynkowym.

Mogą ponadto zostać tymczasowo powołani do tych sądów, w celu wykonywania funkcji związanych z wakującym stanowiskiem właściwym dla ich szczebla.

Mogą również zostać tymczasowo powołani do sądu pierwszego stopnia, a także do sądu apelacyjnego w przypadku funkcjonariuszy pierwszego szczebla, przez okres nie podlegający przedłużeniu i nie dłuższy niż osiem miesięcy, w celu zwiększenia stanu liczebnego sądu umożliwiającego rozpatrywanie spraw we właściwym terminie.

Sędziowie wykonują powierzone im funkcje do czasu powrotu na stanowisko funkcjonariusza, którego zastępują lub do daty upływu ich tymczasowego powołania określonej w zarządzeniu pierwszego prezesa, chyba że wyrażą zgodę na przeniesienie na inne miejsce służbowe.

Powołanie funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości na określone stanowisko, w zależności czy są sędziami czy prokuratorami, następuje odpowiednio w drodze zarządzenia pierwszego prezesa sądu apelacyjnego lub postanowienia prokuratora generalnego, które określają powód i czas trwania zastępstwa lub tymczasowego powołania.

W braku powołania do zastępstwa lub tymczasowego powołania w zastosowaniu poprzednich ustępów, funkcjonariusze ci wykonują funkcje sędziego lub prokuratora właściwe dla ich miejsca w hierar-

chii, przy sądzie wielkiej instancji objętym obszarem właściwości sądu apelacyjnego lub przy sądzie wielkiej instancji najważniejszym w departamencie, w którym znajduje się siedziba sądu apelacyjnego.

Liczba tych funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości nie może przekraczać, w każdym sądzie apelacyjnym, jednej piętnastej liczby stanowisk funkcjonariuszy w sądach apelacyjnych i sądach pierwszego stopnia znajdujących się w obszarze właściwości sądu apelacyjnego.

Ich liczba może przekraczać stan liczebny właściwego sądu apelacyjnego w granicach możliwości budżetowych w zakresie stanowisk odpowiednich dla ich szczebla.

Po dwóch latach wykonywania funkcji i na ich wniosek, funkcjonariusze ci są powoływani do trybunału wielkiej instancji w obszarze właściwości właściwego sądu apelacyjnego lub do trybunału wielkiej instancji w departamencie, w którym znajduje się siedziba sądu apelacyjnego. Mianowani są na pierwsze wolne stanowisko, na które kandydowali, odpowiednio sędziego lub prokuratora właściwego dla nich szczebla, z wyjątkiem stanowisk prezesów sądów.

Funkcjonariusze ci nie mogą w żadnym wypadku wykonywać funkcji przewidzianych w niniejszym artykule w czasie dłuższym niż sześć lat. Po upływie tego okresu zostają powołani odpowiednio na stanowisko sędziego lub prokuratora właściwe dla ich szczebla hierarchicznego, w jednym z dwóch sądów wymienionych w poprzednim ustępie, w którym złożyli wniosek o powołanie najpóźniej na cztery miesiące przed końcem szóstego roku wykonywania funkcji. Jeżeli nie dokonali wyboru, zostają powołani na stanowisko w sądzie wielkiej instancji najważniejszym w departamencie, w którym znajduje się siedziba właściwego sądu apelacyjnego. Są powoływani w trybie nadetatowym, ponad możliwości budżetowe w zakresie stanowisk właściwych dla ich szczebla oraz, w razie potrzeby, ponad zasadnicze potrzeby personalne sądu. Obejmują pierwsze wolne stanowiska w tym sądzie.

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa, w razie potrzeby, warunki stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 4

Sędziowie są nieusuwalni ze swojego stanowiska.

Powołanie sędziego na inne stanowisko lub awans może nastąpić tylko za jego zgodą.

Artykuł 5

Prokuratorzy podlegają kierownictwu i nadzorowi swoich zwierzchników oraz podlegają strażnikowi pieczęci, ministrowi sprawiedliwości. Podczas rozprawy, mają prawo do swobodnej wypowiedzi.

Artykuł 6

Każdy funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości powołany na swoje pierwsze stanowisko, przed objęciem funkcji, składa następujące ślubowanie: „Ślubuję obowiązki mojego urzędu wypełniać sumiennie i wiernie, skrupulatnie dochować tajemnicy służbowej a w postępowaniu kierować się zasadami godności i uczciwości.”

Nie może w żadnym razie zostać zwolniony ze ślubowania.

Funkcjonariusz składa ślubowanie przed sądem apelacyjnym. Funkcjonariusze powołani bezpośrednio do Sądu Kasacyjnego składają ślubowanie przed tym sądem.

Były funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości składa ponownie ślubowanie w przypadku przywrócenia na stanowisko.

Artykuł 7

*(Ustawa organiczna nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 3
Journal Officiel z 30 października 1980 r.)*

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości zostają powołani na stanowisko podczas uroczystego posiedzenia sądu, do którego są powołani lub któremu podlegają.

W razie potrzeby, funkcjonariusz może być powołany na urząd na piśmie, po złożeniu ślubowania przed Sądem apelacyjnym właściwym dla jego miejsca zamieszkania.

Artykuł 8

*(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 14
Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)*

Nie można łączyć stanowiska funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości z pełnieniem funkcji publicznych i żadną inną działalnością zawodową lub zarobkową.

Indywidualne odstępstwa mogą być przewidziane dla funkcjonariuszy, zgodnie z postanowieniem zwierzchników sądu, w przypadku nauczania w zakresie ich kompetencji lub funkcji lub działalności z natury nie naruszającej godności i niezawisłości funkcjonariusza, z wyjątkiem arbitrażu, z zastrzeżeniem przypadków przewidzianych obowiązującymi przepisami.

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości mogą podejmować, bez uprzedniego zezwolenia, pracę naukową, działalność literacką lub artystyczną.

Artykuł 9

*(Ustawa organiczna nr 79-43 z 18 stycznia 1979 r. art. 6-i, 6-ii
Journal Officiel z 19 stycznia 1979 r.)*

*(Ustawa organiczna nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 4
Journal Officiel z 30 października 1980 r.)*

*(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 4 Journal Officiel z 29 lutego
1992 r.)*

*(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 2 Journal Officiel z 8
lutego 1994 r.)*

Stanowiska funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości nie można łączyć z wykonywaniem mandatu w parlamencie narodowym, w Parlamencie Europejskim lub w Radzie Gospodarczej i Społecznej.

Nie może być powołana na stanowisko funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości lub pełnić tę funkcję w sądzie osoba, której małżonek wykonuje mandat deputowanego lub senatora reprezentującego departament, w całości lub w części objęty obszarem właściwości tego sądu.

Nie można łączyć stanowiska funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości z wykonywaniem mandatu członka rady regionalnej, gene-

ralnej, municypalnej lub okręgowej, członka rady Paryża, zgromadzenia Korsyki, zgromadzenia prowincji Nowej Kaledonii, zgromadzenia terytorialnego Polinezji Francuskiej lub zgromadzenia terytorialnego wysp Wallis i Futuna na obszarze właściwości sądu, do którego jest powołany lub któremu podlega funkcjonariusz.

Nie może być powołana na stanowisko funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości lub pełnić tę funkcję w sądzie osoba, która na obszarze właściwości tego sądu pełniła, w ciągu ostatnich pięciu lat, funkcję publiczną pochodzącą z wyboru wymienioną w niniejszym artykule lub kandydowała, w ciągu ostatnich trzech lat, do jednej z tych funkcji, z wyjątkiem mandatu przedstawiciela do Parlamentu Europejskiego.

Przepisy trzech ostatnich ustępów nie mają zastosowania do funkcjonariuszy Sądu Kasacyjnego.

Artykuł 9-1

(Wprowadzony ustawą organiczną nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 3 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Funkcjonariusze i byli funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości nie mogą wykonywać zawodu adwokata, zastępcy sądowego, notariusza, woźnego i komornika sądowego, sekretarza w sądzie handlowym, zarządcy sądowego, likwidatora spółek lub pracować w służbie tych zawodów na obszarze właściwości sądu, w którym pełnili funkcje w ciągu ostatnich pięciu lat.

Przepisy poprzedniego ustępu nie mają zastosowania do funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości Sądu Kasacyjnego.

Artykuł 9-2

(Wprowadzony ustawą organiczną nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 3 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości, pozostający do dyspozycji lub składający wniosek o pozostanie w dyspozycji, i który zamierza podjąć działalność prywatną, jest obowiązany poinformować o swoim zamiarze strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości. Ten

sam obowiązek ciąży na funkcjonariuszu wymiaru sprawiedliwości w ciągu pięciu lat, od daty ostatecznego zaprzestania pełnienia funkcji.

Strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości, może sprzeciwić się wykonywaniu takiej działalności, jeżeli uzna, że uwłacza honorowi lub uczciwości lub, w związku ze jej charakterem lub warunkami jej wykonywania, narusza normalne funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości lub jest niegodna funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości.

W przypadku naruszenia zakazu przewidzianego w niniejszym artykule, funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości pozostający w dyspozycji, podlega sankcjom dyscyplinarnym na warunkach przewidzianych w rozdziale VII. Funkcjonariusz w stanie spoczynku może zostać pozbawiony honorowego członkostwa, w formie przewidzianej w rozdziale VII, oraz części emerytalnego uposażenia.

Warunki stosowania niniejszego artykułu są określone dekretem wydanym po zasięgnięciu opinii Rady Stanu.

Artykuł 10

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości należący do korporacji sędziowskiej nie mogą uczestniczyć w debatach politycznych.

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości nie mogą wyrażać wrogiego nastawienia do zasad lub systemu rządów Republiki, jak również nie mogą demonstrować zaangażowania o charakterze politycznym sprzecznego z powściągliwością, jaką nakazuje im pełniona funkcja.

Zakazuje się również wszelkich uzgodnionych działań mogących wstrzymać lub zakłócić funkcjonowanie sądów.

Artykuł 11

Niezależnie od przepisów zawartych w kodeksie karnym i specjalnych ustawach, funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości podlegają ochronie przed groźbami i atakami, których mogą być celem w związku z pełnionymi funkcjami. Państwo powinno naprawić bez-

pośrednią szkodę jakiej w związku z nimi doznali, we wszystkich wypadkach nie przewidzianych ustawodawstwem dotyczącym rent.

Artykuł 11-1

*(Ustawa organiczna nr 79-43 z 18 stycznia 1979 r. art. 1
Journal Officiel z 19 stycznia 1979 r.)*

Funkcjonariusze należący do korporacji sędziowskiej odpowiadają wyłącznie za uchybienia własne. Funkcjonariuszy, którzy popełnili uchybienia własne związane ze służbą publiczną wymiaru sprawiedliwości jedynie państwo może pociągnąć do odpowiedzialności regresowej. Proces regresowy toczy się w izbie cywilnej Sądu Kasacyjnego.

Artykuł 12

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości, oprócz pełnionych funkcji mogą być zobowiązani jedynie do pełnienia służby wojskowej.

Wszelkie nowe przepisy normatywne przewidujące ich udział w pracach instytucji lub komisji pozasądowych wymagają kontrasygnaty strażnika pieczęci.

Żaden funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości nie może być powołany na stanowisko w gabinecie ministra ani oddelegowany na inne stanowisko jeżeli nie legitymuje się czteroletnią służbą w korporacji sądowej od czasu wstąpienia do magistratury.

Artykuł 12-1

*(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 5 Journal Officiel
z 29 lutego 1992 r.)*

Działalność zawodowa każdego funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości podlega ocenie co dwa lata. Podlega również ocenie w przypadku propozycji awansu.

Ocenę poprzedza rozmowa ze zwierzchnikiem sądu, w którym funkcjonariusz został powołany na stanowisko lub któremu podlega

lub z kierownikiem służby, w której pełni funkcje. Funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości zostaje w pełni poinformowany o ocenie swojej działalności zawodowej.

Funkcjonariusz, który ma zastrzeżenia do oceny swojej działalności zawodowej może odwołać się do komisji ds. awansów. Po uwzględnieniu uwag funkcjonariusza i organu, który wydał ocenę, komisja ds. awansów wydaje umotywowaną opinię włączoną do akt zainteresowanego funkcjonariusza.

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 12-2

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 6 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Akta funkcjonariusza powinny zawierać wszystkie dokumenty dotyczące jego sytuacji administracyjnej, zarejestrowane, ponumerowane i uporządkowane z zachowaniem ciągłości. Akta nie mogą dotyczyć jego poglądów lub działalności politycznej, związkowej, religijnej lub światopoglądowej, ani informacji dotyczących jego życia prywatnego.

Każdy funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości ma dostęp do swoich akt na warunkach określonych ustawą.

Artykuł 13

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości powinni mieszkać w miejscowości będącej siedzibą sądu, do którego zostali powołani lub któremu podlegają.

Minister sprawiedliwości może wyjątkowo poczynić przejściowe odstępstwa w indywidualnych wypadkach, po zajęciu przychylnego stanowiska przez prezesów sądów.

ROZDZIAŁ I bis

Kolegium funkcyjnarjuszy wymiaru sprawiedliwosci

Artykul 13-1

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 1 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 16 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 5 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Kolegium sędziów, prokuratorów i funkcyjnarjuszy ministerstwa sprawiedliwosci wybiera funkcyjnarjuszy wymiaru sprawiedliwosci nalezających do korporacji sędziowskiej zasiadających w komisji ds. awansów, zgodnie z art. 35 pkt 4.

Członkowie kolegium przewidzianego w poprzednim ustępie są wybierani w głosowaniu tajnym, na trzyletnią kadencję, przez funkcyjnarjuszy wymiaru sprawiedliwosci nalezających do korporacji sędziowskiej.

Artykul 13-2

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 1 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 17 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

W każdym obszarze właściwości sądu apelacyjnego, funkcyjnarjusze wymiaru sprawiedliwosci, z wyjątkiem pierwszych prezesów i prokuratorów generalnych, figurują w tym samym wykazie.

Funkcyjnarjusze pierwszego i drugiego szczebla w Sądzie Kasacyjnym figurują w wykazie funkcyjnarjuszy nalezających do właściwości Sądu Apelacyjnego Paryża.

Funkcyjnarjusze pozostający w służbie ministerstwa sprawiedliwosci i funkcyjnarjusze oddelegowani figurują w odrębnym wykazie.

Funkcyjnarjusze wymiaru sprawiedliwosci pozostający w służbie

w terytoriach zamorskich figurują w odrębnym wykazie.

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości pozostający w dyspozycji, pozostający na urloпах okolicznościowych, na długotrwałych urloпах, pełniący służbę wojskową lub służbę narodową, oraz funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości zawieszeni w swoich obowiązkach nie mogą figurować w wykazach w okresie pozostawania w jednej z tych sytuacji.

Artykuł 13-3

(wprowadzony ustawą organiczną nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 1 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości są wybierani do kolegium spośród funkcjonariuszy innych niż funkcjonariusze pozostający poza hierarchią, figurujący w wykazach przewidzianych w art. 13-2.

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości należący do właściwości określonego sądu i do każdej z kategorii określonych w art.13-2 wskazują odpowiednio kandydatów figurujących w wykazie, w którym oni również figurują.

Można wskazywać wyłącznie:

a) do mandatów przyznawanych sędziom i prokuratorom w sądach apelacyjnych – sędziów i prokuratorów przy tych sądach, sędziów i prokuratorów wskazanych w art. 13-2 ust. 2;

b) do mandatów przyznawanych sędziom i prokuratorom w sądach – sędziów i prokuratorów przy tych sądach, sędziów i prokuratorów wskazanych w art. 13-2 ust. 3.

Artykuł 13-4

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 1 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 18 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 6 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Kolegium zwołuje pierwszy prezes Sądu Kasacyjnego, który również przewodniczy obradom Kolegium odbywającym się w Sądzie Kasacyjnym.

Kolegium wybiera w głosowaniu tajnym funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości, by powierzyć im mandat członka komisji ds. awansów. Funkcjonariusze ci figurują w wykazach przewidzianych w art. 13-2.

Kolegium powinno przystąpić do wyborów w ciągu trzech dni od pierwszego posiedzenia.

Jeżeli wybory nie dojdą do skutku, uprawnienia kolegium przenosi się na zgromadzenie ogólne Sądu Kasacyjnego, które wykonuje lub dopełnia czynności wyborczych.

W wypadku zwolnienia mandatu członka komisji i jego zastępcy, z powodów wymienionych w art. 35-1 i na sześć miesięcy przed wygaśnięciem mandatu, kolegium przystępuje do listownych wyborów uzupełniających.

Artykuł 13-5

(wprowadzony ustawą organiczną nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 1

Journal Officiel z 19 lipca 1970)

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego rozdziału.

ROZDZIAŁ II

Nabór i szkolenie zawodowe funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości

Artykuł 14

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 3 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 20 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Szkolenie zawodowe audytorów sprawiedliwości zapewnia Krajowa Szkoła Sądownictwa.

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości mają prawo do ustawicznego kształcenia. Ustawiczne kształcenie organizuje Krajowa szkoła Sądownictwa, na warunkach określonych w dekrete wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu.

Szkoła może ponadto zapewnić szkolenie przyszłych zagranicznych funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości, w szczególności z państw, z którymi Francja jest związana umowami o współpracy technicznej w sferze sądownictwa, lub dostęp do informacji i doskonalenia zawodowego funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości tych państw.

Organizacja i warunki funkcjonowania Krajowej Szkoły Sądownictwa określa rozporządzenie administracji państwowej.

Sekcja I

Przyjęcie do korporacji sędziowskiej za pośrednictwem Krajowej Szkoły Sądownictwa

Artykuł 15

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 3 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 21 i 22 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Nabór audytorów sprawiedliwości następuje:

- 1) w drodze konkursu, na warunkach określonych w art. 17;
- 2) na podstawie posiadanych dyplomów.

Artykuł 16

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 3 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa organiczna nr 79-43 z 18 stycznia 1979 r. art. 2 Journal Officiel z 19 stycznia 1979 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 23 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa nr 93-1420 z 31 grudnia 1993 r. art. 11 Journal Officiel z 1 stycznia 1994 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 7 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Kandydaci na stanowisko audytora powinni:

1) posiadać dyplom ukończenia co najmniej czteroletnich studiów pomaturalnych; może to być dyplom krajowy, nostryfikowany przez państwo lub wydany przez państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej i uznany za równoważny przez ministra sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii komisji, na warunkach przewidzianych w dekrete wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu, lub dyplom wydany przez instytut badań politycznych; mogą legitymować się również świadectwem ukończenia wyższej szkoły pedagogicznej. Wymóg ten nie stosuje się do kandydatów wskazanych w art. 17 pkt 2) i 3);

2) posiadać obywatelstwo francuskie;

3) korzystać w pełni z praw cywilnych i odznaczać się właściwą postawą etyczną;

4) mieć uregulowany stosunek do służby narodowej;

5) spełniać wymagane warunki zdrowotne; powinni być pełnosprawni i wyleczeni ze wszelkich dolegliwości dających prawo do długotrwałego urlopu.

Artykuł 17

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 3 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa organiczna nr 79-43 z 18 stycznia 1979 r. art. 3 Journal Officiel z 19 stycznia 1979 r.)

(Ustawa organiczna nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 7 Journal Officiel z 30 października 1980 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 21 i 24 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Przewiduje się trzy egzaminy konkursowe na stanowisko audytora sprawiedliwości:

1) pierwszy, dla kandydatów spełniających warunek przewidziany w art. 16 pkt 1);

2) drugi, równorzędny, dla funkcjonariuszy, których dotyczą tytuły I, II, III i IV ustawy o funkcjonariuszach państwowych administracji centralnej, terytorialnej, wojskowych i pracownikach państwowych administracji centralnej, samorządu terytorialnego i jego zakładów publicznych, legitymujących się w dniu 1 stycznia roku, w którym odbywa się konkurs, czteroletnim stażem pracy na wyżej wymienionych stanowiskach;

3) trzeci, równorzędny, dla osób, które wykonywały w ciągu ośmiu lat, jeden lub kilka zawodów, jeden lub kilka mandatów członka zgromadzenia szczebla terytorialnego pochodzącego z wyborów lub pełniły nie zawodowo funkcje sądowe. Okres wykonywania tych zawodów, mandatów lub funkcji może być brany pod uwagę wyłącznie pod warunkiem, że osoby te nie wykonywały ich w charakterze funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości, urzędników, wojskowych lub pracowników administracji publicznej.

Dla osób spełniających warunki określone w punkcie 3 niniejszego artykułu i które zdały egzamin wstępny przewidziany jest kurs przygotowawczy. Kandydaci, którzy ukończyli kurs i nie zdali trze-

ciego egzaminu konkursowego, mogą przystąpić, w ciągu dwóch lat od ukończenia kursu, do egzaminu konkursowego dającego dostęp do korporacji kategorii A funkcjonariuszy administracji centralnej, do egzaminu konkursowego na stanowisko w służbie publicznej terytorialnej oraz do egzaminu konkursowego na stanowisko w publicznej służbie zdrowia, na warunkach przewidzianych w przepisach ustaw dotyczących trzeciego egzaminu wstępnego do Krajowej Szkoły Administracji.

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 17-1

(Ustawa organiczna nr 76-614 z 9 lipca 1976 r. art. 2 Journal Officiel z 13 lipca 1976 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 21 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Przepisy ustaw przewidujące przesunięcie granicy wieku dla dostępu – w drodze konkursu – do stanowisk publicznych mają zastosowanie na tych samych warunkach do przyjęcia – w drodze konkursu – w poczet sędziów.

Artykuł 18

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 3 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 21 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Kandydaci, którzy przeszli pomyślnie jeden z egzaminów konkursowych przewidzianych w art. 17 są mianowani audytorami sprawiedliwości, w drodze zarządzenia strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości i otrzymują odpowiednie uposażenie.

Artykuł 18-1

(Wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19, 21 i 25 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 30 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Na stanowisko audytora sprawiedliwości mogą być bezpośrednio mianowane osoby, których czteroletnia działalność w dziedzinie prawa, ekonomii lub nauk społecznych kwalifikuje do objęcia funkcji sędziowskich, o ile legitymują się dyplomem magisterskim z prawa i spełniają pozostałe warunki przewidziane w art. 16.

Na tych samych warunkach mogą być mianowane osoby legitymujące się tytułem doktora nauk prawnych, posiadające, oprócz dyplomów wymaganych w związku z uzyskaniem doktoratu, inny dyplom ukończenia studiów wyższych oraz osoby nauczające lub prowadzące badania naukowe w dziedzinie prawa w publicznym zakładzie szkolnictwa wyższego przez trzy lata po uzyskaniu dyplomu magistra prawa i posiadające dyplom ukończenia wyższych studiów z jednej z dyscyplin prawa.

Liczba audytorów mianowanych na podstawie niniejszego artykułu nie może przekraczać jednej piątej liczby audytorów mianowanych w drodze konkursu przewidzianego w art. 17 i figurujących w wykazie rocznika, do którego zostali przyjęci.

Kandydaci, których dotyczy niniejszy artykuł są mianowani na podstawie zarządzenia strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości, za zgodą komisji przewidzianej w art. 34.

Artykuł 18-2

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 21 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa dolną lub górną granicę wieku kandydatów, których dotyczy art. 18-1.

Określa ponadto warunki, na jakich skraca się okres nauki audytorów rekrutowanych na podstawie art. 18-1.

Audytorzy są objęci systemem aplikacji i studiów zgodnych z ich wykształceniem.

Po zakończeniu nauki, wspólnie z audytorami z rocznika, do którego zostali przyjęci, ubiegają się o miejsce w klasyfikacji.

Artykuł 19

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 8 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 3 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa organiczna nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 18 Journal Officiel z 30 października 1980 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 21 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Audytorzy podejmują działalność w sądzie na prawach funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości, jednak bez uzyskania upoważnienia do podpisu.

Mogą w szczególności:

- wspomagać sędziego śledczego w czynnościach związanych z postępowaniem przygotowawczym;
- wspomagać prokuratorów w czynnościach związanych z wniesieniem powództwa z oskarżenia publicznego;
- zasiadać, poza właściwym składem sądu, i uczestniczyć z głosem doradczym w naradach sądów cywilnych i poprawczych;
- przedstawiać ustnie wnioski końcowe w tych sądach;
- uczestniczyć w naradach sądu przysięgłych.

Audytorzy mogą odbyć aplikację, podczas trwania nauki w Krajowej Szkole Sądownictwa, jako współpracownicy adwokata należącego do palestry. Jest to działalność nieodpłatna.

Artykuł 20

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 21 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Audytorzy sprawiedliwości mają obowiązek zachowania tajemni-

cy służbowej.

Przed podjęciem wszelkiej działalności, składają następujące ślubowanie przed sądem apelacyjnym: „Ślubuję dochować tajemnicy służbowej a w postępowaniu jako audytor sprawiedliwości kierować się zasadami godności i uczciwości.”

Nie mogą zostać zwolnieni z tego ślubowania.

Artykuł 21

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 8 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 27 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 8 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r. weszła w życie 1 stycznia 1996 r.)

Komisja egzaminacyjna przystępuje do oceny audytorów sprawiedliwości zdolnych, po zakończeniu nauki, do wykonywania funkcji sądowych. Komisja dołącza do oświadczenia o zdolności każdego audytora do pełnienia funkcji, rekomendację na określone stanowisko, które wydaje się dla niego najbardziej odpowiednie.

Komisja może uniemożliwić audytorowi dostęp do tych funkcji lub nakazać mu wznowienie jednego roku studiów.

Komisja przekazuje listę klasyfikacyjną audytorów strażnikowi pieczęci, ministrowi sprawiedliwości, który zarządza jej opublikowanie w *Journal Officiel*.

Artykuł 21-1

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 30 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Przewiduje się rekrutację, w drodze konkursu, funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości drugiego i pierwszego szczebla hierarchii sądowej.

Kandydaci powinni spełniać warunki przewidziane w art. 16.

Ponadto, powinni:

1) mieć ukończony 35 rok życia w dniu 1 stycznia roku, w którym biorą udział w konkursie, w przypadku kandydatów do objęcia funkcji drugiego szczebla w hierarchii sądowej, oraz legitymować się co najmniej dziesięcioletnim stażem zawodowym w dziedzinie prawa, administracji, ekonomii lub spraw społecznych, predysponującym ich w szczególny sposób do pełnienia funkcji sądowych;

2) mieć ukończony 50 rok życia w dniu 1 stycznia roku, w którym biorą udział w konkursie, w przypadku kandydatów do objęcia funkcji pierwszego szczebla hierarchii sądowej, oraz legitymować się co najmniej piętnastoletnim stażem zawodowym w dziedzinie prawa, administracji, ekonomii lub spraw społecznych, predysponującym ich w szczególny sposób do pełnienia funkcji sądowych.

Przyjęci kandydaci kształcą się w Wyższej Szkole Sądownictwa. W tym czasie otrzymują wynagrodzenie, a także odbywają aplikację na warunkach przewidzianych w art. 19 i 20 ust. 1.

Przed podjęciem jakichkolwiek czynności służbowych, składają przed sądem apelacyjnym ślubowanie w następującym brzmieniu:

„Ślubuję zachować w tajemnicy czynności prokuratury, czynności śledcze i sprawy sądowe, o których powziąłem wiadomość w trakcie aplikacji”. Nie mogą być zwolnieni ze ślubowania.

Po ukończeniu szkolenia, zostają mianowani, w trybie przewidzianym w art. 28, na stanowiska, na które zostali przyjęci. Przepisy art. 27-1 nie mają zastosowania.

Lata aktywności zawodowej funkcjonariuszy zatrudnionych na podstawie niniejszego artykułu są uwzględniane przy klasyfikacji w ramach szczebla i przy awansie.

Przepisy art. 25-4 mają zastosowanie do funkcjonariuszy zatrudnionych na podstawie niniejszego artykułu.

Całkowita liczba stanowisk przewidzianych do obsadzenia, jednego roku, w drodze konkursu nie może przekraczać:

1) w przypadku stanowisk przewidzianych do obsadzenia, w drodze konkursu, w ramach drugiego szczebla hierarchii sądowej – jednej piątej całkowitej liczby stanowisk w ramach drugiego szczebla, w poprzednim roku kalendarzowym; liczba ta może być powiększona

o liczbę stanowisk nie obsadzonych w poprzednim roku kalendarzowym, przewidzianych w art. 25;

2) w przypadku stanowisk przewidzianych do obsadzenia w drodze konkursu w ramach pierwszego szczebla hierarchii sądowej – jednej dziesiątej całkowitej liczby stanowisk pierwszego szczebla obsadzonych w drodze awansu, w ciągu poprzedniego roku.

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego artykułu.

Adnotacja: zgodnie z art. 31 ustawy organicznej nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r.: w drodze odstępstwa od przepisów art. 21-1, liczba stanowisk do obsadzenia w 2002 i 2003 r. w drodze konkursu w ramach drugiego szczebla hierarchii sądowej wynosi 125 stanowisk.

Sekcja II

Bezpośrednie włączenie do korporacji sędziowskiej

Artykuł 22

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 2 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 3 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa organiczna nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 8 Journal Officiel z 30 października 1980 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 28 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Mogą być bezpośrednio mianowani na stanowisko drugiego szczebla hierarchii sądowej, pod warunkiem, że ukończyli 35 lat:

1) osoby spełniające warunki przewidziane w art. 16 i legitymujące się co najmniej siedmioletnim stażem zawodowym kwalifikującym je w szczególności do pełnienia funkcji sądowych;

2) kierownicy kancelarii sądowych i sądów rozjemczych legitymujący się siedmioletnim stażem pracy w ramach ich korporacji;

3) funkcjonariusze kategorii A ministerstwa sprawiedliwości nie

spełniający warunków przewidzianych w art. 16 i legitymujący się co najmniej siedmioletnią służbą w tym charakterze.

Artykuł 23

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 3 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 28 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 8 I Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r., wszedł w życie 1 stycznia 2002 r.)

Mogą być bezpośrednio mianowani na pierwszy szczebel hierarchii sądowej:

1) osoby spełniające warunki przewidziane w art. 16 i legitymujące się co najmniej siedemnastoletnim stażem zawodowym kwalifikującym je w szczególności do pełnienia funkcji sądowych;

2) kierownicy kancelarii sądowych i sądów rozjemczych na odpowiednim szczeblu i stanowisku określonych dekretem wydanym po zasięgnięciu opinii Rady Stanu, których kompetencje i doświadczenie szczególnie kwalifikują do pełnienia funkcji sądowych wskazanych w niniejszym artykule.

Artykuł 24

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 28 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 8 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r., wszedł w życie 1 stycznia 2002 r.)

Osoby spełniające warunki przewidziane w art. 16 i legitymujące się co najmniej dziewiętnastoletnim stażem zawodowym kwalifikującym je w szczególności do pełnienia funkcji sądowych mogą być bezpośrednio mianowane na stanowisko odpowiadające drugiej grupie pierwszego szczebla hierarchii sądowej.

Artykuł 25

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 3 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa organiczna nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 8 Journal Officiel z 30 października 1980 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 28 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 24 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

W ciągu danego roku kalendarzowego, nominacje na podstawie przepisów art. 22 nie mogą przekraczać jednej piątej całkowitej liczby stanowisk drugiego szczebla obsadzonych w poprzednim roku kalendarzowym.

Artykuł 25-1

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 28 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 8 II, III Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r., wszedł w życie 1 stycznia 2002 r.)

W ciągu danego roku kalendarzowego, nominacje na podstawie art. 23 nie mogą przekraczać jednej piętnastej liczby awansów, które nastąpiły w ciągu poprzedniego roku kalendarzowego na stanowiska pierwszego szczebla.

Artykuł 25-2

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 28 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 8 IV, art. 11 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r., wszedł w życie 1 stycznia 2002 r.)

Nominacje na podstawie art. 22 i 23 następują po uzyskaniu zgody komisji przewidzianej w art. 34.

Dyrektor Krajowej Szkoły Sądownictwa oraz przewodniczący komisji egzaminacyjnych wstępnych egzaminów konkursowych uczestniczą z głosem doradczym w obradach komisji [przewidzianej w art. 34].

Komisja ta określa szczebel, grupę, stopień i funkcje, na które kandydat może być mianowany. W razie potrzeby może postanowić o odbyciu przez zainteresowanego szkolenia przygotowawczego do pełnienia określonych funkcji.

Okres działalności zawodowej wykonywanej przez funkcjonariuszy przyjętych na podstawie art. 22 uwzględnia się przy awansie, w granicach dwóch lat. Niniejsze przepisy mają zastosowanie do funkcjonariuszy mianowanych w ciągu dziesięciu lat poprzedzających datę wejścia w życie ustawy organicznej nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. o statusie sędziów i prokuratorów.

Artykuł 25-3

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 28 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 8 IV Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r., wszedł w życie 1 stycznia 2002 r.)

Przed wydaniem zgody na nominację, komisja może uzależnić nominację od odbycia, na podstawie art. 22 i 23, stażu próbnego przez kandydata w sądownictwie, zorganizowanego przez Krajową Szkołę Sądownictwa, na warunkach przewidzianych w art. 19.

Kandydat do stażu próbnego jest zobowiązany do zachowania tajemnicy zawodowej i, z chwilą rozpoczęcia stażu, do złożenia ślubowania przed sądem apelacyjnym, na którego obszarze właściwości kandydat odbywa staż; składa ślubowanie w następującym brzmieniu: „Ślubuję zachować w tajemnicy czynności prokuratury, czynności śledcze i sprawy sądowe, o których powziąłem wiadomość w trakcie stażu”.

Dyrektor Krajowej Szkoły Sądownictwa sporządza sprawozdanie podsumowujące staż próbny każdego kandydata, które składa przed komisją egzaminacyjną konkursu wskazaną w art. 21.

Po przeprowadzeniu rozmowy z kandydatem, komisja egzaminacyjna konkursu wyraża swoją opinię na temat zdolności wykonywania funkcji sądowych przez kandydata i przekazuje ją komisji przewidzianej w art. 34.

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa warunki stosowania art. 25-2 i niniejszego artykułu, w szczególności warunki wynagrodzenia i ochrony socjalnej osób odbywających staż próbny.

Artykuł 25-4

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 19 i 28 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 8 IV Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r., wszedł w życie 1 stycznia 2002 r.)

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa warunki, na jakich osoby bezpośrednio włączone do korporacji sędziowskiej na podstawie art. 22 i 23 mogą ubiegać się o uwzględnienie, przy ustanawianiu ich praw do emerytury państwowej lub przy uzyskaniu dodatkowych lat służby, lat działalności zawodowej przed mianowaniem na stanowisko funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości.

Wymieniony dekret określa wysokość i warunki wpłaty składki będącej warunkiem uwzględnienia lat działalności zawodowej.

Zaliczenie tych lat działalności zawodowej następuje z zastrzeżeniem wykonania zobowiązania przez państwo wypłaty świadczeń, do których osoby te będą miały prawo w przypadku zaliczenia lat, na podstawie podstawowego planu emerytalnego, którym były objęte, jak również planów uzupełniających, w zakresie praw związanych z opłatą minimalnej obowiązkowej składki.

Dekret określa ponadto warunki, na jakich adwokaci, notariusze, urzędnicy sądowi i sekretarze sądów handlowych bezpośrednio włączeni do korporacji sędziowskiej przed wejściem w życie ustawy organicznej nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. o zmianie rozporządzenia z mocą ustawy nr 58-1270 z 22 grudnia 1958 r. stanowiącego ustawę organiczną o statusu funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości mogą korzystać z przepisów niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ III

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości pierwszego i drugiego szczebla hierarchii

Artykuł 26

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 9 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 10 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Prezydent Republiki mianuje audytorów sprawiedliwości na stanowiska drugiego szczebla w hierarchii sądowej na wniosek strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości.

Audytorzy przekazują ministrowi sprawiedliwości wnioski o objęcie określonego stanowiska, w zależności od zaszeregowania i zaproponowanej im listy stanowisk.

Audytor sprawiedliwości, który nie wskazał stanowiska, otrzymuje z urzędu propozycję objęcia określonego stanowiska; jeżeli odrzuci propozycję uznaje się, że zrezygnował z pełnienia funkcji.

Po zapoznaniu się z propozycjami kandydatów strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości, zwraca się do właściwego organu Wyższej Rady Sądownictwa o wydanie opinii.

W wypadku negatywnej opinii dotyczącej mianowania audytora na stanowisko sędziego, przedstawia się nową propozycję stanowiska, po konsultacji z kandydatem, i przedkłada się ją w celu wydania opinii właściwemu organowi Wyższej Rady Sądownictwa. W przypadku negatywnej opinii dotyczącej mianowania audytora na stanowisko prokuratorskie, strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości może pominąć ten fakt lub zaproponować inne stanowisko po konsultacji z kandydatem, i przedkłada ją w celu wydania opinii właściwemu organowi Wyższej Rady Sądownictwa.

Uznaje się, iż audytor, który odrzucił nową propozycję, zrezygnował ze stanowiska.

Okres działalności zawodowej funkcjonariuszy zatrudnionych w drodze drugiego i trzeciego egzaminu konkursowego do Krajowej

Szkoły Sądownictwa oraz funkcjonariuszy zatrudnionych na podstawie art. 18-1 niniejszego rozporządzenia z mocą ustawy uwzględnia się przy zaszeregowaniu w ramach szczebla hierarchicznego oraz przy awansie. Przepisy te mają zastosowanie do funkcjonariuszy mianowanych w ciągu dziesięciu lat poprzedzających wejście w życie ustawy organicznej nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r.

Dekret Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 27

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 7 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Mianowanie na niektóre szczególne stanowiska pierwszego szczebla może być uwarunkowane wpisem do specjalnej rubryki tabeli awansów.

Wykazy funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości przedstawionych w kolejności zasług, w celu ich wpisania do tabeli awansów są kierowane każdego roku przez służby powołane do ich sporządzenia, do strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości. O wykazach tych informowani są funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości. Funkcjonariusze, którzy nie zostali wpisani jako kandydaci do awansu mogą skierować do ministra sprawiedliwości, z zachowaniem drogi służbowej, wnioski o uwzględnienie ich w wykazie.

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 27-1

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 8 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 10 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

O propozycji mianowania na pierwszy lub drugi szczeble hierar-

chii i o wykazie kandydatów do nominacji, zarówno w odniesieniu do stanowisk sędziowskich jak i prokuratorskich, jest informowany właściwy organ Wyższej Rady Sądownictwa.

Propozycja nominacji jest skierowana do prezesów Sądów Kasacyjnych, prezesów sądów apelacyjnych i sądów apelacyjnych wyższego stopnia, głównego inspektora służb sądowych oraz dyrektorów i szefów służb ministerstwa sprawiedliwości, którzy informują o propozycji funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości zatrudnionych na obszarze właściwości ich sądów lub im podległych. Dokument jest przekazany związkom i organizacjom zawodowym reprezentującym funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości i, na ich wniosek, funkcjonariuszom w stanie spoczynku.

Wszelkie uwagi dotyczące kandydata i związane z propozycją jego nominacji, są kierowane do strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości oraz Wyższej Rady Sądownictwa.

Przepisy niniejszego artykułu nie mają zastosowania do propozycji nominacji zastępców ds. sekretariatu ogólnego sądu. Nie mają zastosowania do propozycji nominacji przewidzianych w art. 26, do propozycji nominacji przewidzianych w związku z wykonaniem decyzji przewidzianych w art. 45 pkt 2), 3) i 5) i w art. 46 ust. 2.

Artykuł 28

(Ustawa organiczna nr 91-71 z 18 stycznia 1991 r. art. 1 Journal Officiel z 20 stycznia 1991 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 8 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 10 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Dekrety w sprawie nominacji na stanowisko prezesa sądu wielkiej instancji lub sędziego sprawozdawcy w Sądzie Kasacyjnym wydaje Prezydent Republiki, na wniosek odpowiedniego organu Najwyższej Rady Sądownictwa.

Dekrety w sprawie awansu lub mianowania na stanowisko funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości inne niż wymienione w poprzednim ustępie wydaje Prezydent Republiki na wniosek strażnika

pieczęci, ministra sprawiedliwości, po uzyskaniu zgody właściwego organu Najwyższej Rady Sądownictwa w wypadku mianowania sędziów oraz właściwego organu Rady Najwyższej w wypadku mianowania prokuratorów. Zasady mianowania prokuratorów mają zastosowanie do funkcjonariuszy ministerstwa sprawiedliwości.

Czas trwania funkcji sędziego sprawozdawcy wynosi dziesięć lat; nie podlega wznowieniu ani przedłużeniu.

Artykuł 28-1

(Ustawa organiczna nr 67-618 z 29 lipca 1967 r. art. 2 Journal Officiel z 30 lipca 1967 r.)

(Ustawa nr 91-71 z 18 stycznia 1991 r. art. 2 Journal Officiel z 20 stycznia 1991 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 8 VII Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r., wszedł w życie 1 stycznia 2002 r.)

Dziewięć miesięcy najpóźniej przed końcem dziesiątego roku pełnienia funkcji, sędziowie sprawozdawcy informują strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości o stanowiskach równorzędnych w hierarchii, które chcieliby objąć w co najmniej trzech różnych sądach należących do różnych obszarów właściwości sądu apelacyjnego. Wnioski o powołanie na określone stanowiska sędziów sprawozdawców przewidziane w niniejszym artykule nie mogą dotyczyć wyłącznie stanowisk prezesów sądu lub prokuratorów Republiki przy określonym sądzie.

Sześć miesięcy najpóźniej przed końcem dziesiątego roku pełnienia funkcji przez zainteresowanych funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości, strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości, może zażądać złożenia trzech dodatkowych wniosków o powołanie na stanowiska w trzech innych sądach należących do różnych obszarów właściwości sądu apelacyjnego.

Po upływie dziesiątego roku pełnienia funkcji przez sędziów sprawozdawców, funkcjonariusze ci są mianowani na jedno ze stanowisk, o które się ubiegali na warunkach przewidzianych w dwóch poprzednich ustępach.

Jeżeli funkcjonariusze ci nie złożyli wniosku o powołanie na konkretne stanowiska na warunkach przewidzianych w ustępie pierwszym

i w ustępie drugim niniejszego artykułu, strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości, proponuje im równorzędne stanowiska sędziów w trzech sądach. Jeżeli nie wyrażą zgody w ciągu jednego miesiąca, zostaną mianowani po upływie dziesiątego roku pełnienia funkcji sędziego sprawozdawcy, na zaproponowane im stanowisko w jednym z tych sądów.

Nominacje przewidziane w niniejszym artykule mają miejsce w trybie nadetatowym w ramach szczebla odpowiadającego stanowisku zajmowanemu przez sędziego sprawozdawcę i, w razie konieczności, bez względu na potrzeby personalne sądu.

Zainteresowani funkcjonariusze wymiaru sądownictwa są mianowani na pierwsze wolne stanowisko odpowiadające wykonywanym funkcjom w sądzie, do którego zostali powołani w trybie nadetatowym.

Zainteresowani funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości wymienieni w niniejszym artykule nie mogą być powoływani na stanowisko poza hierarchią Sądu Kasacyjnego na warunkach przewidzianych w art. 39 przed upływem trzech lat pełnienia rzeczywistej służby jako funkcjonariusze oddelegowani, lub w sądzie bądź sądach, do których zostali powołani po okresie pełnienia funkcji sędziego sprawozdawcy.

Artykuł 28-2

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 3 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Funkcje prezesa i prokuratora Republiki przy sądzie wielkiej instancji lub sądzie pierwszej instancji, w ramach pierwszego szczebla, wykonuje odpowiednio sędzia lub zastępca prokuratora generalnego sądu apelacyjnego, w którego obszarze właściwości znajduje się ten sąd, wskazany w w trybie przewidzianym w art. 28.

W odstępstwie od poprzedniego ustępu, funkcje prezesa i prokuratora Republiki sądu pierwszej instancji znajdującego się w obszarze właściwości sądu apelacyjnego wyższej instancji, wykonuje odpowiednio sędzia lub prokurator pierwszego szczebla sądu wielkiej instancji Paryża.

Funkcje prezesa i prokuratora Republiki sądu apelacyjnego wyższego stopnia wykonuje odpowiednio sędzia lub zastępca prokuratora generalnego sądu apelacyjnego Paryża.

Jeżeli w chwili mianowania na stanowisko prezesa lub prokuratora Republiki sądu wielkiej instancji, sądu pierwszej instancji lub sądu apelacyjnego wyższej instancji zgodnie z przepisami poprzednich ustępów, nie pełni on takiej funkcji, funkcjonariusz zostaje mianowany równocześnie na stanowisko sędziego lub zastępcy prokuratora generalnego przy sądzie apelacyjnym lub na stanowisko pierwszego szczebla sądu wielkiej instancji Paryża. Zostaje powołany na to stanowisko w trybie nadetatowym sądu wielkiej instancji. Obejmuje pierwsze wakujące stanowisko w tym sądzie.

Nikt nie może wykonywać w czasie dłuższym niż siedem lat funkcji prezesa lub prokuratora Republiki tego samego sądu wielkiej instancji, pierwszej instancji lub sądu apelacyjnego wyższej instancji. Po upływie tego okresu, jeżeli funkcjonariusz nie został powołany na inne stanowisko, zostaje zwolniony ze stanowiska na mocy dekretu Prezydenta Republiki i obejmuje stanowisko, na które został początkowo powołany w sądzie apelacyjnym lub sądzie wielkiej instancji. Podobnie w przypadku, gdy przed upływem tego terminu, zostaje zwolniony z funkcji na własną prośbę lub w zastosowaniu art. 45.

Adnotacja: zgodnie z art. 13 ustawy nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r., przepisy art. 28-2 mają zastosowanie do nominacji następujących po 1 stycznia 2002 r.

Artykuł 28-3

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 5 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Stanowisko sędziego śledczego, sędziego sądu rodzinnego, sędziego dla nieletnich, sędziego odpowiedzialnego za wykonanie kary sądu wielkiej instancji lub pierwszej instancji oraz sędziego sądu wielkiej instancji wyznaczonego do obsługi sądu instancji, zajmuje sędzia sądu wielkiej instancji lub pierwszej instancji wskazany w trybie przewidzianym w art. 28.

Jeżeli nie zajmuje stanowiska sędziego wielkiej instancji lub pierwszej instancji w chwili mianowania na stanowisko sędziego śledczego, sędziego sądu rodzinnego, sędziego dla nieletnich, sędziego odpowiedzialnego za wykonanie kary oraz sędziego wyznaczonego do obsługi sądu instancji, zgodnie z poprzednim ustępem, zostaje mianowany równocześnie na to stanowisko. Zostaje, w razie konieczności, powołany na to stanowisko jako funkcjonariusz nadetatowy. Obejmuje pierwsze wolne stanowisko w tym sądzie.

Nikt nie może wykonywać w czasie dłuższym niż dziesięć lat funkcji sędziego śledczego, sędziego sądu rodzinnego, sędziego dla nieletnich, sędziego odpowiedzialnego za wykonanie kary oraz sędziego wyznaczonego do obsługi sądu instancji. Po upływie tego okresu, jeżeli nie został powołany na inne stanowisko, funkcjonariusz zostaje zwolniony z tego stanowiska na mocy dekretu Prezydenta Republiki i zajmuje stanowisko, na które został początkowo powołany w sądzie wielkiej instancji lub w sądzie pierwszej instancji. Podobnie w przypadku, gdy przed upływem tego terminu, zostaje zwolniony z tej funkcji na własną prośbę lub w zastosowaniu art. 45.

Adnotacja: zgodnie z art. 13 ustawy nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. przepisy art. 38-1 mają zastosowanie do osób mianowanych po 1 stycznia 2002 r.

Artykuł 29

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 19 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 54 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(wprowadzony ustawą organiczną nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 12 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 15 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Nominacje funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości uwzględniają ich sytuację rodzinną o ile nie koliduje to z właściwym funkcjonowaniem służby i organizacją wymiaru sprawiedliwości.

Przepisy ustawy z 30 grudnia 1921 r. dotyczące funkcjonariuszy

spoza departamentu połączonych związkami małżeńskimi z funkcjonariuszami z departamentu lub osobami posiadającymi stałe miejsce pobytu w tym departamencie, nie mają zastosowania do funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości.

Artykuł 30

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 4 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa organiczna nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 10 i 11 Journal Officiel z 30 października 1980 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 54 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa warunki, na jakich adwokaci, notariusze i urzędnicy sądowi bezpośrednio włączeni do korporacji sędziowskiej na podstawie niniejszego artykułu, mogą ubiegać się – przy ustanawianiu ich praw do emerytury państwowej lub przy uzyskaniu dodatkowych lat służby w zamian za płacenie składki, której wysokość i warunki określi wymieniony dekret – o zaliczenie lat aktywności zawodowej podejmowanej przed mianowaniem na stanowisko funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości. Wymieniony dekret określa ponadto warunki, na jakich rekrutowane osoby będą mogły, przed datą wejścia w życie ustawy organicznej nr 80-844 z 29 października 1980 r., w zamian za opłacenie składek, korzystać z przepisów niniejszego ustępu.

Artykuł 31

(Ustawa nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 6 Journal Officiel z 20 stycznia 1995 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 8 VII Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r., wszedł w życie 1 stycznia 2002 r.)

Jeżeli następuje likwidacja sądu, sędziowie i prokuratorzy zostają przeniesieni na inne stanowiska na warunkach określonych poniżej i w formie przewidzianej w dwóch pierwszych ustępach art. 28.

Najpóźniej na dziewięć miesięcy przed likwidacją sądu, sędziowie informują ministra sprawiedliwości czy ubiegają się o takie samo stanowisko w sądzie lub jednym z sądów obejmujących swoim obszarem właściwości całość lub część obszaru właściwości likwidowanego sądu.

Jeżeli nie ubiegają się o takie stanowisko, powinni określić trzy hierarchicznie równorzędne stanowiska, o które się ubiegają, w sądzie lub jednym z sądów obejmujących swoim obszarem właściwości całość lub część obszaru właściwości likwidowanego sądu, inne niż stanowiska, na które byli powołani lub w sąsiednich sądach o tym samym charakterze. Najpóźniej sześć miesięcy przed datą przewidzianą w poprzednim ustępie, minister sprawiedliwości wzywa funkcjonariuszy do przedstawienia trzech dodatkowych wniosków o powołanie na określone stanowiska. Wnioski przewidziane w niniejszym ustępie nie mogą dotyczyć wyłącznie stanowisk prezesów sądów.

Z chwilą likwidacji sądu, funkcjonariusze ci są mianowani na jedno ze stanowisk, o które się ubiegali.

Jeżeli nie złożyli wniosku o powołanie na określone stanowisko, zostają powołani na stanowisko, które uprzednio zajmowali w sądzie lub jednym z sądów, które obejmują swoim obszarem właściwości całość lub część obszaru właściwości zlikwidowanego sądu.

Nominacje przewidziane w czterech poprzednich ustępach mają miejsce, w razie potrzeby, w trybie nadetatowym ponad możliwości budżetowe w zakresie stanowisk odpowiednich dla szczebla hierarchicznego funkcjonariuszy oraz, w razie potrzeby, ponad zasadnicze potrzeby personalne sądu. Funkcjonariusze ci obejmują pierwsze wolne stanowiska w tym sądzie odpowiadające wykonywanym funkcjom.

Najpóźniej na dziewięć miesięcy przed likwidacją sądu, prokuratorzy informują ministra sprawiedliwości o stanowiskach, o które się ubiegają. Najpóźniej na sześć miesięcy przed tą datą, minister sprawiedliwości wzywa ich do przedłożenia dodatkowych wniosków o powołanie na określone stanowiska. Wnioski te nie mogą dotyczyć wyłącznie stanowiska prezesa sądu. Z chwilą likwidacji sądu, zostają powołani na nowe stanowisko, w razie potrzeby, w trybie nadetatowym na warunkach przewidzianych w ustępie szóstym.

Artykuł 32

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 4 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa organiczna nr 76-120 z 5 lutego 1976 r. art. 6 Journal Officiel z 6 lutego 1976 r.)

Nie może być sędzią lub prokuratorem na obszarze właściwości sądu wielkiej instancji osoba, która wykonywała na tym obszarze zawód adwokata, notariusza, komornika sądowego lub pełnomocnika strony przed sądem handlowym. Warunek ten jest rozszerzony, w przypadku konkretnej nominacji, na jeden lub kilka obszarów właściwości innych sądów objętych obszarem właściwości sądu apelacyjnego, z chwilą gdy komisja przewidziana w art. 34 wyrazi taką opinię.

Artykuł 33

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 46 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Urzednicy kancelarii sądowych sądów w departamentach Bas-Rhin, Haut-Rhin i Moselle mogą być powoływani na stanowisko sędziego księgi wieczystej na warunkach określonych rozporządzeniem administracji państwowej (publicznej).

Po trzyletnim okresie wykonywania funkcji, sędziowie ds. ksiąg wieczystych mogą być powołani na inne stanowiska odpowiadające drugiemu szczeblowi w hierarchii sądowej, z zastrzeżeniem, uzyskania przez osoby nie posiadające stopnia licencjata z prawa przychylniej opinii komisji przewidzianej w art. 34; swoją opinię komisja może uzależnić od odbycia przez zainteresowaną osobę stażu próbnego w sądzie; komisja może również postanowić w sprawie szkolenia zainteresowanej osoby przed objęciem przez nią nowej funkcji.

ROZDZIAŁ IV

Komisja ds. awansów

Artykuł 34

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 30 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 13 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Tworzy się komisję mającą za zadanie sporządzenie i zatwierdzenie tabeli awansów oraz list osób zdolnych do pełnienia funkcji. Komisja jest wspólna dla sędziów i prokuratorów.

Każdy organ Najwyższej Rady Sądownictwa zapoznaje się z tabelą awansów zanim podpisze ją Prezydent Republiki.

Komisja ds. awansów może zażądać od organu mającego za zadanie ocenę działalności zawodowej funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości będącego kandydatem do wpisania na listę osób zdolnych do pełnienia funkcji lub do tabeli awansów, szczegółowych informacji o jego aktach. Zarówno informacje te jak i uwagi zainteresowanego funkcjonariusza zostaną włączone do jego akt. Komisja może również skierować do organów powołanych do oceny działalności zawodowej funkcjonariuszy uwagi, które uzna za istotne, dotyczące badanych akt.

Komisja ds. awansów sporządza doroczne sprawozdanie z działalności, które podaje się do publicznej wiadomości.

Artykuł 35

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 6 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa organiczna nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 15 Journal Officiel z 30 października 1980 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 30 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

W skład Komisji ds. awansów wchodzi, oprócz pierwszego prezesa Sądu Kasacyjnego, który jest jej przewodniczącym, oraz prokuratora generalnego przy tym sądzie:

1) inspektor generalny służb sądowych lub, w razie jego nieobecności, zastępca inspektora generalnego i dyrektor ds. służb sądowych lub, w razie jego nieobecności, jego przedstawiciel w randze co najmniej wicedyrektora, będący funkcjonariuszem wymiaru sprawiedliwości;

2) dwaj funkcjonariusze Sądu Kasacyjnego pozostający poza hierarchią, z których jeden jest sędzią a drugi prokuratorem, wybrani przez ogół funkcjonariuszy Sądu Kasacyjnego pozostających poza hierarchią;

3) dwaj pierwsi prezesi i dwaj prokuratorzy generalni sądu apelacyjnego, wybrani odpowiednio przez ogół pierwszych prezesów i ogół prokuratorów generalnych sądów apelacyjnych;

4) dziesięciu funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości, trzech pierwszego szczebla i siedmiu drugiego szczebla hierarchii sądowej, wybranych przez kolegium funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości na warunkach przewidzianych w rozdziale I bis.

Podczas wyboru każdego z członków wymienionych w punktach 2, 3, 4, przystępuje się, w tym samym trybie, do wyboru zastępcy członka.

Artykuł 35-1

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 7 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 32 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 14 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Mandat członków i zastępców członków komisji ds. awansów wymienionych w art. 35 pkt 2, 3 lub 4 trwa trzy lata i nie jest odnawialny.

Jeżeli następuje zwolnienie mandatu jednego z członków wymie-

nionych w art. 2, 3 lub 4 art. 35 w związku z jego śmiercią, trwałą przeszkodą w pełnieniu funkcji, dymisją lub utratą tytułu kwalifikującego do wyboru, mandat obejmuje jego zastępca, który wykonuje funkcję do końca kadencji. Zastępca może zastąpić członka, który chwilowo nie może wykonywać mandatu. Nie mogą jednak zasiadać w komisji jednocześnie.

Artykuł 35-2

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 33 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

W czasie trwania mandatu, członkowie komisji ds. awansów i ich zastępcy, nie mogą awansować, w tym do funkcji pozostających poza hierarchią.

[Przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją na mocy decyzji Rady Konstytucyjnej nr 92-305 DC z 21 lutego 1992 r.]

Artykuł 36

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 8 Journal Officiel z 7 lipca 1970 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 34 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Tabelę awansów sporządza się każdego roku. Tabela sporządzona na dany rok obowiązuje do daty opublikowania tabeli na następny rok.

Wykazy osób posiadających odpowiednie kwalifikacje sporządza się co najmniej raz w roku. Wpis do wykazu jest definitywny, chyba że nastąpi skreślenie w tym samym trybie, w jakim następuje wpis.

Nie może być wpisana do tabeli awansów osoba, która nie została powołana na stanowiska w dwóch sądach, lub nie została powołana, po uprzednim pełnieniu funkcji sądowych, na stanowisko w ministerstwie sprawiedliwości lub na stanowisko delegowane.

Funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości, który spełnia warunki wymagane przy wpisie do tabeli awansów inne niż wymienione

w ustępie trzecim niniejszego artykułu i którego wniosek o powołanie na nowe stanowisko nie został uwzględniony w propozycji nominacji ministra sprawiedliwości, może odwołać się do komisji ds. awansów. Jeżeli komisja uzna, po rozpatrzeniu sprawy, że odmowa powołania na nowe stanowisko nie była uzasadniona, może postanowić o wpisie zainteresowanego funkcjonariusza do tabeli awansów.

Rozporządzenie administracji publicznej wyszczególnia funkcje, które można powierzyć jedynie na podstawie wpisu do wykazu osób posiadających odpowiednie kwalifikacje do pełnienia tych funkcji.

Określa warunki wpisu do tabeli awansów lub do wykazu osób posiadających odpowiednie kwalifikacje do pełnienia określonych funkcji oraz warunki opracowywania i sporządzania dorocznej tabeli i ewentualnych dodatkowych tabel i wykazów.

Rozporządzenie może ponadto określać:

- 1) wymagany okres pełnienia funkcji przed powołaniem na stanowisko sędziego sądu jednoosobowego;
- 2) okres pełnienia funkcji przez sędziego sądu jednoosobowego przed powołaniem na stanowisko prezesa sądu lub prokuratora Republiki.

ROZDZIAŁ V

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości pozostający poza hierarchią sądową

Artykuł 37

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 4 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Sędziowie pozostający poza hierarchią są mianowani na mocy dekretu Prezydenta Republiki na warunkach przewidzianych w art. 65 Konstytucji.

Funkcje pierwszego prezesa sądu apelacyjnego pełni sędzia Sądu Kasacyjnego pozostający poza hierarchią, powołany w trybie przewidzianym w poprzednim ustępie.

Jeżeli nie zajmuje stanowiska sędziego Sądu Kasacyjnego pozostający

stającego poza hierarchią w chwili mianowania na stanowisko pierwszego prezesa sądu apelacyjnego, zgodnie z poprzednim ustępem, zostaje mianowany równocześnie na to stanowisko. W tym wypadku przepisy art. 39 ust. 3 nie mają zastosowania. Zostaje, w razie konieczności, powołany na to stanowisko jako funkcjonariusz nadetatowy Sądu Kasacyjnego. Obejmuje pierwsze wolne stanowisko w tym sądzie.

Nikt nie może pełnić funkcji pierwszego prezesa tego samego sądu apelacyjnego dłużej niż siedem lat.

Na co najmniej sześć miesięcy przed upływem tego okresu, pierwszy prezes może ubiegać się o powołanie na stanowisko zastępcy inspektora generalnego ds. służb sądowych. Mianowanie na to stanowisko następuje z mocy prawa po siedmioletnim okresie wykonywania funkcji pierwszego prezesa sądu apelacyjnego.

Po siedmioletnim okresie wykonywania funkcji, pierwszy prezes sądu apelacyjnego zostaje odwołany z tego stanowiska na mocy dekretu Prezydenta Republiki i powraca na stanowisko w Sądzie Kasacyjnym, jeżeli nie został powołany na inne stanowisko. Podobnie w przypadku, gdy przed upływem tego terminu, zostaje odwołany z funkcji na własną prośbę lub w zastosowaniu art. 45.

Artykuł 37-1

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 11 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Przepisy art. 27-1 mają zastosowanie do nominacji do funkcji pozostających poza hierarchią, z wyjątkiem stanowisk zaproponowanych przez Najwyższą Radę Sądownictwa, stanowiska inspektora generalnego i zastępcy inspektora generalnego służb sądowych, oraz stanowisk prokuratora w Sądzie Kasacyjnym i prokuratora generalnego przy sądzie apelacyjnym.

Artykuł 38

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 15 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Prokuratorzy pozostający poza hierarchią są mianowani na mocy dekretu Prezydenta Republiki po zasięgnięciu opinii Najwyższej Rady Sądownictwa, z wyłączeniem stanowisk obsadzanych przez Radę Ministrów zgodnie z przepisami rozporządzenia z mocą ustawy nr 58-1136 z 28 listopada 1958 r. stanowiącego ustawę organiczną w sprawie mianowania na państwowe stanowiska cywilne i wojskowe.

Artykuł 38-1

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 6 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Nikt nie może wykonywać dłużej niż siedem lat funkcji prokuratora generalnego przy tym samym sędziu apelacyjnym.

Adnotacja: zgodnie z art. 13 ustawy nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. przepisy art. 38-1 mają zastosowanie do osób mianowanych po 1 stycznia 2002 r.

Artykuł 38-2

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 6 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Funkcje prezesa i prokuratora Republiki przy sędziu wielkiej instancji lub sędziu pierwszej instancji pozostających poza hierarchią, są odpowiednio wykonywane przez przewodniczącego izby lub adwokata generalnego sądu apelacyjnego, w której obszarze właściwości znajduje się ten sąd, wskazanych w trybie przewidzianym w art. 37 i 38.

W odstępstwie od przepisów poprzedniego ustępu, funkcje prezesa i prokuratora Republiki przy sędziu wielkiej instancji Paryża są wykonywane odpowiednio przez sędziego lub adwokata generalnego przy Sądzie Kasacyjnym.

Jeżeli w chwili mianowania na stanowisko prezesa lub prokuratora Republiki zgodnie z przepisami pierwszego i drugiego ustępu, funk-

cjonariusz nie pełni funkcji przewodniczącego izby lub adwokata generalnego przy sądzie apelacyjnym, sędziego lub adwokata generalnego przy Sądzie Kasacyjnym, zostaje mianowany równocześnie na to stanowisko. W tym wypadku, nie mają zastosowania przepisy art. 39 ust. 3. Zostaje, w razie konieczności, powołany na to stanowisko w trybie nadetatowym. Obejmuje pierwsze wakujące stanowisko w tym sądzie.

Nikt nie może wykonywać w czasie dłuższym niż siedem lat funkcji prezesa lub prokuratora Republiki tego samego sądu wielkiej instancji lub pierwszej instancji.

Po siedmioletnim okresie wykonywania funkcji, funkcjonariusz zostaje odwołany z tego stanowiska na mocy dekretu Prezydenta Republiki i, jeżeli nie został powołany na inne stanowisko, powraca na stanowisko w sądzie apelacyjnym lub Sądzie Kasacyjnym. Podobnie w wypadku, gdy przed upływem tego terminu, zostaje odwołany na własną prośbę lub w zastosowaniu art. 45.

Adnotacja: zgodnie z art. 13 ustawy nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. przepisy art. 38-2 mają zastosowanie do osób mianowanych po 1 stycznia 2002 r.

Artykuł 39

(Ustawa organiczna nr 63- 805 z 6 sierpnia 1963 r. art. 1 Journal Officiel z 8 sierpnia 1963 r.)

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 16 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 7 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.,

wszedł w życie 1 stycznia 2002 r.)

Przepisy dotyczące awansów nie mają zastosowania do funkcjonariuszy pozostających poza hierarchią.

Z wyjątkiem sędziów referendarzy Sądu Kasacyjnego, żaden funkcjonariusz nie może być mianowany na stanowisko poza hierarchią jeżeli nie pełnił wcześniej dwóch funkcji w ramach pierwszego

szczebla. Jeżeli były to funkcje o charakterze sądowym, winien był je pełnić w dwóch różnych sądach.

Żaden funkcjonariusz nie może być mianowany na stanowisko poza hierarchią w Sądzie Kasacyjnym, jeżeli nie jest lub nie był funkcjonariuszem wymiaru sprawiedliwości pozostającym poza hierarchią lub jeżeli, po pełnieniu funkcji sędziego referendarza, nie został powołany na inne stanowisko w ramach pierwszego szczebla.

Przepisy art. 12-1 nie mają zastosowania do funkcjonariuszy Sądu Kasacyjnego pozostających poza hierarchią i do pierwszych prezesów i prokuratorów generalnych sądów apelacyjnych.

Artykuł 40

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 9 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa organiczna nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 16 Journal Officiel z 30 października 1980 r.)

(Ustawa nr 91-71 z 18 stycznia 1991 r. art. 3 Journal Officiel z 20 stycznia 1991 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 29 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Mogą być bezpośrednio powoływani na stanowiska pozostające poza hierarchią, o ile spełniają warunki przewidziane w art. 16 niniejszego rozporządzenia z mocą ustawy:

- 1) członkowie zwyczajni Rady Stanu;
- 2) funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości oddelegowani na stanowiska dyrektora lub naczelnika wydziału w ministerstwie sprawiedliwości lub dyrektora krajowej szkoły sądownictwa; funkcjonariusze pełniący funkcje dyrektora lub naczelnika wydziału mogą zostać bezpośrednio powołani na stanowiska w sądzie kasacyjnym pozostające poza hierarchią sądową, o ile legitymują się pięcioletnim okresem oddelegowania w charakterze dyrektora lub naczelnika wydziału;
- 3) rzecznicy interesu publicznego w Radzie Stanu z co najmniej dziesięcioletnim stażem na tym stanowisku;

4) profesorowie fakultetów prawa legitymujący się co najmniej dziesięcioletnim stażem nauczania w stopniu profesora lub docenta;

5) adwokaci przy Radzie Stanu i Sądzie Kasacyjnym, członkowie lub byli członkowie sądu dyscyplinarnego legitymujący się co najmniej dwudziestoletnim stażem zawodowym.

Można również powierzyć funkcje pozostające poza hierarchią przy sądzie apelacyjnym, wyjąwszy jednak stanowiska pierwszego prezesa i prokuratora generalnego, adwokatów wpisanych na francuską listę adwokacką, legitymujący się co najmniej dwudziestopięcioletnim stażem zawodowym.

Kandydaci wymienieni w punktach 3), 4) i 5) oraz kandydaci wskazani w siódmym ustępie niniejszego artykułu mogą być mianowani po konsultacji komisji przewidzianej w art. 34.

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa warunki, na jakich adwokaci powołani do Rady Stanu i Sądu Kasacyjnego i adwokaci wpisani na francuską listę adwokacką mogą ubiegać się – przy ustanawianiu ich praw do emerytury państwowej lub przy uzyskaniu dodatkowych lat służby – o zaliczenie lat działalności zawodowej sprzed nominacji na stanowisko funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości. Wymieniony dekret określa wysokość i warunki wpłaty składki będącej warunkiem uwzględnienia lat działalności zawodowej wykonywanej przed mianowaniem na stanowisko funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości. Zaliczenie tych lat działalności zawodowej następuje z zastrzeżeniem wykonania zobowiązania przez państwo do wypłaty świadczeń, do których osoby te będą miały prawo w przypadku ich zaliczenia, na podstawie podstawowego planu emerytalnego, którym były objęte, jak również planów uzupełniających, w granicach praw związanych z opłatą minimalnej obowiązkowej składki.

Dekret określa ponadto warunki, na jakich osoby zatrudnione przed datą wejścia w życie ustawy organicznej nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. będą mogły powołać się na przepisy niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ V bis

Sędziowie i oskarżyciele publiczni przy Sądzie Kasacyjnym w służbie specjalnej

Artykuł 40-1

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 36 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 25 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Osoby spełniające warunki przewidziane w art. 16 niniejszego rozporządzenia, legitymujące się co najmniej dwudziestopięcioletnim stażem zawodowym, których kwalifikacje i działalność szczególnie predysponują do pełnienia funkcji sądowych przy Sądzie Kasacyjnym mogą być mianowane sędziami lub adwokatami generalnymi przy Sądzie Kasacyjnym w służbie specjalnej.

Sędziowie w służbie specjalnej mają uprawnienia sędziów przy Sądzie Kasacyjnym.

Adwokaci generalni w służbie specjalnej mają uprawnienia prokuratorów przy Sądzie Kasacyjnym.

Liczba sędziów i adwokatów generalnych w służbie specjalnej nie może przekraczać odpowiednio jednej dziesiątej stanu liczebnego sędziów przy Sądzie Kasacyjnym pozostających poza hierarchią i jednej dziesiątej stanu liczebnego prokuratorów przy tym sądzie pozostających poza hierarchią.

Artykuł 40-2

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 36 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Mandat sędziów i adwokatów generalnych w służbie specjalnej trwa 5 lat i jest nieodnawialny. Są powoływani odpowiednio w trybie przewidzianym dla mianowania sędziów Sądu Kasacyjnego i prokuratorów przy tym sądzie.

Dekret Rady Stanu określa warunki gromadzenia i przygotowania

akt kandydatów do funkcji sądowych w służbie specjalnej.

Sędziowie i adwokaci generalni przy Sądzie Kasacyjnym mogą zaprzestać pełnienia funkcji jedynie na własną prośbę lub w związku z nałożeniem jednej z sankcji przewidzianych w art. 45 pkt 6) i 7) i w art. 40-3. W wypadku, gdy sędziowie i oskarżyciele publiczni będący funkcjonariuszami w służbie specjalnej zaprzestają w tym trybie pełnienia swoich funkcji, wówczas stosuje się, w razie potrzeby, przepisy art. 40-5.

Artykuł 40-3

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 36 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Władzę dyscyplinarną wobec sędziów i adwokatów generalnych w służbie specjalnej przy Sądzie Kasacyjnym sprawują wyłącznie organy, którym przyznano takie uprawnienia na warunkach przewidzianych w rozdziale VII. Organ ten może orzec, niezależnie od sankcji przewidzianych w art. 45, jako wyłączną karę dyscyplinarną, zaprzestanie pełnienia funkcji przez sędziego lub adwokata generalnego w służbie specjalnej przy Sądzie Kasacyjnym.

Artykuł 40-4

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 36 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 9 Journal Officiel z 20 stycznia 1995 r.)

Sędziowie i adwokaci generalni w służbie specjalnej podlegają przepisom o prawach i obowiązkach funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości.

Nie mogą być członkami Najwyższej Rady Sądownictwa lub komisji ds. awansów ani uczestniczyć w powoływaniu członków tych organów.

Nie mogą podlegać żadnym awansom ani przeniesieniu służbowemu w ramach korporacji sędziowskiej.

W ciągu jednego roku od zaprzestania pełnienia funkcji, są obowiązani do powstrzymywania się od publicznego wyrażania opinii w sprawach związanych z pełnioną funkcją przy Sądzie Kasacyjnym.

[Przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją na podstawie decyzji Rady Konstytucyjnej nr 92-305 DC z 21 lutego 1992 r.]

Artykuł 40-5

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 36 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Sędziowie i adwokaci generalni będący funkcjonariuszami w służbie specjalnej są oddelegowani z korporacji pochodzenia. Nie mogą podlegać w ramach tej korporacji żadnym awansom w okresie pełnienia powierzonych im funkcji.

Jeżeli na sędziego lub adwokata generalnego będących funkcjonariuszami w służbie specjalnej przy Sądzie Kasacyjnym nałożona jest jedna z kar przewidzianych w art. 45 pkt 4, 5, 6 i 7, odnosi ona ten sam skutek w odniesieniu do korporacji pochodzenia.

Z chwilą zaprzestania pełnienia funkcji, sędziowie i adwokaci generalni będący funkcjonariuszami w służbie specjalnej przy Sądzie Kasacyjnym powracają do korporacji pochodzenia na stanowisko w stopniu odpowiadającym średniemu awansowi, z którego skorzystali członkowie tej korporacji będący w tym samym stopniu co oddelegowani funkcjonariusze, w chwili ich oddelegowania; zostają powołani na stanowisko na warunkach przewidzianych w niniejszym artykule, w razie potrzeby, w trybie nadetatowym.

Komisja, której przewodniczy wiceprzewodniczący Rady Stanu ma za zadanie kontrolę warunków przywrócenia do służby cywilnej funkcjonariuszy oddelegowanych w związku z powołaniem na stanowisko sędziego lub adwokata generalnego w służbie specjalnej przy Sądzie Kasacyjnym. W skład Komisji wchodzi jeden członek zwyczajny Rady Stanu wskazany przez zgromadzenie ogólne Rady Stanu, sędzia Sądu Kasacyjnego wskazany przez ogół funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości tego sądu pozostających poza hierarchią, jeden radca w Trybunale Obrachunkowym wskazany przez funkcjonariuszy

tworzących izbę rady, dyrektor generalny administracji i służby cywilnej oraz, w zależności od potrzeb, dyrektor ds. personalnych ministerstwa, któremu podlega korporacja, do której należy zainteresowany, lub szef tej korporacji. W razie równego podziału głosów w komisji, rozstrzyga głos przewodniczącego.

Najpóźniej trzy miesiące przed datą wygaśnięcia oddelegowania, osoba zainteresowana informuje komisję wskazaną w poprzednim ustępie, o rodzaju funkcji, którą chciałaby pełnić oraz o miejscu powołania. W ciągu dwóch miesięcy od złożenia wniosku o przywrócenie, komisja wzywa osobę zainteresowaną do wyboru jednego stanowiska spośród umieszczonych na liście.

Komisja ustala listę stanowisk wskazaną w poprzednim ustępie po zapoznaniu się z propozycjami złożonymi, na jej wniosek, przez właściwe służby ministerstw powołanych do przyjęcia, w razie potrzeby, zainteresowanego z chwilą wygaśnięcia jego oddelegowania. Jeżeli funkcjonariusz oddelegowany nie przyjmie jednego z proponowanych stanowisk lub w braku propozycji pozwalających komisji na przedstawienie listy stanowisk, komisja wyznacza stanowisko, na które zainteresowany zostanie powołany po wygaśnięciu jego oddelegowania sądowego.

W ciągu dwóch lat od przywrócenia do służby cywilnej oddelegowany wcześniej funkcjonariusz, nie może zmienić stanowiska ani powołania bez właściwej zgody komisji.

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 40-6

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 36 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Umowa o pracę obowiązująca sędziego lub adwokata generalnego przed powołaniem go do służby specjalnej, zostaje na jego wniosek zawieszona do czasu zaprzestania pełnienia funkcji, jeżeli legitymuje się co najmniej jednorocznym stażem pracy u pracodawcy w dniu powołania na stanowisko.

Zawieszenie skutkuje piętnaście dni po powiadomieniu pracodawcy, na wniosek zainteresowanego, listem poleconym z potwierdzeniem odbioru.

Najpóźniej dwa miesiące po zaprzestaniu pełnienia funkcji, sędzia lub adwokat generalny w służbie nadzwyczajnej winien poinformować pracodawcę listem poleconym z potwierdzeniem odbioru, o zamiarze powrotu na stanowisko.

Zainteresowany powraca na poprzednie stanowisko lub obejmuje analogiczne stanowisko z równorzędnym wynagrodzeniem, w ciągu dwóch miesięcy od daty powiadomienia pracodawcy. Korzysta ze wszystkich priorytetów, które nabył w swojej kategorii zawodowej, w trakcie pełnienia funkcji w Sądzie Kasacyjnym. W razie potrzeby, jeżeli wprowadzono zmiany techniczne lub metodologii pracy, korzysta ze szkoleń zawodowych.

Artykuł 40-7

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 36 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Sędziowie i adwokaci generalni będący etatowymi pracownikami państwowymi w służbie specjalnej szczebla centralnego, terytorialnego i służby zdrowia podlegają właściwemu ustawodawstwu socjalnemu.

Sędziowie i adwokaci generalni zatrudnieni w innym charakterze niż przewidziano w poprzednim ustępie objęci są następującym systemem:

1) w sprawach dotyczących wypadków przy pracy i chorób zawodowych, podlegają przepisom księgi IV kodeksu ubezpieczeń społecznych na takich samych warunkach jak nietatowi pracownicy państwowi;

2) ubezpieczenia na wypadek choroby, ubezpieczenia na starość, ubezpieczenia na wypadek inwalidztwa, ubezpieczenia na wypadek śmierci i na wypadek macierzyństwa pokrywa system ubezpieczeń społecznych, któremu podlegają lub, jeżeli nie są objęci systemem indywidualnym, ogólny system ubezpieczeń społecznych, któremu podlegają;

3) jeżeli nie są objęci uzupełniającym planem emerytalnym, korzystają z systemu przewidzianego dla nieetatowych pracowników państwowych, na warunkach przewidzianych dla tych pracowników.

W celu stosowania trzech poprzednich ustępów, zobowiązania pracodawcy, łącznie z zobowiązaniami wynikającymi z uzupełniającego planu emerytalnego, są wykonywane przez państwo.

Dekret określa, w razie potrzeby, warunki stosowania niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ V ter Oddelegowanie sądowe

Artykuł 41

(Ustawa organiczna nr 76-120 z 5 lutego 1976 r. art. 11 Journal Officiel z 6 lutego 1976 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 37 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Członkowie korporacji rekrutowani spośród absolwentów Krajowej Szkoły Administracji oraz profesorowie i wykładowcy uniwersytetów mogą podlegać oddelegowaniu sądowemu na stanowiskach pierwszego i drugiego stopnia, na warunkach przewidzianych w artykułach poniżej.

Artykuł 41-1

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 37 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 8 IX, X Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.,

wszedł w życie 1 stycznia 2002 r.)

Osoby wskazane w art. 41 legitymujące się co najmniej czteroletnim okresem pełnienia służby na jednym lub kilku stanowiskach wymienionych w art. 41 mogą podlegać oddelegowaniu sądowemu w celu wykonywania funkcji drugiego stopnia.

Osoby wskazane w art. 41 legitymujące się co najmniej siedmio-

letnim okresem służby na jednym lub kilku wyżej wskazanych stanowiskach mogą podlegać oddelegowaniu sądowemu w celu wykonywania funkcji pierwszego stopnia.

Artykuł 41-2

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 37 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Oddelegowanie sądowe następuje w drodze rozporządzenia strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości, za zgodą komisji przewidzianej w art. 34 i w razie potrzeby ministra, któremu podlega korporacja, do której należy zainteresowany. Komisja określa stanowiska, które może zajmować osoba oddelegowana.

Osoby wskazane w art. 41 objęte delegacją sądową podlegają wyłącznie przepisom niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 41-3

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 37 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Przed powołaniem na stanowiska sądowe, osoby wskazane w art. 41 objęte delegacją sądową odbywają sześciomiesięczną aplikację, której charakter określa komisja przewidziana w art. 34.

W czasie aplikacji, osoby wskazane w art. 41 podlegają przepisom art. 19 i art. 20 ust. 1. Na początku aplikacji, składają następujące ślubowanie przed sądem apelacyjnym, w którego obszarze właściwości odbywają aplikację: „Ślubuję zachować w tajemnicy czynności prokuratury, czynności śledcze i sprawy sądowe, o których powziąłem wiadomość w trakcie aplikacji”.

Artykuł 41-4

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 37 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Osoby wskazane w art. 41 objęte delegacją sądową są mianowane na stanowisko sądowe w trybie przewidzianym w art. 28.

Przed powołaniem na pierwsze stanowisko sądowe, osoby te składają ślubowanie na warunkach przewidzianych w art. 6.

Artykuł 41-5

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 37 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Delegacja sądowa trwa pięć lat i nie podlega wznowieniu.

Ustanie delegacji sądowej może nastąpić jedynie na prośbę zainteresowanego lub w wypadku ogłoszenia jednej z sankcji przewidzianych w art. 45 pkt 6 i 7 i w art. 41-6 ust. 1. Jeżeli ustaje delegacja sądowa, w razie potrzeby, mają zastosowanie przepisy art. 41-7.

Artykuł 41-6

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 37 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Władzę dyscyplinarną wobec osób wskazanych w art. 41 oddelegowanych wykonuje organ, któremu przyznano takie uprawnienia na warunkach przewidzianych w rozdziale VII. Organ ten może orzec, niezależnie od sankcji przewidzianych w art. 45, jako wyłączną karę dyscyplinarną, ustanie delegacji sądowej zainteresowanego.

Jeżeli na osobę wskazaną w art. 41 objętą delegacją sądową nałożona zostanie jedna z kar przewidzianych w art. 45 pkt 4, 5, 6 i 7, odnosi ona ten sam skutek w odniesieniu do korporacji pochodzenia.

Artykuł 41-7

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 37 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Z zastrzeżeniem stosowania przepisów art. 41-9, osoby objęte delegacją sądową, z chwilą ustania delegacji, powracają z mocy prawa do korporacji pochodzenia na stanowisko w stopniu odpowiadającym średniemu awansowi, z którego skorzystali członkowie tej korporacji będący w tym samym stopniu i na tym samym szczeblu co oddelegowani funkcjonariusze w chwili ich oddelegowania; zostają powołani na stanowisko na warunkach przewidzianych w niniejszym artykule, w razie potrzeby, w trybie nadetatowym.

Komisja, przewidziana w art. 40-5 ma za zadanie kontrolę warunków przywrócenia do służby cywilnej osób oddelegowanych.

Najpóźniej trzy miesiące przed datą wygaśnięcia oddelegowania, osoba zainteresowana informuje komisję wskazaną w poprzednim ustępie, o rodzaju funkcji, którą chciałaby pełnić oraz o miejscu powołania. W ciągu dwóch miesięcy od złożenia wniosku o przywrócenie, komisja wzywa osobę zainteresowaną do wyboru jednego stanowiska spośród umieszczonych na liście.

Komisja ustala listę stanowisk wskazaną w poprzednim ustępie po zapoznaniu się z propozycjami złożonymi, na jej wniosek, przez właściwe służby ministerstw powołanych do przyjęcia, w razie potrzeby, zainteresowanego z chwilą ustania delegacji. Jeżeli osoba oddelegowana nie przyjmie jednego z proponowanych jej stanowisk lub w braku propozycji pozwalających komisji na przedstawienie listy stanowisk, komisja wyznacza stanowisko, na które osoba zainteresowana zostanie powołana po ustaniu delegacji sądowej.

W ciągu dwóch lat od przywrócenia do służby cywilnej osoby uprzednio oddelegowanej, nie może nastąpić zmiana stanowiska ani powołania bez zgody komisji.

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 41-8

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 37 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Liczba delegacji sądowych nie może przekraczać jednej dwudziestej stanowisk w ramach każdego stopnia.

Artykuł 41-9

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 37 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 8 IX, X Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r., wszedł w życie 1 stycznia 2002 r.)

Mogą być mianowane na pierwszy i drugi stopień hierarchii sądowej osoby oddelegowane na okres co najmniej trzech lat do korporacji sędziowskiej.

Mogą być mianowane na pierwszy stopień osoby oddelegowane legitymujące się co najmniej siedmioletnim okresem służby w korporacji sędziowskiej i w jednym lub kilku korporacjach wymienionych w art. 41.

Mianowanie w zastosowaniu poprzednich ustępów zaliczane jest na poczet liczby nominacji określonych dla każdego stopnia w hierarchii zgodnie z punktem 1) art. 25 i w art. 25-1. Mianowanie to następuje na warunkach przewidzianych w art. 25-2. Ostatnie zdanie ostatniego ustępu art. 25-2 nie ma jednak zastosowania.

ROZDZIAŁ V quater

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości powołani tymczasowo

Artykuł 41-10

(wprowadzony ustawą nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 1 Journal Officiel z 20 stycznia 1995 r.)

Mogą być mianowane na stanowisko sędziego sądu instancji i asesora w składach kolegialnych sądów wielkiej instancji, osoby, które nie ukończyły 65 lat i których kwalifikacje i doświadczenie predysponują w szczególności do pełnienia tych funkcji.

Osoby te powinny spełniać warunki przewidziane w punktach 1), 2) lub 3) art. 22 lub być członkami lub byłymi członkami grupy wolnych zawodów prawniczych lub sądowych podlegających ustawie lub regulaminowi zawodowemu, których tytuł jest chroniony i którzy legitymują się co najmniej siedmioletnim okresem wykonywania zawodu.

Artykuł 41-11

(wprowadzony ustawą nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 1 Journal Officiel z 20 stycznia 1995 r.)

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości rekrutowani na podstawie niniejszego rozdziału i powołani na stanowisko w sądzie instancji, są przydzieleni do różnych służb sądowych na warunkach określonych corocznym zarządzeniem przewidzianym w kodeksie

organizacji sądownictwa i rozpatrują sprawy w postępowaniu cywilnym i karnym z wyłączeniem spraw rozpatrywanych w trybie parytetowym rozjemczym. Nie mogą objąć więcej niż jedną czwartą stanowisk w sądzie, do którego zostali powołani.

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości przydzieleni jako asesory do składu kolegiального sądu wielkiej instancji, są przydzielani do różnych składów tego sądu, na warunkach określonych corocznym zarządzeniem przewidzianym w kodeksie organizacji sądownictwa i rozpatrują sprawy w postępowaniu cywilnym i karnym. W tych składach nie powinno być więcej niż jednego asesora wybranego spośród funkcjonariuszy rekrutowanych na podstawie niniejszego rozdziału.

Artykuł 41-12

(Ustawa nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 6 Journal Officiel z 20 stycznia 1995 r.)

(Ustawa organiczna nr 98-105 z 24 lutego 1998 r. art. 8 Journal Officiel z 26 lutego 1998 r.)

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości rekrutowani na podstawie niniejszego rozdziału są powoływani na okres siedmiu lat, bez możliwości ponownego powołania, na warunkach przewidzianych dla sędziów.

Funkcjonariusze są powoływani na stanowiska, za zgodą komisji przewidzianej w art. 34 spośród kandydatów zaproponowanych przez zgromadzenia ogólne sędziów sądów apelacyjnych. Przepisy art. 27-1 nie mają do nich zastosowania.

Powołani na stanowiska funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości odbywają szkolenie zorganizowane przez Krajową Szkołę Sądownictwa, w tym aplikację sądową, na warunkach przewidzianych w art. 19. Przed rozpoczęciem aplikacji, funkcjonariusze składają ślubowanie na warunkach przewidzianych w art. 6.

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określa warunki składania i rozpatrywania kandydatur, warunki organizacji i czasu trwania aplikacji oraz warunki wynagradzania i ochrony socjalnej aplikantów wskazanych w niniejszym artykule.

Artykuł 41-13

(wprowadzony ustawą nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 1 Journal Officiel z 20 stycznia 1995 r.)

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości rekrutowani na podstawie niniejszego rozdziału podlegają niniejszemu statutowi.

Nie mogą jednak zostać członkami Najwyższej Rady Sądownictwa ani komisji ds. awansów, ani uczestniczyć w desygnowaniu członków tych organów.

Przepisy art. 13 i 76 nie mają do nich zastosowania.

Funkcjonariusze otrzymują wynagrodzenie na warunkach określonych dekretem wydanym po zasięgnięciu opinii Rady Stanu.

Artykuł 41-14

(wprowadzony ustawą nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 1 Journal Officiel z 20 stycznia 1995 r.)

W odstępstwie od art. 8, funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości zatrudnieni na podstawie niniejszego rozdziału mogą prowadzić działalność zawodową równoległe z pełnieniem funkcji w sądzie, z zastrzeżeniem, że działalność ta nie będzie niegodna zajmowanego stanowiska i nie będzie naruszała ich niezawisłości. Członkowie grupy wolnych zawodów prawniczych i sądowych podlegający statusowi ustawowemu lub regulaminowemu, których tytuł jest chroniony nie mogą pełnić funkcji sądowych na obszarze właściwości sądu wielkiej instancji, na którym mieści się siedziba ich działalności zawodowej.

Funkcjonariusze ci nie mogą jednocześnie być pracownikami państwowymi, mogą jednak obejmować stanowiska profesora lub wykładowcy uniwersytetu.

Funkcjonariusz informuje pierwszego prezesa sądu apelacyjnego o ewentualnej zmianie działalności zawodowej; w razie potrzeby, prezes sądu powiadamia go, że jego nowa działalność nie jest zgodna z pełnionymi funkcjami sądowymi.

Funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości nie może rozpoznawać spraw związanych z jego działalnością zawodową lub jeżeli utrzymywał lub utrzymuje kontakty zawodowe z jedną ze stron sporu. W ta-

kich wypadkach, prezes sądu wielkiej instancji lub sędzia ds. administracji sądu instancji, do którego zainteresowany jest powołany postanawia, na wniosek zainteresowanego lub jednej ze stron, o rozpoznaniu sprawy przez innego sędziego lub, jeżeli zainteresowany zajmuje stanowisko asesora, o rozpoznawaniu sprawy przez inny skład sądowny. Od decyzji o przeniesieniu sprawy przysługuje odwołanie.

Artykuł 41-15

(wprowadzony ustawą nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 1 Journal Officiel z 20 stycznia 1995 r.)

Władzę dyscyplinarną wobec funkcjonariuszy rekrutowanych na podstawie niniejszego rozdziału sprawuje organ posiadający uprawnienia w tym zakresie na warunkach przewidzianych w rozdziale VII. Organ ten może, niezależnie od sankcji przewidzianej w art. 45 pkt 1) orzec, jako karę wyłączającą wszystkie inne sankcje dyscyplinarne, ustanie pełnionych przez funkcjonariusza funkcji.

Artykuł 41-16

(wprowadzony ustawą nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 1 Journal Officiel z 20 stycznia 1995 r.)

Ustanie funkcji pełnionych przez zatrudnionych na podstawie niniejszego rozdziału funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości może nastąpić jedynie na ich żądanie lub w przypadku nałożenia na nich sankcji przewidzianej w art. 41-15.

W ciągu jednego roku od zaprzestania pełnienia funkcji, funkcjonariusze ci są obowiązani do powstrzymywania się od publicznego wyrażania opinii w sprawach związanych z pełnioną funkcją w sądzie.

ROZDZIAŁ VI

Wynagrodzenie

Artykuł 42

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości otrzymują wynagrodzenie składające się z uposażenia i dodatków. Uposażenie funkcjonariuszy ustala się na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów.

ROZDZIAŁ VII

Sankcje dyscyplinarne

Sekcja I

Przepisy ogólne

Artykuł 43

(Ustawa organiczna nr 79-43 z 18 stycznia 1979 r. art. 7 I V Journal Officiel z 19 stycznia 1979 r. weszła w życie 1 kwietnia 1979 r.)

Uchybienie obowiązkom związanym z zajmowanym stanowiskiem, dobremu imieniu, skrupulatności lub godności stanowi wykroczenie dyscyplinarne.

Wykroczenie ocenia się, w odniesieniu do członka prokuratury lub funkcjonariusza ministerstwa sprawiedliwości, z uwzględnieniem obowiązków wynikających z jego podporządkowania służbowego.

Artykuł 44

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 38 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Niezależnie od zastosowania środków dyscyplinarnych, inspektor generalny ds. służb sądowych, pierwsi prezesi, prokuratorzy generalni i dyrektorzy lub naczelnicy w służbach administracji centralnej mają prawo opomnieć funkcjonariuszy im podległych.

Opomnienie zostaje automatycznie usunięte z akt po upływie trzech lat, o ile w tym czasie funkcjonariusz nie otrzymał kolejnego opomnienia lub nie została wobec niego zastosowana inna sankcja dyscyplinarna.

Artykuł 45

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 8 IV Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Wobec funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości mogą być zastosowane następujące kary dyscyplinarne:

- 1) nagana z wpisem do akt;
- 2) przeniesienie z urzędu;
- 3) pozbawienie niektórych funkcji;
- 4) obniżenie rangi służbowej;
- 5) degradacja;
- 6) przeniesienie w stan spoczynku lub ustanie funkcji jeżeli funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości nie ma praw emerytalnych;
- 7) odwołanie z zawieszeniem lub bez zawieszenia praw emerytalnych.

Artykuł 46

Jeżeli funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości jest pociągnięty do odpowiedzialności jednocześnie za kilka czynów, jedynie jedna z kar przewidzianych w poprzednim artykule może być orzeczona.

Można orzec tylko jedną z tych kar w wypadku wykroczenia dyscyplinarnego. Jednak łącznie z karami przewidzianymi w punktach 3), 4) i 5) poprzedniego artykułu może być zastosowane przeniesienie z urzędu.

Artykuł 48

(Ustawa organiczna nr 79-43 z 18 stycznia 1979 r. art. 7 -ii V Journal Officiel z 19 stycznia 1979 r., weszła w życie 1 kwietnia 1979 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 17 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Władzę dyscyplinarną wobec sędziów sprawuje Najwyższa Rada Sądownictwa, a wobec prokuratorów i funkcjonariuszy ministerstwa sprawiedliwości – strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości.

Władzę dyscyplinarną wobec funkcjonariuszy oddelegowanych lub pozostających do dyspozycji lub funkcjonariuszy, których funkcje definitywnie ustały sprawuje Najwyższa Rada w składzie właściwym

ds. sędziów lub strażnik pieczęci, w zależności od tego, czy funkcjonariusze ci pełnili ostatnio funkcje sędziowskie lub prokuratorskie lub w ministerstwie sprawiedliwości.

Sekcja II

Sankcje dyscyplinarne wobec sędziów

Artykuł 49

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 18 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Skład rady dyscyplinarnej ds. sędziów jest ustalony zgodnie z przepisami art. 17 ustawy organicznej o Najwyższej Radzie Sądownictwa.

Artykuł 50

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 39 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości może, w sprawach pilnych i po zasięgnięciu opinii przełożonych, zaproponować Najwyższej Radzie Sądownictwa, aby zarządziła odsunięcie sędziego, przeciwko któremu prowadzone jest dochodzenie, od wykonywania obowiązków służbowych do czasu wydania decyzji ostatecznej w sprawie dyscyplinarnej. Decyzja o czasowym odsunięciu od wykonywania obowiązków służbowych, podjęta w interesie służby, nie może być podana do wiadomości publicznej; nie wynika z niej pozbawienie prawa do uposażenia.

Jeżeli po upływie dwóch miesięcy, strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości nie powiadomi Najwyższej Rady Sądownictwa o faktach uzasadniających wszczęcie dochodzenia dyscyplinarnego na warunkach przewidzianych w art. 50-1, czasowe odsunięcie od wykonywania obowiązków służbowych przestaje z mocy prawa obowiązywać.

Artykuł 50-1

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 40 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości kieruje do Najwyższej Rady Sądowniczej powiadomienie o faktach uzasadniających wszczęcie dochodzenia dyscyplinarnego.

Artykuł 50-2

(wprowadzony ustawą organiczną nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 40 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Pierwsi prezesi sądów apelacyjnych lub prezesi sądu wyższej instancji powiadamiają Najwyższą Radę Sądownictwa o faktach uzasadniających wszczęcie dochodzenia dyscyplinarnego.

Kopie dokumentów zostają przekazane strażnikowi pieczęci, ministrowi sprawiedliwości, który może zarządzić wszczęcie dochodzenia przez generalną inspekcję służb sądowych.

Artykuł 51

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 10 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 41 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Z chwilą powiadomienia rady dyscyplinarnej, sędzia ma prawo wglądu w swoje akta i do dokumentów z dochodzenia wstępnego, jeżeli zostało wszczęte.

Pierwszy prezes sądu kasacyjnego, jako przewodniczący rady dyscyplinarnej, wskazuje sprawozdawcę spośród członków rady. Powierza mu, w razie potrzeby, zadanie przeprowadzenia dochodzenia.

Najwyższa Rada Sądownictwa może zarządzić odsunięcie obwiniętego sędziego od wykonywania obowiązków służbowych do czasu podjęcia ostatecznej decyzji, także przed udostępnieniem mu akt. Odsunięcie od wykonywania obowiązków służbowych nie powoduje pozbawienia prawa do wynagrodzenia. Decyzja ta nie może być podana do wiadomości publicznej.

Artykuł 52

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 10 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

Podczas dochodzenia, sprawozdawca przesłuchuje zainteresowanego lub zleca jego przesłuchanie sędziemu w randze co najmniej równej mu i, w razie potrzeby, przesłuchanie strony powodowej i świadków. Wykonuje on wszelkie niezbędne czynności dochodzeniowe.

Obwinionemu sędziemu może służyć pomocą inny sędzia, adwokat przy Radzie Stanu i sędzie kasacyjnym lub adwokat wpisany na listę adwokacką.

Co najmniej na czterdzieści osiem godzin przed każdym przesłuchaniem, zainteresowany lub jego doradca powinien otrzymać do wglądu akta postępowania.

Artykuł 53

Jeżeli dochodzenie uznano zbędnym lub jeżeli dochodzenie jest zakończone, funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości zostaje wezwany do stawienia się przed radą dyscyplinarną.

Artykuł 54

Wezwany funkcjonariusz jest obowiązany stawić się osobiście. Może mu asystować lub w razie choroby lub uzasadnionej przeszkody, reprezentować inny sędzia, adwokat przy Radzie Stanu i Sądzie Kasacyjnym lub adwokat wpisany na listę adwokacką.

Artykuł 55

Sędzia ma prawo wglądu do akt, wszelkich dokumentów związanych z dochodzeniem i sprawozdania sporządzonego przez sprawozdawcę. Jego doradca ma prawo wglądu do tych samych dokumentów.

Artykuł 56

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 10 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 18 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

W dniu wyznaczonym do stawienia się, po przesłuchaniu dyrektora służby sądowej i po odczytaniu sprawozdania, funkcjonariusz jest wezwany do złożenia wyjaśnień i przedstawienia środków obrony w związku z zarzucanymi mu czynami.

W razie niemożności stawienia się dyrektora służb sądowych zastępuje go funkcjonariusz z kierowanej przez niego dyrekcji będący co najmniej w randze wicedyrektora.

Artykuł 57

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 19 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Rozprawa rady dyscyplinarnej jest jawna. Jeżeli jednak ochrona porządku publicznego lub prywatności tego wymaga lub jeżeli istnieją szczególne okoliczności szkodzące interesom wymiaru sprawiedliwości, rozprawa może się odbyć w całości lub części z wyłączeniem jawności.

Rada dyscyplinarna orzeka przy drzwiach zamkniętych.

Orzeczenie wraz z uzasadnieniem ogłasza się publicznie.

Nie usprawiedliwione siłą wyższą niestawiennictwo funkcjonariusza przed radą, nie wstrzymuje postępowania; orzeczenie jest wydane w trybie kontrydiktoryjnym.

Artykuł 58

Decyzję doręcza się funkcjonariuszowi drogą administracyjną. Decyzja obowiązuje z dniem jej doręczenia.

Sekcja III

Sankcje dyscyplinarne wobec prokuratorów

Artykuł 58-1

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 42 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 19 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości, do którego skierowano skargę lub którego poinformowano o faktach uzasadniających wszczęcie dochodzenia dyscyplinarnego przeciwko prokuratorowi może, w razie potrzeby, na wniosek przelożonych i po zasięgnięciu opinii składu Najwyższej Rady Sądownictwa właściwego do spraw dyscyplinarnych wszczętych przeciwko prokuratorom, zarządzić odsunięcie funkcjonariusza, przeciwko któremu wszczęto dochodzenie, od wykonywania obowiązków służbowych do czasu wydania ostatecznej decyzji o podjęciu przeciwko niemu dochodzenia dyscyplinarnego.

Jeżeli po upływie dwóch miesięcy, nie zostało wniesione odwołanie do Najwyższej Rady Sądownictwa, odsunięcie od wykonywania obowiązków służbowych przestaje z mocy prawa obowiązywać.

Artykuł 59

(Ustawa organiczna nr 79-43 z 18 stycznia 1979 r. art. 7 - III V Journal Officiel z 19 stycznia 1979 r., weszła w życie 1 kwietnia 1979 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 20 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Nie można orzec żadnej kary przeciwko prokuratorowi bez zasięgnięcia opinii właściwego składu Najwyższej Rady Sądownictwa.

Przepisy niniejszej sekcji mają zastosowanie do funkcjonariuszy ministerstwa sprawiedliwości.

Artykuł 63

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 11 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 21 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

(Ustawa organiczna nr 2001-539 z 25 czerwca 2001 r. art. 20 Journal Officiel z 26 czerwca 2001 r.)

Strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości, powiadamia prokuratora generalnego przy Sądzie Kasacyjnym, przewodniczącego właściwego składu Najwyższej Rady, o faktach uzasadniających wszczęcie dochodzenia dyscyplinarnego przeciwko prokuratorowi.

Prokuratorzy generalni przy sądach apelacyjnych lub prokuratorzy Republiki przy sądach apelacyjnych wyższej instancji powiadamiają również prokuratora generalnego przy Sądzie Kasacyjnym o faktach uzasadniających wszczęcie dochodzenia dyscyplinarnego.

Kopię dokumentów przekazuje się strażnikowi pieczęci, ministrowi sprawiedliwości, który może zażądać przeprowadzenia dochodzenia przez generalną inspekcję służb sądowych.

Z chwilą powiadomienia prokuratora generalnego, zainteresowany prokurator ma prawo wglądu do swoich akt i do dokumentów sporządzonych w czasie wstępnego dochodzenia, jeżeli zostało wszczęte.

Przewodniczący składu dyscyplinarnego wyznacza sprawozdawcę spośród członków tego składu. Poleca mu, w razie potrzeby, podjęcie dochodzenia. Stosuje się odpowiednio przepisy art. 52.

Artykuł 64

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 21 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Jeżeli nie uznano konieczności wszczęcia dochodzenia lub jeżeli dochodzenie jest zakończone funkcjonariusz zostaje wezwany do stawienia się przed właściwy skład Najwyższej Rady.

Przepisy art. 54, 55 i 56 mają zastosowanie do postępowania przed tym składem.

Artykuł 65

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 21 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Nie usprawiedliwione niestawiennictwo wezwanego funkcjonariusza nie wstrzymuje rozpoznania sprawy. Właściwy skład Najwyższej Rady obraduje przy drzwiach zamkniętych i wydaje opinię wraz z uzasadnieniem w sprawie kary w związku z zarzucanymi czynami; opinia zostaje przekazana strażnikowi pieczęci, ministrowi sprawiedliwości.

Artykuł 66

(Ustawa organiczna nr 70-642 z 17 lipca 1970 art. 13 Journal Officiel z 19 lipca 1970 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 21 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Jeżeli strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości zamierza orzec cięższą karę od zaproponowanej przez właściwy skład Najwyższej Rady, przekazuje Radzie projekt decyzji wraz z uzasadnieniem. Po wysłuchaniu uwag zainteresowanego funkcjonariusza, właściwy skład wydaje nową opinię, która zostaje włączona do akt zainteresowanego.

Zainteresowany funkcjonariusz zostaje powiadomiony o decyzji strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości drogą administracyjną. Decyzja zaczyna obowiązywać z dniem doręczenia powiadomienia.

ROZDZIAŁ VIII

Sytuacja funkcjonariuszy

Artykuł 67

(Ustawa organiczna nr 76-614 z 9 lipca 1976 r. art. 1 Journal Officiel z 10 lipca 1976 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 12 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Każdy funkcjonariusz znajduje się w jednej z następujących sytuacji:

- 1) aktywności zawodowej;
- 2) oddelegowania;
- 3) pozostawania do dyspozycji;
- 4) powołania do służby wojskowej;
- 5) urlopie rodzicielskim.

Warunki zaszeregowania funkcjonariuszy oddelegowanych do korporacji publicznej służby cywilnej są uregulowane odrębnymi statutami tych korporacji.

Artykuł 68

Postanowienia statutu ogólnego funkcjonariuszy dotyczące wyżej wymienionych sytuacji mają zastosowanie do funkcjonariuszy o ile nie są sprzeczne z prawami i obowiązkami korporacji sędziowskiej i z zastrzeżeniem poniższych derogacji.

Artykuł 70

Ogólna liczba funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości pozostających w sytuacji oddelegowania nie może przekraczać 20% stanu liczebnego korporacji sędziowskiej.

Ograniczenie to nie ma zastosowania do funkcjonariuszy wskazanych w art. 69 ust. 2 niniejszej ustawy.

Artykuł 71

Po upływie okresu pozostawania w dyspozycji, które nastąpiło z urzędu, funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości zostaje przywrócony na stanowisko właściwe dla jego stopnia, jeżeli uznaje się, że jest zdolny do pełnienia służby. Jeżeli nie jest zdolny do pełnienia służby, dopuszcza się ustanie jego funkcji i, w razie potrzeby, przeniesienie w stan spoczynku.

Funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości, który odmawia przyjęcia stanowiska zaproponowanego na wyżej wskazanych warunkach jest mianowany z urzędu na inne równorzędne stanowisko właściwe dla jego stopnia; jeżeli odmówi, dopuszcza się ustanie pełnienia funkcji i, w razie potrzeby, przeniesienie w stan spoczynku.

Artykuł 72

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 10 Journal Officiel z 20 stycznia 1995 r.)

Sytuacja oddelegowania, pozostawiania w dyspozycji lub powołania do służby wojskowej następuje w drodze dekretu Prezydenta Republiki, na wniosek ministra sprawiedliwości i po wydaniu opinii przez skład Najwyższej Rady Sądownictwa właściwy do rozpatrywania spraw funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości, w zależności od tego czy jest to sędzia czy prokurator. Opinia ta dotyczy przestrzegania przepisów art. 12 ust. 3, art. 68 i art. 4, w odniesieniu do sędziów.

Dekrety dotyczące oddelegowania kontrasygnuje minister gospodarki i finansów, minister przy którym funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości są delegowani. Jednak, w przypadku oddelegowania do pełnienia funkcji w państwie, które podpisało z Francją umowy o współpracy technicznej, w organizacji międzynarodowej lub w innym państwie, wymagana jest jedynie kontrasygnata zainteresowanego ministra. Kontrasygnaty te nie są niezbędne w przypadku odnowienia oddelegowania jeżeli następuje na warunkach przewidzianych w dekrete.

Przywrócenie funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości następuje zgodnie z przepisami art. 28, 37 i 38 niniejszego rozporządzenia z mocą ustawy.

ROZDZIAŁ IX

Ustanie funkcji

Artykuł 73

(Ustawa organiczna nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 5-1 Journal Officiel z 30 października 1980 r.)

(Ustawa nr 92-125 z 6 lutego 1992 r. art. 3 Journal Officiel z 8 lutego 1992 r.)

Definitywne ustanie funkcji powodujące skreślenie z listy kadr i,

z zastrzeżeniem przepisów art. 77 niniejszego rozporządzenia z mocą ustawy, utratę tytułu funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości, jest skutkiem:

- 1) ustąpienia z urzędu lub dymisji przyjętej zgodnie z przepisami;
- 2) przeniesienia w stan spoczynku lub ustania pełnienia funkcji, jeżeli funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości nie ma praw emerytalnych;
- 3) odwołania ze stanowiska;
- 4) bezpośredniego powołanie na stanowisko w administracji centralnej, do podlegających jej służb zdekoncentrowanych lub do państwowych zakładów publicznych zgodnie z przepisami art. 76-2 niniejszego rozporządzenia z mocą ustawy.

Artykuł 74

Poza przypadkami dymisji z urzędu, dymisja może nastąpić jedynie na wyraźny pisemny wniosek zainteresowanego. Jest prawomocna o ile zostanie zaakceptowana przez organ posiadający uprawnienia do powoływania na stanowiska i zaczyna obowiązywać z dniem określonym przez ten organ.

Artykuł 75

Przyjęta dymisja jest nieodwołalna. Nie stanowi przeszkody dla wdrożenia postępowania dyscyplinarnego w związku z faktami ujawnionymi po przyjęciu dymisji.

Artykuł 76

(Ustawa organiczna nr 76-120 z 5 lutego 1976 r. art. 1 Journal Officiel z 6 lutego 1976 r.)

(Ustawa organiczna nr 84-833 z 1984 r. art. 1 Journal Officiel z 14 września 1980 r.)

Z zastrzeżeniem obniżenia granicy wieku mogącego wynikać z aktów prawnych mających zastosowanie do wszystkich pracowników państwowych, granica wieku dla funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości wynosi 65 lat.

Tymczasem granica wieku dla funkcjonariuszy zajmujących stanowiska pierwszego prezesa i prokuratora generalnego Sądu Kasacyjnego wynosi 68 lat.

Artykuł 76-1

(Ustawa organiczna nr 79-43 z 18 stycznia 1979 r. art. 4 i 5 Journal Officiel z 19 stycznia 1979 r. weszła w życie 1 kwietnia 1979 r.)

(Ustawa organiczna nr 84-833 z 1984 r. art. 1 Journal Officiel z 14 września 1980 r.)

(Ustawa nr 95-64 z 19 stycznia 1995 r. art. 11 Journal Officiel z 20 stycznia 1995 r.)

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości pozostają na stanowiskach do 30 czerwca po dacie osiągnięcia granicy wieku, chyba że złożą wniosek przeciwny.

Artykuł 76-2

(Ustawa nr 80-844 z 29 października 1980 r. art. 5 Journal Officiel z 30 października 1980 r.)

(Ustawa nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 13 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości mogą na własną prośbę zostać oddelegowani lub przywrócieni na stanowisko po okresie oddelegowania, lub zostać powołani na podstawie naboru zewnętrznego za pośrednictwem Krajowej Szkoły Administracji, na warunkach i w trybie przewidzianym w odrębnym statucie korporacji dla ogółu funkcjonariuszy pochodzących z innych korporacji rekrutowanych za pośrednictwem Krajowej Szkoły Administracji.

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości mogą być oddelegowani lub przywrócieni na stanowisko po okresie oddelegowania do korporacji wykładowców, profesorów uniwersyteckich, na warunkach przewidzianych w odrębnych statutach tych korporacji.

Artykuł 76-3

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 14 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu ustala listę korporacji rekrutowanych za pośrednictwem Krajowej Szkoły Administracji, o której mowa w art. 76-2.

Artykuł 77

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 1 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

(Ustawa organiczna nr 80-844 z 30 października 1980 r. art. 8 Journal Officiel z 30 października 1980 r.)

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 22 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości przeniesiony w stan spoczynku ma prawo do honorowego pełnienia funkcji. Jednak można mu odmówić honorowego pełnienia funkcji w związku z odejściem funkcjonariusza na podstawie uzasadnionej decyzji organu orzekającego o przeniesieniu w stan spoczynku, po zasięgnięciu opinii Najwyższej Rady Sądownictwa.

Jeżeli, w chwili przejścia w stan spoczynku, przeciwko funkcjonariuszowi wymiaru sprawiedliwości prowadzone jest postępowanie dyscyplinarne, nie ma prawa do honorowego pełnienia funkcji przed zakończeniem postępowania dyscyplinarnego; można odmówić sędziemu honorowego pełnienia funkcji, na warunkach przewidzianych w pierwszym ustępie niniejszego artykułu, najpóźniej w ciągu dwóch miesięcy po zakończeniu postępowania.

Artykuł 78

Honorowi funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości pozostają związani w tym charakterze z sądem, do którego byli powołani.

Nadal przysługują im honory i przywileje związane z ich stanem, mogą również uczestniczyć w uroczystościach używając stroju urzędowego.

Zajmują miejsca za funkcjonariuszami wymiaru sprawiedliwości będącymi w tym samym stopniu.

Artykuł 79

(Ustawa organiczna nr 94-101 z 5 lutego 1994 r. art. 23 Journal Officiel z 8 lutego 1994 r.)

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości są obowiązani dochować godności ich urzędu.

Pozbawienie honorowego pełnienia funkcji może nastąpić z przyczyn związanych z postępowaniem honorowego funkcjonariusza wymiaru sprawiedliwości od chwili jego przejścia w stan spoczynku lub w związku z czynem uchybiającym dyscyplinie w rozumieniu art. 43, popełnionym w okresie aktywności zawodowej funkcjonariusza, jeżeli ministerstwo sprawiedliwości zostało o nich poinformowane dopiero po przejściu funkcjonariusza w stan spoczynku.

Funkcjonariusza można pozbawić honorowego pełnienia funkcji jedynie w trybie przewidzianym w rozdziale VII.

Artykuł 79-1

(wprowadzony ustawą nr 92-189 z 25 lutego 1992 r. art. 15 Journal Officiel z 29 lutego 1992 r.)

[Przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją na mocy decyzji Rady Konstytucyjnej nr 92-305 DC z 21 lutego 1992 r.]

[Przepisy uznane za nierozzerwalnie związane z artykułami niniejszej ustawy na mocy decyzji Rady Konstytucyjnej nr 92-305 DC z 21 lutego 1992 r.]

ROZDZIAŁ X

Przepisy inne i przepisy przejściowe

Artykuł 80

Rozporządzenie administracji publicznej określa datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia z mocą ustawy oraz warunki jego

stosowania i środki przejściowe niezbędne dla jego wykonania. Określa w szczególności warunki dostępu funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości do urzędów ministerstwa sprawiedliwości, warunki, na jakich sędziowie pokoju pełniący swój urząd w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia z mocą ustawy zostaną zaszeregowani w ramach nowej korporacji sędziowskiej, a także przepisy szczególne, uchylające przepisy art. 2 niniejszego statutu, które będą miały zastosowanie do sędziów pokoju bez zaszeregowania tworzących kadre w zaniku.

Artykuł 80-1

(Ustawa organiczna nr 67-130 z 20 lutego 1967 r. art. 4 Journal Officiel z 21 lutego 1967 r.)

Rozporządzenie administracji publicznej określa dodatkowe warunki dostępu do stanowiska sędziego sprawozdawcy w Sądzie Kasacyjnym. Rozporządzenie może przewidywać środki przejściowe niezbędne dla stosowania tych przepisów oraz przepisów art. 28 ust. 2.

Artykuł 81

Funkcjonariusze wymiaru sprawiedliwości francuskich terytoriów i departamentów zamorskich wchodzi w skład korporacji sędziowskiej, do której ma zastosowanie niniejszy statut.

Rozporządzenie administracji publicznej określa warunki stosowania poprzedniego ustępu. Rozporządzenie określa szczególne warunki zaszeregowania funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości terytoriów i departamentów zamorskich Francji w ramach tej korporacji. Może przewidywać przepisy szczególne dotyczące ich powołania na stanowiska oraz granicy wieku.

Artykuł 83

(Ustawa nr 60-87 z 26 stycznia 1960 r. art. 1 Journal Officiel z 28 stycznia 1960 r.)

W okresie pięciu lat od dnia 1 stycznia 1960 r. obywatele francuscy wyznawcy religii mahometańskiej pochodzący z departamentów algierskich Oasis i Saoura dopuszczeni do otwartego konkursu w za-

stosowaniu art. 17 niniejszego rozporządzenia z mocą ustawy, w celu naboru audytorów sprawiedliwości na tych samych warunkach jak w przypadku pozostałych kandydatów, przystępują do egzaminów konkursowych lub do egzaminów fakultatywnych na warunkach przewidzianych w rozporządzeniu administracji publicznej przewidzianym w art. 23 niniejszego rozporządzenia z mocą ustawy.

Ponadto granica wieku przewidziana w rozporządzeniu administracji publicznej zostanie przesunięta o pięć lat dla kandydatów francuskich, wyznawców religii mahometańskiej.

Przepisy poprzedniego ustępu będą obowiązywały do 1 stycznia 1966 r.

Artykuł 84

Uchyła się wszystkie przepisy sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem z mocą ustawy odnoszące się do funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości, w szczególności:

- art. 81, 82 i 84 Konstytucji z 16 termidora roku X;
- art. 48, 49, 50, 57, 59, 60, 61, 64 i 65 ustawy z 20 kwietnia 1810 r. z późniejszymi zmianami o organizacji sądów i wymiaru sprawiedliwości;
- art. 77 dekretu z 6 lipca 1810 r. stanowiącego rozporządzenie o organizacji służb cesarskich, sądów przysięgłych i sądów specjalnych;
- dekret z 1 marca 1852 r. w sprawie przeniesienia w stan spoczynku i środków dyscyplinarnych wobec funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości;
- art. 10-18 ustawy z 30 sierpnia 1883 r. z późniejszymi zmianami o reformie organizacji sądownictwa (wymiaru sprawiedliwości);
- art. 20, 21, 22, 24 i 25 bis ustawy z 12 lipca 1905 r. z późniejszymi zmianami o kompetencjach sędziów pokoju i reorganizacji sądów pokoju;
- art. 38 ustawy z 17 kwietnia 1906 r. o budżecie na rok 1906;
- tytuł I dekretu z 13 lutego 1908 r. w sprawie rozporządzenia administracji publicznej o rekrutacji i awansie funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości;
- tytuł II, III i IV ustawy z 28 kwietnia 1919 r. z późniejszymi

zmianami o organizacji sądownictwa, uposażeniach, rekrutacji i awansie funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości;

- dekret z 28 maja 1923 r. o awansie oddelegowanych funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości;

- dekret z 18 maja 1926 r. o zmianie przepisów dotyczących składania ślubowania przez funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości;

- dekret z 5 listopada 1926 r. o warunkach powoływania sędziów pokoju;

- dekret z 21 lipca 1927 z późniejszymi zmianami w sprawie rozporządzenia administracji publicznej o awansie funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości;

- dekret z 2 października 1927 r. o rozszerzeniu na funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości Maroka przepisy dekretu z 21 lipca 1927 r. stanowiącego rozporządzenie administracji publicznej o awansie funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości;

- dekret z 5 czerwca 1934 r. z późniejszymi zmianami o odwołaniu, degradacji lub przeniesieniu funkcjonariuszy prokuratury z przyczyn dyscyplinarnych;

- ustawa z 29 kwietnia 1943 r. o tymczasowej zmianie terminu aplikacji adwokackiej przyszłych funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości;

- rozporządzenie z mocą ustawy z 2 listopada 1945 r. ustanawiające *attaché* kancelarii, w celach rekrutacji w drodze konkursu funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości, i określające ich status;

- ustawa z 30 lipca 1947 r. o organizacji sądów pokoju;

- art. 1-5 ustawy nr 51-346 z 20 marca 1951 rozszerzająca na funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości niektóre przepisy ustawy z 19 października 1946 r. o statusie funkcjonariuszy;

- art. 4 ustawy z 31 grudnia 1954 r. o dotacjach na wydatki ministerstwa sprawiedliwości w 1955 r.;

- dekret z 11 marca 1957 r. stanowiący rozporządzenie administracji publicznej o egzaminie zawodowym na urząd sędziego pokoju.

Tłumaczenie z języka francuskiego: *Helena Klugiel-Królikowska (BSiE)*

Ustawa nr 71-1130 z 31 grudnia 1971 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych

(Journal Officiel z 5 stycznia 1972 r., weszła w życie 16 września 1972 r.)

Artykuł DO

Prezydent Republiki,
GEORGES POMPIDOU

Premier,
JACQUES CHABAN-DELMAS

Minister stanu ds. departamentów i terytoriów zamorskich,
PIERRE MESSMER

Strażnik pieczęci, minister sprawiedliwości,
RENE PLEVEN

Minister gospodarki i finansów,
VALERY GISCARD D'ESTAING

Tytuł I

USTANOWIENIE I ORGANIZACJA NOWEGO ZAWODU ADWOKATA

Rozdział I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

(Ustawa nr 79-586 z 11 lipca 1979 r. Journal Officiel z 12 lipca 1979 r.)

(Ustawa nr 82-1173 z 31 grudnia 1982 r. art. 21 i 22 Journal Officiel z 1 stycznia 1983 r.), (Ustawa nr 84-1211 z 29 grudnia 1984 r. art. 1 Journal Officiel z 30 grudnia 1984 r.), (Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązuje od 1 stycznia 1992 r.)

I. – Zastępuje się zawody adwokata i radcy prawnego nowym zawodem, którego przedstawiciele noszą tytuł adwokata. Osoby wyko-

nujące zawód adwokata i radcy prawnego stają się z urzędu przedstawicielami nowego zawodu, o ile nie zrzekną się nowego tytułu. Radcy prawni wpisani na listę sporządzoną przez prokuratora Republiki z chwilą wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, są wpisani na listę adwokacką przy sądzie wielkiej instancji, przy którym są zarejestrowani jako radcy prawni, ze skutkiem w dniu rozpoczęcia działalności zawodowej, jeżeli wykonywali ten zawód przed 16 września 1972 r., lub w dniu wpisu na listę.

Przedstawiciele nowego zawodu wykonują funkcje przypadające uprzednio adwokatom i radcom prawnym, na warunkach przewidzianych w tytule I niniejszej ustawy.

Zawód adwokata jest wolnym zawodem i niezależnym.

Po tytule adwokata można, w razie potrzeby, wymieniać tytuły uniwersyteckie, dystynkcje zawodowe, zawody prawnicze uprzednio wykonywane, tytuł regulowany przepisami za granicą pozwalający na pełnienie we Francji funkcji adwokata, jak również wymieniać jedną lub kilka specjalizacji.

Adwokaci wpisani na listę adwokacką i radcy prawni, wykonujący zawód od ponad piętnastu lat w dniu wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, którzy rezygnują z nowego tytułu mają prawo ubiegać się o honorowe członkostwo w związku z ich działalnością zawodową. O honorowe członkostwo mogą się ubiegać również adwokaci i radcy prawni, których obejmie reforma zawodu, z chwilą ustania ich działalności po co najmniej dwudziestoletnim okresie wykonywania zawodu przed i po reformie.

II. – (uchylony).

III. – W odstępstwie od przepisów art. 5 ust. 2, adwokaci wpisani na listę adwokacką jednego z sądów wielkiej instancji Paryża, Bobigny, Créteil i Nanterre mogą wykonywać przy każdym z tych sądów obowiązki uprzednio wykonywane przez zastępcę sądowego.

Przepisy art. 5 ust. 2 mają zastosowanie do postępowania o zajęcie, podział i licytację.

Ponadto adwokat nie może wykonywać obowiązków uprzednio wykonywanych przez zastępcę sądowego przy innym sądzie niż sąd, przy którym jest wpisany na listę adwokacką, w związku z udzieleniem pomocy prawnej, ani w związku z postępowaniem sądowym, w którym nie prowadzi sprawy i nie podejmuje obrony sądowej.

Adwokaci wpisani na dzień 16 września 1972 r. na jedną z list adwokackich wymienionych w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu III mogą zachować siedzibę zawodową w jednym z obszarów właściwości sądów wielkiej instancji Paryża, Bobigny, Créteil i Nanterre, o ile siedziba ta została ustanowiona przed tą datą.

Artykuł 2

Kancelarie zastępców sądowych przy sądach wielkiej instancji zostają zlikwidowane.

Zastępcy sądowi otrzymują odszkodowanie na warunkach przewidzianych w rozdziale V niniejszego tytułu, w związku z utratą prawa przyznanego im na podstawie art. 91 ustawy z 2 kwietnia 1816 r. do zgłoszenia swojego następcy w celu uzyskania aprobaty strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości.

Artykuł 3

(Ustawa nr 82-506 z 15 czerwca 1982 r. art. 1 Journal Officiel z 16 czerwca 1982 r.)

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 2 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Adwokaci stanowią personel pomocniczy wymiaru sprawiedliwości.

Składają następujące ślubowanie: „Ślubuję wykonywać obowiązki adwokata sumiennie, kierując się zasadami godności, uczciwości, niezależności i humanitaryzmu”.

Pełniąc funkcje sądowe nakłada strój urzędowy adwokata.

Artykuł 3 bis

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 2 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Adwokat może dowolnie się przemieszczać w celu wykonywania swoich funkcji.

Artykuł 4

Nikt nie może, jeżeli nie jest adwokatem, służyć pomocą lub reprezentować strony, zastępować stronę procesową i bronić przed sądem lub różnego rodzaju organami sądowymi lub dyscyplinarnymi, z zastrzeżeniem przepisów regulujących urząd adwokata przy Radzie Stanu i sądzie kasacyjnym oraz zastępcy sądowego przy sądzie apelacyjnym.

Przepisy poprzedniego ustępu nie stanowią przeszkody dla stosowania przepisów specjalnych ustaw lub rozporządzeń obowiązujących w dniu opublikowania niniejszej ustawy i, w szczególności, dla swobodnego wykonywania działalności przez organizacje związkowe podlegające kodeksowi pracy lub przez ich przedstawicieli, w zakresie reprezentowania i pomocy sądowej w sprawach toczących się przed sądami społecznymi i parytetowymi i organami sądowymi lub dyscyplinarnymi, do których mają dostęp.

Artykuł 5

Adwokaci wykonują swoje obowiązki i mogą występować jako obrońcy, bez ograniczenia terytorialnego, przed każdym sądem i organem sądowym lub dyscyplinarnym, z zastrzeżeniem przepisów poprzedniego artykułu.

Wykonują, wyłącznie przed sądem wielkiej instancji, w którego obszarze właściwości mają wyznaczoną siedzibę zawodową, obowiązki należące uprzednio do zastępcy sądowego przy tym sądzie. Adwokaci wykonują te obowiązki we wszystkich sądach wielkiej instancji, przy których są wpisani na listę adwokacką.

W odstępstwie od przepisów poprzednich ustępów, jeżeli liczba adwokatów wpisanych na listę adwokacką i zamieszkujących w ob-

szarze właściwości sądu wielkiej instancji zostanie uznana za niewystarczającą w stosunku do prowadzonych spraw, adwokaci przy innym sądzie wielkiej instancji znajdującym się w obszarze właściwości tego samego sądu apelacyjnego są upoważnieni do prowadzenia czynności procesowych.

Upoważnienie to wydaje sąd apelacyjny.

Artykuł 6

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 4 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Adwokaci mogą udzielać pomocy prawnej i reprezentować klientów przed organami administracji publicznej, z zastrzeżeniem stosowania przepisów ustaw i rozporządzeń.

Jeżeli legitymują się siedmioletnim okresem wykonywania zawodu prawniczego regulowanego odpowiednimi przepisami, mogą wykonywać funkcje członka rady nadzorczej spółki handlowej lub zarządcy spółki. Zarząd izby może zwolnić z części wymaganego stażu pracy.

Artykuł 6 bis

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 5 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Adwokaci mogą wykonywać zadania powierzone sądownie.

Artykuł 7

(Ustawa 77-685 z 30 czerwca 1977 r. art. 3 Journal Officiel z 1 lipca 1977 r.)

(Ustawa nr 85-99 z 15 stycznia 1985 r. art. 48 i 50 Journal Officiel z 26 stycznia 1985 r. obowiązują od 1 stycznia 1986 r.)

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 4 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa nr 91-647 z 10 lipca 1991 r. art. 71 Journal Officiel z 13 lipca 1991 r. obowiązuje od 1 stycznia 1992 r.)

Adwokat może wykonywać swój zawód bądź indywidualnie, bądź w ramach stowarzyszenia, spółki cywilnej o charakterze zawodowym,

spółki utworzonej przez przedstawicieli wolnego zawodu lub spółki udziałowej przewidzianej ustawą nr 90-1258 z 31 grudnia 1990 r. o wykonywaniu wolnych zawodów w ramach spółek podlegających przepisom ustaw lub rozporządzeń lub których tytuł podlega ochronie, bądź jako pracownik lub współpracownik adwokata, stowarzyszenia lub spółki adwokackiej. Może być również członkiem ugrupowania interesów gospodarczych lub europejskiego ugrupowania interesów gospodarczych.

Umowa o współpracę lub umowa o pracę powinna być sporządzona w formie pisemnej. Powinna określać warunki wynagrodzenia.

Umowa o współpracę powinna również określać warunki, na jakich adwokat-współpracownik będzie mógł zadowolonych swoich prywatnych klientów.

Adwokat zatrudniony jako pracownik nie może mieć prywatnych klientów. W wykonywaniu powierzonych zadań jest niezależny, zgodnie ze złożonym ślubowaniem i podlega pracodawcy jedynie w sferze warunków pracy.

Umowa o współpracę i umowa o pracę nie powinny zawierać postanowień ograniczających swobodę późniejszego osiedlenia się współpracownika lub pracownika.

W żadnym razie, umowy lub przynależność do spółki, stowarzyszenia lub ugrupowania nie mogą powodować naruszenia zasad etyki zawodu adwokata, w szczególności niewykonywania obowiązków w zakresie pomocy sądowej lub niewykonywania poleceń służbowych; nie może spowodować również odmówienia adwokatowi współpracownikowi lub pracownikowi możliwości zwolnienia z zadania, które uzna za niezgodne z jego sumieniem lub za ograniczające jego niezależność.

Spory wynikłe z umowy o pracę podlegają dziekanowi izby adwokackiej, z możliwością złożenia odwołania do sądu apelacyjnego rozstrzygającego na posiedzeniu niejawnym.

Artykuł 8

(Ustawa nr 84-1211 z 29 grudnia 1984 r. art. 2 Journal Officiel z 30 grudnia 1984 r.)

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 4 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Ugrupowanie, spółka lub stowarzyszenie przewidziane w art. 7 może być utworzone przez adwokatów, osoby fizyczne, ugrupowania, spółki lub stowarzyszenia adwokatów należących lub nie do różnych adwokatów.

Stowarzyszenie lub spółka mogą zastępować stronę procesową przed każdym sądem za pośrednictwem adwokata należącego do adwokatury przy tym sądzie.

Artykuł 8-1

(wprowadzony ustawą nr 89-906 z 19 grudnia 1989 r. art. 1 Journal Officiel z 20 grudnia 1989 r.)

Nie wyłączając stosowania przepisów art. 5, adwokat może utworzyć jedną lub kilka kancelarii pomocniczych, po zgłoszeniu zamiaru radzie adwokatury, do której należy.

Jeżeli kancelaria pomocnicza mieści się w obrębie właściwości adwokatury innej niż adwokatura, w obrębie właściwości której adwokat ma swoją siedzibę zawodową, powinien ubiegać się o zezwolenie rady adwokatury, w obrębie której zamierza utworzyć kancelarię pomocniczą. Rada adwokatury wydaje postanowienie w ciągu trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku. W braku odpowiedzi, uznaje się, że pozwolenie zostało wydane.

Można odmówić wydania zezwolenia tylko z przyczyn związanych z warunkami wykonywania zawodu w kancelarii pomocniczej. Nie wyłączając sankcji dyscyplinarnych nałożonych przez radę adwokatury, do której należy adwokat, pozwolenie można cofnąć jedynie z tych samych przyczyn.

We wszystkich przypadkach, adwokat posiadający kancelarię pomocniczą powinien prowadzić w niej faktyczną działalność zawodową

pod rygorem zamknięcia kancelarii na podstawie decyzji rady adwokatury, w obrębie właściwości której jest usytuowana.

Artykuł 8-2

(wprowadzony ustawą nr 89-906 z 19 grudnia 1989 r. art. 1 Journal Officiel z 20 grudnia 1989 r.)

W odstępstwie od przepisów art. 8-1, adwokaci należący do adwokatury jednego z sądów wielkiej instancji Paryża, Bobigny, Créteil i Nanterre nie mogą otworzyć kancelarii pomocniczej w obrębie właściwości jednego z tych sądów wielkiej instancji innego niż ten, do adwokatury którego należą.

Artykuł 9

Adwokat ustanowiony z urzędu przez dziekana izby adwokackiej lub przez przewodniczącego sądu przysięgłych nie może odmówić swojego pośrednictwa bez podania powodów usprawiedliwiających przeszkodę, uznanych przez dziekana lub przewodniczącego.

Artykuł 10

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 8 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa 91-647 z 10 lipca 1991 r. art. 72 Journal Officiel z 13 lipca 1991 r. obowiązuje od 1 stycznia 1992 r.)

Stawki za zastępstwo strony procesowej i za czynności procesowe są ustalone na podstawie przepisów o postępowaniu cywilnym. Honoraria za konsultacje, pomoc, poradę, redagowanie prywatnych dokumentów prawnych i obronę są ustalane w porozumieniu z klientem.

W braku umowy między adwokatem i klientem, honorarium jest ustalane zwyczajowo, w zależności od sytuacji majątkowej klienta, stopnia trudności sprawy, kosztów wyłożonych przez adwokata, jego reputacji i jego starań.

Zabrania się ustalania stawki jedynie w zależności od wydanego orzeczenia. Jest zgodna z prawem umowa, która przewiduje, poza

wynagrodzeniem za świadczone usługi, honorarium dodatkowe w zależności od wydanego orzeczenia lub świadczonej przysługi.

Rozdział II

Organizacja i administracja zawodu

Artykuł 11

(Ustawa 77-685 z 30 czerwca 1977 r. art. 3 Journal Officiel z 1 lipca 1977 r.)

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 4 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa nr 93-1420 z 31 grudnia 1993 r. art. 6 Journal Officiel z 1 stycznia 1994 r.)

Może wykonywać zawód adwokata ten kto spełnia następujące warunki:

1. jest Francuzem, obywatelem państwa członkowskiego Wspólnot Europejskich lub będącego stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, obywatelem pochodzącym z państwa lub jednostki terytorialnej nie należących do Wspólnot lub Obszaru Gospodarczego, które przyznają Francuzom prawo wykonywania zawodu na takich samych warunkach, na jakich osoba zainteresowana chciałaby wykonywać ten zawód we Francji, z zastrzeżeniem postanowień rady Wspólnot Europejskich o stowarzyszeniu państw i terytoriów zamorskich z Europejską Wspólnotą Gospodarczą lub jest uchodźcą lub bezpaństwowcem uznanym przez Francuskie Biuro ds. ochrony uchodźców i bezpaństwowców;

2. legitymuje się co najmniej tytułem magistra prawa lub tytułami lub dyplomami uznanymi za równoważne na podstawie zarządzenia wspólnego strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości i ministra właściwego ds. szkół wyższych, z zastrzeżeniem przepisów rozporządzeń wydanych w celu stosowania dyrektywy EWG nr 89-48 Rady Wspólnot Europejskich z 21 grudnia 1988 r. oraz przepisów dotyczących osób, które wykonywały niektóre funkcje lub rodzaje działalności we Francji;

3. legitymować się świadectwem przysposobienia do zawodu adwokata, z zastrzeżeniem przepisów rozporządzeń wymienionych w punkcie 2., na zasadzie wzajemności, świadectwem zdanego egzaminu przewidzianego w ostatnim ustępie niniejszego artykułu;

4. nie być sprawcą czynów, w związku z którymi byłby skazany w procesie karnym za działania uwłaczające honorowi, uczciwości lub dobrym obyczajom;

5. nie być sprawcą podobnych czynów, za które poniósłby karę dyscyplinarną lub administracyjną polegającą na usunięciu z urzędu, skreśleniu, odwołania, cofnięciu zgody lub pozwolenia;

6. nie być ofiarą upadłości osobistej lub innej sankcji stosowanej zgodnie z tytułem VI ustawy nr 85-98 z 25 stycznia 1985 r. o uzdrowieniu i likwidacją sądowej przedsiębiorstw lub, w zastosowaniu tytułu II ustawy nr 67-563 z 13 lipca 1967 r. o uregulowaniu sądowym, likwidacji majątku, upadłości osobistej i bankructwie.

Osoby legitymujące się licencjatem z prawa, które otrzymały taki dyplom w zastosowaniu wcześniejszych przepisów niż przepisy przewidziane w dekrete nr 54-343 z 27 marca 1954 r. o nowym systemie studiów i egzaminów w celu uzyskania dyplomu licencjata z prawa, uznaje się, w celu stosowania niniejszej ustawy, za posiadające tytuł magistra prawa. Podobnie traktuje się osoby, które uzyskały dyplom ukończenia czteroletnich studiów licencjackich z prawa.

Adwokat będący obywatelem państwa lub jednostki terytorialnej nie należących do Wspólnot Europejskich lub do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, o ile nie posiada świadectwa przysposobienia do zawodu adwokata, i zamierza przynależeć do adwokatury francuskiej, jest obowiązany zdać egzamin ze znajomości prawa francuskiego zgodnie z warunkami określonymi w dekrete wydanym po zasięgnięciu opinii Rady Stanu. Podobny egzamin obowiązuje obywatela państwa członkowskiego Wspólnot Europejskich lub państwa strony układu o Europejskim Obszarze Gospodarczym, który jest adwokatem w państwie lub jednostce terytorialnej nie należących do Wspólnot ani do Obszaru.

Artykuł 12

(Ustawa 77-685 z 30 czerwca 1977 r. art. 3 Journal Officiel z 1 lipca 1977 r.)

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 10 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Z zastrzeżeniem ostatniego ustępu art. 11, przepisów rozporządzenia wydanego w celu stosowania dyrektywy EWG nr 89-48 z 21 grudnia 1988 r. i przepisów dotyczących osób posiadających określone tytuły lub wykonujących określone rodzaje działalności, szkolenie zawodowe wymagane dla wykonywania zawodu adwokata przewiduje:

1. egzamin wstępny do regionalnego ośrodka szkolenia zawodowego;
2. szkolenie w teorii i praktyce w ośrodku, trwające jeden rok, poświadczone świadectwem przysposobienia do zawodu adwokata;
3. dwuletnią aplikację i świadectwo jej ukończenia.

Jeżeli w czasie szkolenia w ośrodku, jego uczestnik odbywa aplikację w sądzie, może on uczestniczyć w naradach sądu.

Jest zobowiązany do zachowania tajemnicy służbowej w sprawie faktów i dokumentów, z którymi się zapoznał w czasie aplikacji odbywanej zarówno u profesjonalistów jak i w sądzie.

Z chwilą przyjęcia do ośrodka szkolenia zawodowego, składa ślubowanie przed sądem apelacyjnym, które brzmi: "Ślubuję dochować tajemnicy dotyczącej faktów i dokumentów, z którymi się zapoznam podczas aplikacji".

Artykuł 12-1

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 10 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Z zastrzeżeniem przewidzianych w drodze rozporządzenia odstępstw od stosowania dyrektywy EWG nr 89-48 z 21 grudnia 1988 r. oraz odstępstw stosowanych wobec osób legitymujących się niektórymi tytułami lub dyplomami lub wykonujących określoną działalność, specjalizację uzyskuje się, zgodnie z dekretem wydanym po zasięgnięciu opinii Rady Stanu, w czasie co najmniej dwuletniego

stażu pracy trwającego nieprzerwanie, zakończonego kontrolą wiadomości, poświadczoną świadectwem wydanym przez regionalny ośrodek szkolenia zawodowego.

Doktorzy nauk prawnych mogą bezpośrednio uczestniczyć w egzaminach z przysposobienia do zawodu adwokata.

Artykuł 13

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 10 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązuje od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa nr 2001-1275 z 28 grudnia 2001 r. o finansach na rok 2002, art. 153 II Journal Officiel z 29 grudnia 2001 r.)

Szkolenie zawodowe odbywa się w regionalnych ośrodkach szkolenia zawodowego.

Ośrodki prowadzą działalność dzięki współpracy adwokatów, wymiaru sprawiedliwości i uniwersytetu; szkolenie może być przedmiotem umów zgodnie z przepisami ustawy 71-575 z 16 lipca 1971 r.

Artykuł 14

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 10 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązuje od 1 stycznia 1992 r.)

Regionalny ośrodek szkolenia zawodowego istnieje przy każdym sądzie apelacyjnym.

Kilka regionalnych ośrodków może się łączyć na podstawie decyzji zarządu.

Sekcje lokalne regionalnego ośrodka szkolenia zawodowego można tworzyć w miastach, w których mieszczą się jednostki szkoleniowo-badawcze w zakresie prawa.

Regionalny ośrodek szkolenia zawodowego jest zakładem użyteczności publicznej mającym osobowość prawną.

Do jego zadań należy:

1. uczestniczenie w przygotowaniu przysposobienia do zawodu adwokata;

2. zapewnienie szkolenia zawodowego adwokatów, bezpośrednio lub w porozumieniu z uniwersytetami, publicznymi lub prywatnymi instytucjami oświatowymi lub szkoleniowymi;

3. podejmowanie decyzji w sprawie wniosków o zwolnienie z części szkolenia zawodowego w związku z posiadaniem przez osoby zainteresowane dyplomów uniwersyteckich, z zastrzeżeniem przepisów rozporządzeń wydanych w celu stosowania dyrektywy EWG nr 89-48 z 21 grudnia 1988 r.;

4. kontrola warunków przebiegu aplikacji;

5. zapewnienie ciągłego doskonalenia zawodowego adwokatów;

6. organizacja kontroli wiedzy przewidziana w art. 12-1 i wydawanie świadectw specjalizacji, z zastrzeżeniem przepisów rozporządzeń przewidzianych w punkcie 3 niniejszego artykułu.

Regionalnym ośrodkiem szkolenia zawodowego kieruje zarząd.

Zarząd ma za zadanie kierowanie i administrowanie regionalnym ośrodkiem szkolenia zawodowego. Sporządza budżet oraz bilans operacji poprzedniego roku. Bilans przedkłada Krajowej Radzie Adwokatury, która go przekazuje strażnikowi pieczęci, ministrowi sprawiedliwości.

Odwołania od decyzji dotyczących szkolenia zawodowego składane są do właściwego sądu apelacyjnego.

Artykuł 14-1

(wprowadzony ustawą nr 2001-1275 z 28 grudnia 2001 r. art. 153 II Journal Officiel z 29 grudnia 2001 r.)

Regionalne ośrodki szkolenia zawodowego finansuje się z:

1. Składki adwokackiej.

Krajowa Rada Adwokacka ustala wysokość rocznej składki na kolejny okres obrachunkowy, w zależności od potrzeb finansowych ośrodków w bieżącym okresie obrachunkowym i spodziewanej liczby uczestników szkolenia. Składka ta nie może przekraczać 11 milionów euro na 2002 r. i nie może wzrastać corocznie o więcej niż 10% w porównaniu do poprzedniego roku.

Udział każdej izby, finansowany w całości lub w części z dochodów z funduszy i papierów wartościowych wymienionych w art. 53 pkt 9 określa Krajowa Rada Adwokacka, proporcjonalnie do liczby adwokatów wpisanych na listę adwokacką. Wydatki zrzeszenia na rzecz regionalnego ośrodka szkolenia zawodowego odlicza się od tego udziału.

Jeżeli składka nie wpłynie w ciągu miesiąca od dnia wezwania do wypełnienia tego obowiązku, Krajowa Rada Adwokacka wydaje tytuł egzekucyjny stanowiący decyzję wraz ze skutkami wyroku, w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy nr 91-650 z 9 lipca 1991 r. o reformie egzekucyjnego postępowania w sprawach cywilnych;

2. dotacji państwa, zgodnie z przepisami ustawy nr 71-575 z 16 lipca 1971 r.;

3. w razie potrzeby, opłat wpisowych.

Krajowa Rada Adwokacka pobiera składki i rozdziela fundusze między regionalne ośrodki szkolenia zawodowego.

Dekret określa warunki stosowania przepisów niniejszego artykułu, w szczególności przepisy dotyczące opłat wpisowych i odliczania wydatków wymienionych w ust. 4.

Artykuł 15

(Ustawa 77-685 z 30 czerwca 1977 r. art. 3 Journal Officiel z 1 lipca 1977 r.)

Adwokaci należą do adwokatury przy sądach wielkiej instancji, zgodnie z zasadami określonymi w dekretach przewidzianych w art. 53. Na podstawie tych dekretów adwokatury mogą się łączyć.

Adwokaturą zarządza rada wybrana na okres trzech lat, w głosowaniu tajnym, przez wszystkich adwokatów wpisanych na listę, aplikantów adwokackich należących do tej adwokatury, którzy złożyli ślubowanie przed 1 stycznia roku, w którym nastąpił wybór, i przez adwokatów honorowych należących do tej adwokatury. Skład rady jest odnawiany w jednej trzeciej każdego roku. Radzie przewodniczy dziekan wybrany, na tych samych warunkach, na okres dwóch lat.

Wybory mogą być zaskarżone do sądu apelacyjnego przez wszystkich członków adwokatury mających prawo wyborcze i przez prokuratora generalnego.

Artykuł 16

W adwokaturnach liczących mniej niż 8 adwokatów, które nie skorzystały z możliwości łączenia przewidzianej w art. 15, funkcje rady przejmuje sąd wielkiej instancji.

Artykuł 17

(Ustawa nr 77-685 z 30 czerwca 1977 r. art. 1 III Journal Officiel z 1 lipca 1977 r.)

(Ustawa nr 89-906 z 19 grudnia 1989 r. art. 2 Journal Officiel z 20 grudnia 1989 r.)

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 13, 14 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa nr 93-1415 z 28 grudnia 1993 r. art. 2 I i II Journal Officiel z 1 stycznia 1994 r.)

Rada ma za zadanie rozpatrywanie wszystkich spraw dotyczących wykonywania zawodu i czuwanie nad wykonywaniem obowiązków przez adwokatów jak i przestrzeganiem ich praw. Ma w szczególności za zadanie:

1. zatwierdzanie i, w razie potrzeby, zmiana przepisów regulaminu wewnętrznego, stanowienie w sprawie wpisu na listę adwokatów, w sprawie zaniechania wpisu z urzędu lub na żądanie prokuratora generalnego, w sprawie dopuszczenia do aplikacji lub zaniechanie z urzędu lub na wniosek prokuratora wpisu na listę aplikantów magistrów lub doktorów nauk prawnych, którzy składali ślubowanie przed sądami apelacyjnymi, w sprawie wpisu na listę aplikantów adwokackich po odbytej aplikacji, w sprawie wpisu i rangi adwokatów, którzy byli niegdyś wpisani na listę adwokacką, przestali wykonywać zawód i zamierzają powrócić do zawodu, w sprawie zezwolenia na otwarcie kancelarii pomocniczych lub cofnięciu zezwolenia.

Jeżeli adwokatura liczy ponad 500 adwokatów mających prawo wyborcze, o którym mowa w art. 15 ust. 2, rada może obradować

w sprawie wpisu na listę adwokacką, w sprawie zaniechania wpisu z urzędu lub na żądanie prokuratora generalnego, w sprawie wpisu na listę aplikantów lub zaniechanie z urzędu lub na wniosek prokuratora wpisu na listę aplikantów, w sprawie zezwolenia na otwarcie kancelarii pomocniczych lub cofnięciu zezwolenia, w składzie 9 członków, pod przewodnictwem dziekana lub byłego dziekana. Przewodniczący i członkowie składu lub składów oraz dwóch zastępców członków są desygnowani na początku każdego roku na podstawie uchwały rady.

Rada w składzie pomniejszonym może odesłać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez radę w pełnym składzie;

2. przestrzeganie dyscypliny w warunkach przewidzianych w art. 22 – 25 niniejszej ustawy oraz w dekretach wskazanych w art. 53;

3. przestrzeganie zasad uczciwości, bezinteresowności, umiaru i koleżeńskości, na których opiera się praktyka zawodu adwokata oraz kontrola niezbędna ze względu na honor i interes członków;

4. kontrola sumienności adwokatów na rozprawach sądowych i ich rzetelności jako personelu pomocniczego wymiaru sprawiedliwości;

5. rozpatrywanie wszelkich spraw dotyczących wykonywania zawodu, obrony interesów adwokatów i ścisłe przestrzeganie ich obowiązków;

6. zarządzanie majątkiem izby, przygotowywanie budżetu, ustalenie wysokości składek adwokatów podlegających radzie izby oraz adwokatów należących do innej adwokatury i posiadających zezwolenie na prowadzenie jednej lub kilku kancelarii pomocniczych w obrębie jej właściwości, zarządzanie i wykorzystanie środków pieniężnych na cele zapomogowe, na zasiłki lub ulgi przyznawane członkom lub byłym członkom, małżonkom pozostającym przy życiu lub dzieciom w ramach istniejącego ustawodawstwa, rozłożenie kosztów między członków, ściąganie należnych z tego tytułu kwot;

7. udzielanie dziekanowi upoważnienia do stawania przed sądem, do przyjmowania darowizn i zapisów dokonywanych na rzecz izby, do zawierania kompromisów i uгод, do zawierania transakcji sprzedaży i ustanawiania hipotek, do zaciągania pożyczek;

8. organizowanie usług badawczych i dokumentacyjnych niezbędnych do wykonywania zawodu;

9. kontrola ksiąg rachunkowych adwokatów, osób fizycznych lub prawnych, ustanawianie zabezpieczeń zgodnie z art. 27 i dekretemi wskazanymi w art. 53;

10. zapewnienie wykonywania decyzji podjętych przez Krajową Radę Adwokacką, w jej obszarze właściwości.

Umowy o współpracę lub pracę zawarte z adwokatami są przekazywane do rady izby, która może, na warunkach określonych dekretem wydanym po zasięgnięciu opinii Rady Stanu, wezwać adwokatów do zmiany umów, których przepisy są sprzeczne z przepisami art. 7.

Artykuł 18

Izby adwokackie podejmują, w drodze uchwał i w ramach przepisów ustaw i rozporządzeń, środki właściwe dla uregulowania spraw we wspólnym interesie, w takich dziedzinach jak informatyka, wizerunek zawodu, przedstawicielstwo zawodu, system zabezpieczeń.

Artykuł 19

Każda uchwała lub decyzja rady izby podjęta wbrew uprawnieniom rady lub niezgodnie z przepisami ustaw lub rozporządzeń zostaje uchylona przez sąd apelacyjny, na żądanie prokuratora generalnego.

Na wniosek osoby zainteresowanej, można również przekazać do sądu apelacyjnego, uchwały lub decyzje rady izby naruszające interesy zawodowe adwokata.

Artykuł 20

(Ustawa nr 89-906 z 19 grudnia 1989 r. art. 3 Journal Officiel z 20 grudnia 1989 r.)

Prokurator generalny lub osoba zainteresowana może przekazać do sądu apelacyjnego decyzje rady izby dotyczące wpisu na listę adwokacką lub na listę aplikantów, zaniechania lub odmowy zaniecha-

nia wpisu na listę adwokacką lub listę aplikantów, zezwolenia na utworzenie kancelarii pomocniczych lub zamknięcia kancelarii.

Artykuł 21

Adwokatura posiada osobowość prawną.

Dziedkan reprezentuje adwokaturę we wszystkich czynnościach cywilnych. Przeciwdziała lub łagodzi spory zawodowe między członkami adwokatury i rozpatruje wszelkie zażalenia wnoszone przez osoby trzecie.

Artykuł 21-1

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 15 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązująca od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa nr 95-1349 z 30 grudnia 1995 r. art. 1 Journal Officiel z 31 grudnia 1995 r.)

Ustanawia się Krajową Radę Adwokacką, instytucję użyteczności publicznej posiadającą osobowość prawną, mającą za zadanie reprezentować zawód adwokata wobec organów władzy publicznej i czuwać nad harmonizacją zasad i obyczajów zawodu adwokata.

Krajowa Rada Adwokacka ma za zadanie dostosowywanie programów szkoleniowych, koordynowanie działań szkoleniowych regionalnych ośrodków szkolenia zawodowego, określanie ogólnych warunków uzyskania specjalizacji i rozdział środków przeznaczonych na szkolenie zawodowe.

Rada ma ponadto za zadanie ustalanie listy osób, które mogą skorzystać z dyrektywy EWG nr 89-48 Rady Wspólnot Europejskich z 21 grudnia 1988 r. oraz listy kandydatów dopuszczonych do egzaminu ze znajomości prawa przewidzianego w ostatnim akapicie art. 11.

Artykuł 21-2

(wprowadzony ustawą nr 95-1349 z 30 grudnia 1995 r. art. 2 Journal Officiel z 31 grudnia 1995 r.)

W skład Krajowej Rady Adwokackiej wchodzi adwokaci wybrani w głosowaniu bezpośrednim przez dwa kolegia:

- kolegium porządkowe, składające się z dziekanów i członków rady izby;
- kolegium generalne, składające się z adwokatów posiadających prawo wyborcze, o którym mowa w art. 15 ust. 2.

Każde kolegium wybiera połowę składu Krajowej Rady Adwokackiej.

Wybory w każdym kolegium odbywają się w ramach jednego lub kilku okręgów.

W razie istnienia kilku okręgów, podział mandatów do obsadzenia jest proporcjonalny do liczby adwokatów zapisanych w każdym okręgu.

Rozdział III

Odpowiedzialność dyscyplinarna

Artykuł 22

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 16 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa nr 99-957 z 22 listopada 1999 r. art. 3 Journal Officiel z 23 listopada 1999 r.)

(Ustawa nr 2000-516 z 15 czerwca 2000 r. art. 139 Journal Officiel z 16 czerwca 2000 r.)

Rada izby zasiadająca w charakterze rady dyscyplinarnej ściga i nakłada kary za wykroczenia i błędy popełnione przez adwokatów wpisanych na listę adwokacką lub na listę aplikantów.

Rada działa z urzędu lub na wniosek prokuratora generalnego, bądź z inicjatywy dziekana.

Wydaje decyzje wraz z uzasadnieniem po przeprowadzeniu dochodzenia w trybie kontradiktoryjnym.

Jeżeli adwokatura liczy co najmniej pięćset adwokatów posiadających prawo wyborcze, o którym mowa w art. 15 ust. 2, rada dyscyplinarna może orzekać w jednym lub kilku składach liczących co najmniej pięciu członków, którym przewodniczy dziekan lub były dzie-

kan. Członkowie składów dyscyplinarnych to obecni członkowie rady izby lub byli jej członkowie, którzy nie pełnią tej funkcji już od ponad ośmiu lat. Byli członkowie są wybierani z listy sporządzanej corocznie przez radę izby. Przewodniczący i członkowie każdego składu oraz ich zastępcy są wyznaczani na początku każdego roku w drodze uchwały rady izby.

Rada w składzie ograniczonym może przekazać sprawę do rozpatrzenia przez skład pełny rady.

Artykuł 23

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 17 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują 1 stycznia 1992 r.)

Rada izby może z urzędu albo na żądanie prokuratora generalnego tymczasowo zawiesić w czynnościach zawodowych adwokata, wobec którego prowadzone jest dochodzenie karne lub dyscyplinarne.

Rada może, na tych samych warunkach, lub na wniosek osoby zainteresowanej, położyć kres zawieszeniu.

Tymczasowe zawieszenie w czynnościach zawodowych ustaje z chwilą umorzenia dochodzenia karnego lub dyscyplinarnego.

Artykuł 24

Od decyzji rady izby w sprawie dyscyplinarnej przysługuje zainteresowanemu adwokatowi lub prokuratorowi generalnemu odwołanie do sądu apelacyjnego.

Artykuł 25

(Ustawa nr 82-506 z 15 czerwca 1982 r. art. 3 Journal Officiel z 16 czerwca 1982 r.)

Sąd, który uzna, że adwokat nie wywiązał się w czasie rozprawy, z obowiązków wynikających ze złożonego ślubowania, może wnieść do prokuratora generalnego o przeprowadzenie dochodzenia przed radą izby, której podlega.

Prokurator generalny może wnieść sprawę do rady izby, która orzeka w ciągu piętnastu dni od daty wniesienia sprawy. Jeżeli rada

nie wyda decyzji w tym terminie, uznaje się, że rada odrzuciła wniosek, przy czym prokurator może wnieść apelację. Sąd apelacyjny może wymierzyć karę dyscyplinarną po wysłuchaniu uwag dziekana lub jego przedstawiciela.

Jeżeli uchybienie nastąpiło przed sądem na terytorium Francji metropolitalnej i jeżeli należy wnieść sprawę do rady izby adwokatury znajdującej się w departamencie lub terytorium zamorskim lub adwokatury Majotty, termin przewidziany w poprzednim ustępie zostaje przedłużony o jeden miesiąc.

Taki sam termin jest przewidziany, jeżeli uchybienie nastąpiło przed sądem w departamencie lub terytorium zamorskim lub sądem Majotty i jeżeli sprawę należy wnieść do rady izby adwokatury we Francji metropolitalnej.

Artykuł 25-1

(Ustawa nr 82-506 z 15 czerwca 1982 r. art. 3 Journal Officiel z 16 czerwca 1982 r.)

W razie niedopełnienia obowiązków lub w razie naruszenia zasad wynikających z przepisów dotyczących postępowania, adwokaci podlegają karom przewidzianym przez te przepisy.

Rozdział IV

Odpowiedzialność i gwarancje zawodowe

Artykuł 26

Postępowanie w sprawach cywilnych przeciwko adwokatom toczy się w zwykłym trybie.

Artykuł 27

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 18 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Adwokatura lub adwokaci, zbiorowo lub indywidualnie, bądź jednocześnie adwokatura i adwokaci, powinni wykazać się ubezpiecze-

niem od odpowiedzialności cywilnej każdego adwokata członka adwokatury, za zaniedbania i błędy popełnione przy wykonywaniu obowiązków zawodowych.

Należy również wykazać się ubezpieczeniem na rzecz odpowiedniej osoby, zawarte przez adwokaturę lub gwarancją zabezpieczającą zwrot otrzymanych funduszy i papierów wartościowych.

Dziedkan rady informuje prokuratora generalnego o utworzonych zabezpieczeniach.

Odpowiedzialność związana z działalnością wskazaną w art. 6 ust. 2 i w art. 6 bis ponoszą wyłącznie adwokaci, którzy wykonują taką działalność; działalność ta powinna podlegać specjalnemu ubezpieczeniu zawartemu w trybie indywidualnym lub zbiorowym, na warunkach określonych ustawą z 13 lipca 1930 r. o umowach ubezpieczeniowych.

Rozdział V Odszkodowania

Artykuł 28

(Ustawa nr 77-1468 z 30 grudnia 1977 r. art. 13 i 22 Journal Officiel z 31 grudnia 1977 r. obowiązują od 1 stycznia 1978 r.)

Z chwilą opublikowania niniejszej ustawy, tworzy się fundusz organizacyjny na rzecz nowego zawodu adwokata, osoby prawnej prawa prywatnego finansowo niezależnej i podlegającej kontroli strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości oraz ministra gospodarki i finansów.

Fundusz ma za zadanie wypłatę odszkodowań przyznanych w zastosowaniu art. 2, 38 i 40.

Środki funduszu pochodzą z:

- 1) dotacji rocznej państwa równej średniemu dochodowi z opłaty parafiskalnej za lata obrachunkowe 1975, 1976 i 1977, w zastosowaniu przepisów wcześniej obowiązujących;
- 2) dochodu z pożyczek lub zaliczek objętych gwarancją państwa.

Artykuł 29

Odszkodowanie przewidziane w art. 2 (ust. 2) niniejszej ustawy jest równe średniej dochodów pół netto kancelarii adwokackiej z pięciu ostatnich lat sprzed 1 stycznia 1972 r. bądź sprzed roku, w którym kancelaria została pozbawiona właściciela, po przemnożeniu kwoty przez współczynnik wynoszący od 4 do 5,5. Można wyjątkowo zastosować współczynnik wyższy lub niższy.

Dochód półnetto otrzymuje się odejmując od zysków brutto kancelarii, branych pod uwagę przy obliczaniu podatku od dochodów od osób fizycznych z tytułu zysków niehandlowych, czynsz za lokale użytkowe, opłatę dodatkową od dochodów z pracy zawodowej z poprzedniego roku, podatek bezpośredni od wykonywanego zawodu, płace personelu, pracowników i personelu pomocniczego, wydatki socjalne, bezzwrotną składkę w wysokości 1% od płac wpłacaną na rzecz budownictwa mieszkaniowego oraz honoraria obrońcy i uposażenie otrzymywane w związku z pełnieniem funkcji zastępcy innego adwokata wskazanego zgodnie z dekretem nr 55-604 z 20 maja 1955 r., lub uposażenie zarządcy kancelarii, której właściciel został tymczasowo ubezwłasnowolniony, zawieszony lub usunięty.

Artykuł 30

Odszkodowanie za utratę prawa zgłaszania swojego następcy będzie wypłacone w ciągu roku, w którym opublikowana zostanie niniejsza ustawa osobom uprawnionym z kancelarii pozbawionych właściciela, a także adwokatom, którzy są całkowicie niezdolni do wykonywania obowiązków.

W odniesieniu do kancelarii, których właściciele złożą oświadczenie o odmowie przystąpienia do nowego zawodu adwokata przed datą wejścia w życie niniejszej ustawy, odszkodowanie zostanie wypłacone w trzech równych ratach rocznych, z których pierwsza zostanie wypłacona w ciągu dwunastu miesięcy od tej daty. Jednak w wypadku, gdy osoba odmawiająca przystąpienia ukończyła siedemdziesiąt lat, odszkodowanie zostanie wypłacone w ciągu dwunastu miesięcy od daty wejścia w życie ustawy.

Zastępcy sądowi, o których mowa w poprzednim ustępie nie zostaną przyjęci w poczet adwokatury znajdującej się w obszarze właściwości sądu apelacyjnego, w granicach którego mieści się siedziba ich kancelarii, ani wykonywać działalności radcy prawnego w tym obszarze właściwości.

Artykuł 31

Zastępcy sądowi, którzy staną się przedstawicielami zawodu adwokata otrzymają odszkodowanie na następujących warunkach:

1. w sześciu równych ratach rocznych, z których pierwsza zostanie wypłacona w ciągu dwunastu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej ustawy zastępcom sądowym, dla których odszkodowanie zostało ustalone na warunkach przewidzianych w art. 41, w wysokości niższej lub równej 200.000 fr.;

2. w ośmiu równych ratach, z których pierwsza zostanie wypłacona w ciągu dwunastu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej ustawy, zastępcom sądowym, dla których odszkodowanie zostało ustalone na warunkach przewidzianych w art. 41, w wysokości od 200.000 do 300.000 fr.;

3. w dziesięciu równych ratach, z których pierwsza będzie wypłacona w ciągu dwunastu miesięcy od wejścia w życie niniejszej ustawy, zastępcom sądowym, dla których odszkodowanie zostało ustalone na warunkach przewidzianych w art. 41, w wysokości ponad 300.000 fr.

Na wypadek śmierci zastępcy sądowego, który wstąpił do zawodu adwokata, odszkodowanie zostaje wypłacone osobom uprawnionym w ciągu dwunastu miesięcy od daty śmierci.

W wypadku podania się do dymisji zastępcy sądowego, który stał się przedstawicielem zawodu adwokata, odszkodowanie zostanie wypłacone w ciągu czwartego roku od dnia dymisji jeżeli nastąpiła ona w ciągu trzech lat od daty wejścia w życie niniejszej ustawy; odszkodowanie zostanie wypłacone w ciągu roku, w którym nastąpiła dymisja, o ile nastąpiła ona w późniejszym terminie niż w ciągu trzech lat od daty wejścia w życie niniejszej ustawy.

Przepisy art. 30 (ustęp 3) mają zastosowanie do adwokata, który zrezygnował z wykonywania obowiązków i skorzystał z wcześniejszej wypłaty odszkodowania na warunkach przewidzianych w poprzednim ustępie.

Rada zarządzająca funduszu organizacyjnego na rzecz nowego zawodu adwokata może zostać upoważniona, na jej wniosek i o ile zasoby na to pozwalają, na podstawie wspólnej decyzji strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości i ministra gospodarki i finansów, do przyspieszenia wypłaty należnych kwot zastępcom sądowym wymienionym w ustępie pierwszym niniejszego artykułu.

Każda kwota, którą otrzymał adwokat, były zastępca sądowy, w związku ze zgłoszeniem następcy, zostanie odliczona od kwoty odszkodowania jeżeli – w przypadku byłych zastępców sądowych wskazanych w punkcie 1. niniejszego artykułu – zgłoszenie następcy nastąpiło w ciągu sześciu lat od daty wejścia w życie niniejszej ustawy, lub w ciągu ośmiu lat od tej samej daty, w przypadku byłych zastępców sądowych wskazanych w punkcie 2. niniejszego artykułu i w terminie dziesięciu lat od tej samej daty, w przypadku zastępców sądowych wskazanych w punkcie 3. niniejszego artykułu.

Artykuł 32

Odszkodowania należne zastępcom sądowym, zgodnie z art. 30 i 31, będą rewaloryzowane. Rewaloryzacja nastąpi przy wypłacie kolejnych rat odszkodowania, w zależności od średniego poziomu odchyleń między 16 września 1973 r. i datą wypłaty rocznej raty, z uwzględnieniem:

- w 60%, wartości punktu służącego za podstawę do określenia tabeli płac personelu, zgodnie z umową o pracę mającą zastosowanie do zawodu adwokata, w wyżej określonych terminach;

- w 40%, wysokości kwoty przyznanej adwokatowi na dokonywanie czynności proceduralnych, przy czym otrzymana kwota nie może być niższa od części kwoty nie rewaloryzowanej, podwyższonej corocznie o 4%.

Artykuł 33

Odszkodowania należne spółkom cywilnym o charakterze zawodowym posiadającym kancelarię zastępcy sądowego wypłaca się każdemu członkowi spółki odpowiednio do jego udziałów w spółce i na warunkach dotyczących różnych kategorii określonych w niniejszej ustawie. Wypłata odszkodowań pociągnie za sobą, z mocy prawa, odpowiednie zmniejszenie kapitału spółki.

Przepisy art. 30 (ust. 3) mają zastosowanie do członków spółek cywilnych o charakterze zawodowym posiadających kancelarię zastępcy sądowego, jeżeli jej członkowie złożyli deklarację przewidzianą w art. 30 ust. 2.

Artykuł 34

W odstępstwie od art. 31, odszkodowanie zostanie wypłacone byłym zastępcom sądowym będącym repatriantami z terytoriów zamorskich w ciągu dwunastu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej ustawy.

Artykuł 35

Pięcioletni termin przewidziany w art. 200 kodeksu podatkowego nie jest wymagany dla stosowania przepisów niniejszej ustawy do wartości dodatkowej pochodzącej z przyznanych odszkodowań w zastosowaniu art. 2, 30 i 31 niniejszej ustawy.

W celu ustanowienia podatku, wartość dodatkowa podlegająca opodatkowaniu jest rozłożona na lata wypłaty odszkodowań, proporcjonalnie do kwot otrzymanych w każdym roku.

Artykuł 36

Odszkodowania za wypowiedzenie należne w związku z wejściem w życie niniejszej ustawy zgodnie ze zbiorowym układem regulującym stosunki między zastępcami sądowymi i ich personelem, odszkodowania za wypowiedzenie należne od adwokatów i pełnomocników strony z tych samych powodów, są wypłacane bezpośrednio beneficjentom z funduszu organizacyjnego na rzecz nowego zawodu, jeżeli

zwolnienie nastąpiło w ciągu trzech lat od daty wejścia w życie niniejszej ustawy.

Fundusz organizacyjny na rzecz nowego zawodu pozyskuje od zainteresowanych adwokatów, zastępców sądowych lub pełnomocników strony połowę kwoty odszkodowań za wypowiedzenie wskazanych w poprzednim ustępie, przy czym tak pozyskane kwoty nie mogą być wyższe niż jedna dziesiąta kwoty odszkodowania należnego zainteresowanemu zgodnie z art. 2 lub 38 niniejszej ustawy. Pobranie następuje jednorazowo, w przypadku zastępców sądowych wskazanych w art. 30 (ust. 2) w wieku ponad siedemdziesięciu lat w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy; w trzech równych częściach, w przypadku zastępców sądowych wskazanych w art. 30 ust. 2, którzy, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, nie przekroczyli siedemdziesiątego roku życia; w pięciu równych częściach w przypadku zastępców sądowych wskazanych w art. 31 ust. 1. Pobór następuje przez potrącenie od odszkodowań wypłacanych zastępcom sądowym na warunkach określonych w art. 30 i 31 niniejszej ustawy.

Przepisy pierwszego ustępu niniejszego artykułu mają zastosowanie do odszkodowań za zwolnienie należnych od izb departamentalnych, regionalnych i krajowych zastępców sądowych przy sądach wielkiej instancji pracownikom przez nie zatrudnionym w dniu promulgacji niniejszej ustawy, z wyjątkiem pracowników zatrudnionych przez rady izby nowego zawodu.

Kwoty wypłacone z funduszu organizacyjnego na rzecz nowego zawodu, zgodnie z pierwszym ustępem, podlegają rewindykacji z chwilą zawarcia nowej umowy, na tych samych warunkach lub w oszukańczym zamiarze w ciągu trzech miesięcy od daty zwolnienia, między zwolnionymi pracownikami i byłym pracodawcą, jego następcą lub adwokacką spółką cywilną o charakterze zawodowym, której członkami są adwokaci.

Przepisy ustępu pierwszego niniejszego artykułu nie mają zastosowania do pomocników zastępców sądowych, do sekretarzy adwokatów lub pełnomocników strony procesowej, którzy w tym samym terminie przystąpią do zawodu adwokata w zastosowaniu niniejszej ustawy, chyba że zostaną wcześniej zwolnieni.

Artykuł 37

Od daty opublikowania niniejszej ustawy, fundusz organizacyjny na rzecz nowego zawodu adwokata ustanowiony na podstawie art. 28 zastępuje zastępców sądowych i spółki cywilne o charakterze zawodowym będące w posiadaniu kancelarii zastępcy sądowego i będące dłużnikami odszkodowania za likwidację, w wypłacie tychże odszkodowań lub zaciągniętych zobowiązań. Kwotę kapitału spłacanych długów odlicza się od łącznej kwoty odszkodowania należnego zastępcom sądowym lub osobom przez nich upoważnionym, do których mają zastosowanie niniejsze przepisy.

Od dnia opublikowania niniejszej ustawy, Fundusz organizacyjny zastępuje zastępców sądowych, korzystających z pożyczek przyznanych na nabycie kancelarii lub udziałów w spółce cywilnej o charakterze zawodowym, w ciążących na nich zobowiązaniach. Kwotę kapitału spłacanych długów odlicza się od łącznej kwoty odszkodowania należnego zastępcom sądowym lub osobom przez nich upoważnionym, do których mają zastosowanie niniejsze przepisy.

Przepisy poprzednich ustępów nie mają zastosowania do byłych zastępców sądowych repatriantów z terytoriów i departamentów zamorskich, którzy zaciągnęli różnego rodzaju długi w celu podjęcia działalności, w szczególności zgodnie z przepisami ustawy nr 61-1439 z 26 grudnia 1961 r.

Pożyczki określone w art. 2 ustawy nr 69-992 z 6 listopada 1969 r. podlegają przepisom art. 57 ustawy nr 70-632 z 15 lipca 1970 r.

Artykuł 38

Adwokaci, którzy przekroczyli 40 rok życia, legitymujący się, w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, co najmniej dziesięcioletnim stażem zawodowym, i którzy, w ciągu trzech lat od tej daty, udo-
wodnią szkodę bezpośrednio związaną z powstaniem nowego zawodu wpływającą na dochody uzyskiwane z wykonywania zawodu, lub którzy byli zmuszeni do przerwania swojej działalności zawodowej, będą mogli domagać się odszkodowania w wysokości nie przekraczającej dochodów podlegających opodatkowaniu z pięciu lat poprzedzających wejście w życie ustawy.

Przepisy te mają zastosowanie do byłych zastępców sądowych, którzy nie weszli w poczet nowego zawodu.

Artykuł 39

(Ustawa 77-574 z 7 czerwca 1977 r. art. 48 Journal Officiel z 8 lipca 1977 r.)

Do 1 stycznia 1979 r., przepisy art. 340 kodeksu urbanistyki nie mają zastosowania do adwokatów, którzy zrzeczają się w celu zadośćuczynienia przepisom ustawy.

Artykuł 40

Pełnomocnicy strony przed sądem handlowym, którzy, z przyczyn bezpośrednio związanych z powstaniem nowego zawodu, udowodnią, w ciągu trzech lat od daty wejścia w życie niniejszej ustawy, powstanie szkody wynikającej z obniżenia wartości majątkowej ich kancelarii, będą mogli domagać się odszkodowania w wysokości nie przekraczającej kwoty dochodów podlegających opodatkowaniu z trzech lat poprzedzających wejście w życie niniejszej ustawy.

Artykuł 41

Od dnia opublikowania niniejszej ustawy, wysokość odszkodowań wymienionych w art. 2 ust. 2, art. 38 i 40 określa się, na wniosek zainteresowanych osób, w drodze decyzji komisji regionalnych, które obejmują swoją właściwością jeden lub kilka obszarów właściwości sądu apelacyjnego.

W razie zaskarżenia przez osobę zainteresowaną lub strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości, lub ministra gospodarki i finansów, wysokość odszkodowania określa komisja główna.

Odszkodowania przyznane przez komisje regionalne lub komisję główną są wypłacane zaliczkowo, do wysokości trzech czwartych kwoty odszkodowania, nie wyłączając zastosowania wszelkich środków odwoławczych.

Komisjom regionalnym lub komisji głównej przewodniczy funkcjonariusz wymiaru sprawiedliwości wskazany przez strażnika pieczęci, ministra sprawiedliwości. W ich skład wchodzi, w równej licz-

bie, przedstawiciele adwokatów, zastępców sądowych lub pełnomocników strony przed sądem handlowym, w zależności od przynależności do jednej z tych kategorii zawodowych osoby ubiegającej się o odszkodowanie, ponadto funkcjonariusze wskazani przez ministra gospodarki i finansów.

Komisje regionalne i komisja główna, które orzekają w sprawie odszkodowania za likwidację kancelarii należącej do zastępcy sądowego będącego repatriantem z terytoriów zamorskich, powinny mieć w swoim składzie zastępcę sądowego repatrianta z terytoriów zamorskich.

Odwołania od decyzji komisji głównej należy wnosić do Rady Stanu.

Artykuł 41 bis

(wprowadzony ustawą nr 84-1211 z 29 grudnia 1984 r. art. 4 Journal Officiel z 30 grudnia 1984 r.)

Wnioski o odszkodowanie, składane na podstawie przepisów niniejszej ustawy, winny być złożone, pod rygorem prekluzji, do dnia 31 grudnia 1985 r.

Rozdział VI

Przepisy przejściowe i różne

Artykuł 42

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 19 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Przedstawiciele nowego zawodu adwokata, z wyjątkiem adwokatów zatrudnionych w charakterze pracowników najemnych, którzy przed datą wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, wykonywali w charakterze pracowników najemnych, zawód radcy prawnego, i pełnomocnicy spółek podlegający przepisom dotyczącym pracowników najemnych, należą z urzędu do Krajowej Kasy adwo-

katur francuskich przewidzianej w art. L. 723-1 kodeksu ubezpieczeń społecznych.

Dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu i po konsultacji kas uzupełniającego zaopatrzenia emerytalnego, określa warunki wzajemnej kompensaty finansowych skutków umownych przepisów poprzedniego ustępu.

Artykuł 43

Zobowiązania kasy zaopatrzenia emerytalnego urzędników ministerialnych, urzędników publicznych i towarzystw ubezpieczeniowych w ramach podstawowego i dodatkowego systemu zaopatrzenia emerytalnego przejmuje krajowa kasa adwokatów francuskich, na warunkach określonych dekretem, wobec osób wykonujących w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy lub osób, które wykonywały przed tą datą zawód zastępcy sądowego przy sądach wielkiej instancji lub zawód pełnomocnika strony przed sądem handlowym przy sądach handlowych, oraz osób upoważnionych.

Artykuł 44

Krajowa kasa adwokatów francuskich zastępuje departamentalne i regionalne izby zastępców sądowych przy sądach wielkiej instancji i regionalne izby pełnomocników strony przed sądem handlowym, które podpisały z towarzystwami ubezpieczeniowymi umowy ustanawiające systemy dodatkowych emerytur; kasa jest upoważniona do podpisania każdej umowy, która ma na celu zorganizowanie takich systemów obejmujących wszystkich przedstawicieli nowego zawodu.

Artykuł 45

Fundusz gwarantuje wypłatę kwot niezbędnych do zachowania praw nabytych w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli stosowanie niniejszej ustawy powoduje zmniejszenie liczby osób wpłacających składkę na rzecz systemu wymienionego w poprzednim artykule, co powoduje zmniejszenie świadczeń, wypłaty są zagwaran-

towane przez uzupełnienie składek, wykup praw emerytalnych, lub ustanowienie rent dożywotnich.

Artykuł 46

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 21 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Do czasu zawarcia nowego zbiorowego układu pracy zawodu adwokata, najpóźniej do 31 grudnia 1992 r., stosunki między adwokatami i ich personelem podlegają przepisom poniższych ustępów.

Stosunki między adwokatami i byłymi radcami prawnymi, którzy uzyskali tytuł adwokata na podstawie niniejszej ustawy, z ich personelem reguluje nadal układ zbiorowy i jego załączniki mające zastosowanie przed wejściem w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, w tym umowy o pracę zawarte po tej dacie.

W razie utworzenia przez adwokatów lub byłych radców prawnych stowarzyszenia lub spółki, lub w przypadku połączenia spółek lub stowarzyszeń, pracownicy najemni korzystają ze zbiorowego układu pracy najbardziej dla nich korzystnego. Pracownicy objęci zjednoczeniem w ramach stowarzyszenia lub spółki lub których dotyczy połączenie spółek lub stowarzyszeń, zachowują świadczenia przez nich nabyte z chwilą przystąpienia do stowarzyszenia lub spółki lub z chwilą połączenia spółek lub stowarzyszeń, w trybie indywidualnym lub w związku z zastosowaniem układu zbiorowego, któremu podlegali.

Zbiorowy układ pracy adwokatów i jego załączniki mają zastosowanie do personelu zatrudnionego przez każdego adwokata wpisanego na listę adwokacką po dacie wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, który nie podlega przepisom poprzednich ustępów, niezależnie od sposobu wykonywania zawodu adwokata.

Jeżeli nie został zawarty nowy zbiorowy układ pracy po upływie terminu przewidzianego w pierwszym ustępie, stosunki między adwokatami i personelem przez nich zatrudnionym regulują przepisy zbiorowego układu pracy adwokatów i jego załączniki.

Artykuł 46-1

(wprowadzony ustawą nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 21 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązujący od 1 stycznia 1992 r.)

Pracownicy najemni nie będący adwokatami zatrudnieni przez adwokatów będących przedstawicielami nowego zawodu podlegają, z dniem wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r., kasie zaopatrzenia emerytalnego dla personelu zatrudnionego przez adwokatów i zastępców sądowych przy sądach apelacyjnych.

Artykuł 47

W sprawach sądowych nie rozstrzygniętych w dniu 16 września 1972 r., wcześniej ustanowiony zastępca sądowy, który stał się przedstawicielem nowego zawodu adwokata, zachowuje do czasu rozstrzygnięcia sprawy, uprawnienia, które początkowo posiadał. Podobnie, adwokat wybrany przez stronę, będzie miał wyłączne prawo do obrony.

Prawa te są zachowane z zastrzeżeniem rezygnacji z wykonywania obowiązków, śmierci lub skreślenia adwokata lub z zastrzeżeniem zawarcia umowy między adwokatem i stroną, lub decyzji przeciwnej zainteresowanej strony.

Artykuł 48

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 22 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązujący od 1 stycznia 1992 r.)

Tymczasowy zakaz wykonywania czynności zawodowych przez zastępcę sądowego lub pełnomocnika strony przed sądem handlowym, kary dyscyplinarne wymierzone w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy adwokatowi, zastępcy sądowemu lub pełnomocnikowi strony przed sądem handlowym, nadal obowiązują. Obowiązują również kary dyscyplinarne wymierzone adwokatowi lub radcy prawnemu przed datą wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych lub po tej dacie, w zastosowaniu niniejszego artykułu, niezależnie od zawodu, do którego przystępuje na mocy niniejszej ustawy.

Utrzymuje się uprawnienia sądów dyscyplinarnych pierwszego stopnia uchylone na mocy niniejszej ustawy, w celu umożliwienia wydania orzeczenia w sprawach rozpatrywanych w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, jak również w sprawach dotyczących czynności zawodowych podjętych przed tą datą.

Uprawnienia dyscyplinarne sądów pierwszego stopnia rozszerza się w celu umożliwienia wydania orzeczeń w sprawach radców prawnych rozpatrywanych przed wejściem w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, jak również w sprawie wszelkich czynności zawodowych podjętych przed tą datą

Sądy te są również właściwe do orzekania w sprawie odwołania od decyzji regionalnych komisji orzekających w sprawie wniosków o członkostwo honorowe radców prawnych, którzy zrezygnowali z przystąpienia do nowego zawodu.

Sąd apelacyjny i sąd kasacyjny prowadzą nadal nie rozstrzygnięte sprawy dyscyplinarne.

Artykuł 49

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 23 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Przedstawiciele byłego zawodu adwokata i radcy prawnego, którzy zrezygnowali z nowego zawodu adwokata lub którzy zrezygnują z pozostawania w nowym zawodzie, mogą, na wniosek złożony w ciągu pięciu lat od daty wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, przystąpić do zawodu adwokata przy Radzie Stanu i sądzie kasacyjnym, zastępcy sądowego przy sądach apelacyjnych, notariusza, taksatora urzędowego, sekretarza sądu handlowego, komornika sądowego, zarządcy sądowego, likwidatora.

Artykuł 50

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 24 I i II, art. 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa nr 93-1415 z 28 grudnia 1993 r. art. 1 Journal Officiel z 1 stycznia 1994 r.)

(Ustawa nr 93-1420 z 31 grudnia 1993 r. art. 11 Journal Officiel z 1 stycznia 1994 r.)

I. – *skreśla się*

II. – W odstępstwie od przepisów art. 11 (pkt 2 i 3), pomocnicy zastępcy sądowego przy sądach wielkiej instancji, pomocnicy i sekretarze pełnomocnika strony w sądzie handlowym, którzy legitymują się w dniu 31 grudnia 1972 r., zdany egzaminem zawodowym na zastępcę sądowego przy sądzie wielkiej instancji lub pełnomocnika strony przed sądem handlowym, mogą wstąpić do nowego zawodu.

Pomocnicy zastępcy sądowego przy sądzie wielkiej instancji, pomocnicy i sekretarze pełnomocnika strony w sądzie handlowym wymienieni w poprzednim ustępie są zwolnieni z aplikacji przewidzianej w art. 12, o ile odbyli aplikację przewidzianą dla zawodu zastępcy sądowego i pełnomocnika strony w sądzie handlowym. W przeciwnym razie, odbywają aplikację, przez okres wymagany dla wstąpienia do zawodu zastępcy sądowego lub pełnomocnika strony w sądzie handlowym.

III. – Pomocnicy zastępców sądowych przy sądach wielkiej instancji, pomocnicy i sekretarze pełnomocników stron w sądzie handlowym, sekretarze adwokatów posiadający tytuł doktora nauk prawnych lub licencjata i legitymujący się, w dniu 31 grudnia 1972 r. dwuletnim stażem zawodowym, w przypadku doktorów, i trzyletnim stażem zawodowym, w przypadku licencjatów, są zwolnieni, w odstępstwie od art. 11 pkt 3 i art. 12, z posiadania świadectwa przysposobienia do nowego zawodu adwokata i z aplikacji.

Zwolnienia i odstępstwa przewidziane w poprzednim ustępie przysługują:

- notariuszom i radcom prawnym posiadającym licencjat lub doktorat nauk prawnych, legitymującym się pięcioletnim stażem zawodowym;

- prawnikom zakładowym, posiadającym licencjat lub doktorat nauk prawnych, legitymującym się ośmioletnim stażem zawodowym.

IV. – Pomocnicy zastępców sądowych przy sądach wielkiej instancji, pomocnicy i sekretarze pełnomocników stron w sądzie handlowym oraz sekretarze adwokatów, legitymujący się dyplomem przysposobienia w dziedzinie prawa, dyplomem maturalnym w dziedzinie prawa lub dyplomem ogólnych wyższych studiów prawniczych, legitymujący się w dniu 31 grudnia 1972 r. ośmioletnim stażem zawodowym, mogą w odstępstwie od przepisów art. 11 pkt 2, wstąpić do nowego zawodu adwokata. Są zwolnieni, w odstępstwie art. 11 pkt 3 i art. 12, z posiadania świadectwa przysposobienia do nowego zawodu adwokata i z aplikacji.

W celu stosowania przepisów par. III i IV niniejszego artykułu, osoby, które nie legitymują się wymaganym stażem zawodowym w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy mogą przystąpić do zawodu adwokata po osiągnięciu wymaganego stażu zawodowego; pomocnicy zastępcy sądowego przy sądzie wielkiej instancji, pomocnicy i sekretarze pełnomocników stron w sądzie handlowym oraz sekretarze adwokatów mogą uzupełnić staż zawodowy zaliczając okres pracy w charakterze sekretarza adwokata w nowym zawodzie.

V. – Pomocnicy zastępców sądowych legitymujący się ośmioletnim stażem pracy w tym charakterze lub którzy pełnili tę funkcję, w podobnym okresie czasu w zastępstwie urzędnika na tym stanowisku, mogą przystąpić do nowego zawodu na warunkach przewidzianych w par. IV niniejszego artykułu.

VI. – Osoby, legitymujące się, w dniu wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i sądowniczych, wymaganym stażem pracy, dla wstąpienia w poczet radców prawnych, są zwolnione, na podstawie art. 11 ust. 11 pkt 3 i art. 12, z obowiązku uzyskania zaświadczenia o przysposobieniu do zawodu adwokata i z aplikacji.

Osoby, które w dniu wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych odbywały aplikację, w celu wpisania na listę radców prawnych, kontynuują aplikację na warunkach obowiązujących przed tą datą. Są zwolnione, w odstępstwie art. 11 ust. 4 pkt 3 i art. 12, z obowiązku uzyskania zaświadczenia o przysposobieniu do zawodu adwokata i z aplikacji.

VII. – Każdy może w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, po złożeniu wniosku, skorzystać z prawa przyjęcia w poczet adwokatury pod warunkiem spełnienia warunków przewidzianych w art. 11 pkt 1, 2, 4, 5 i 6 oraz pod warunkiem legitymowania się w tym dniu co najmniej pięcioletnim, nieprzerwanym okresem wyłącznej, wynagradzanej i faktycznie wykonywanej we Francji działalności w dziedzinie konsultacji lub redagowania dokumentów sądowych, indywidualnie lub w charakterze członka osoby prawnej, której celem jest wykonywanie takiej działalności lub w charakterze pracownika takiej osoby prawnej, w charakterze członka lub pracownika lub współpracownika stowarzyszenia lub spółki utworzonej pod rządami obcego ustawodawstwa i mającej taki sam cel. Te same przepisy obowiązują każdego francuskiego obywatela lub każdego obywatela innego państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej lub każdego obywatela państwa będącego stroną układu o Europejskim Obszarze Gospodarczym, który wykonuje tę samą działalność poza Francją, spełniając te same warunki.

VIII. – Obywatele państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej lub państwa będącego stroną układu o Europejskim Obszarze Gospodarczym innego niż Francja lub jednego z państw lub jednostek terytorialnych wskazanych w art. 11 pkt 1, należący do zawodu sądowego regulowanego przepisami w państwie, którego są obywatelami, którzy nie są wpisani na listę radców prawnych w dniu wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, mogą w terminie dwóch lat licząc od tej daty, po złożeniu wniosku, skorzystać z prawa przystąpienia do adwokatury francuskiej, o ile legitymują się co naj-

mniej trzyletnim faktycznym, nieprzerwanym okresem wyłącznej, wynagradzanej i faktycznie wykonywanej we Francji działalności w dziedzinie konsultacji lub redagowania dokumentów sądowych, indywidualnie lub w charakterze członka osoby prawnej, której celem jest wykonywanie takiej działalności lub w charakterze pracownika takiej osoby prawnej, w charakterze członka lub pracownika lub współpracownika stowarzyszenia lub spółki utworzonej pod rządami obcego ustawodawstwa i mającej taki sam cel.

IX. – W ciągu dwóch lat od daty wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, każdy członek nowego zawodu, który w tym dniu należał od co najmniej pięciu lat do izby adwokackiej lub był wpisany na listę radców prawnych, może starać się o zaświadczenia o specjalizacji, o ile udowodni, że nabył, wykonując swój zawód, umiejętności niezbędne dla uznania specjalizacji.

Radcy prawni upoważnieni przed tą datą do wykazywania się jedną lub kilkoma specjalizacjami, korzystają nadal z tego upoważnienia bez potrzeby ubiegania się o zaświadczenie wymienione w poprzednim ustępie. Zaświadczenia o specjalizacji ustanowione zgodnie z art. 12-1 i równoważne wcześniej uzyskanym są im wydawane z mocy prawa.

X. – Radcy prawni legitymujący się co najmniej dziesięcioletnim stażem zawodowym, którzy zostali upoważnieni do wykazywania się specjalizacją z zakresu prawa podatkowego i którzy nie zamierzają przystąpić do nowego zawodu adwokata, na wniosek, który złożą w ciągu jednego roku od daty wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, zostaną przyjęci w poczet korporacji biegłych księgowych i księgowych licencjonowanych, w celu korzystania z prerogatyw przyznanych licencjonowanym księgowym na podstawie art. 8 rozporządzenia z mocą ustawy nr 45-2138 z 19 września 1945 r. o utworzeniu korporacji biegłych księgowych i licencjonowanych księgowych.

Wpis ten podlega procedurze ustanowionej art. 7 bis rozporządzenia z mocą ustawy nr 45-2138 z 19 września 1945 r., jeżeli kandydat

nie wykonuje funkcji rewidenta księgowego lub jeżeli nie legitymuje się dyplomem wyższych studiów z zakresu księgowości lub równoważnym dyplomem. Dekret określa skład komisji, które rozpatrują kandydatury. Poza przedstawicielami administracji, w skład tych komisji wchodzi, w równej liczbie, biegli księgowi, radcy prawni i podatkowi.

Przedstawiciele zawodu wskazani w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu mogą, w ciągu jednego roku od 1 stycznia 1992 r., nie wyłączając przepisów rozporządzenia z mocą ustawy nr 45-2138 z 19 września 1945 r. i ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. stowarzyszyć się z osobami fizycznymi lub prawnymi będącymi członkami korporacji biegłych księgowych i licencjonowanych księgowych, w celu wspólnego wykonywania tych zawodów.

XI. – Radcy prawni, którzy wykonują zawód adwokata i którzy przed dniem wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych wykonywali działalność rewidenta księgowego, są upoważnieni, w drodze odstępstwa, do kontynuowania działalności; nie mogą jednak wykonywać funkcji adwokata i rewidenta księgowego jednocześnie ani sukcesywnie dla tego samego przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw.

XII. – Radcy prawni, którzy nie przystąpią do nowego zawodu adwokata i którzy, w zastosowaniu art. 49 chcieliby przystąpić do zawodu notariusza, mogą, w terminie pięciu lat od dnia wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, skorzystać, na warunkach określonych dekretem wydanym po zasięgnięciu opinii Rady Stanu, z całkowitego lub częściowego zwolnienia z posiadania dyplomu lub odbycia aplikacji, na wniosek komisji ustanowionej przy ministrze sprawiedliwości, której skład określa dekret wydany po zasięgnięciu opinii Rady Stanu.

XIII. – Spółki lub stowarzyszenia utworzone pod rządami obcego ustawodawstwa, działające we Francji w dniu 31 grudnia 1990 r. mogą z mocy prawa i po złożeniu wniosku skorzystać, w ciągu dwóch lat

od dnia wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, z prawa przystąpienia do wybranej advokatury, jeżeli legitymują się nieprzerwanym, okresem wyłącznej i faktycznej działalności, we Francji, w dziedzinie konsultacji lub redagowania dokumentów prawnych i pod warunkiem, że wszyscy członkowie mający prawo reprezentować stowarzyszenie lub spółkę we Francji należą do advokatury.

Artykuł 51

Pomocnicy i pracownicy zatrudnieni przez zastępców sądowych, pełnomocników strony przed sądem handlowym i adwokatów, którzy byli zatrudnieni w dniu 1 stycznia 1971, mogą być przyjęci, na warunkach określonych dekretem wydanym po zasięgnięciu opinii Rady Stanu, jeżeli zostaną pozbawieni pracy w okresie do trzech lat od dnia wejścia w życie ustawy i jeżeli spełniają ogólne warunki dostępu do funkcji publicznej, o ile istnieją możliwości zatrudnienia, do korporacji funkcjonariuszy służb sądowych, bądź zatrudnieni jako pracownicy kontraktowi lub personel pomocniczy podlegający ministerstwu sprawiedliwości.

Artykuł 52

Systemy emerytalne, do których należeli pomocnicy, sekretarze i pracownicy zatrudnieni przez zastępcę sądowego, rzecznika strony przed sądem handlowym i adwokata oraz systemy, którymi będą objęci w związku z przynależnością do nowego zawodu lub w związku z nowym zatrudnieniem zostaną zharmonizowane. Fundusz organizacyjny nowego zawodu adwokata gwarantuje wypłatę kwot niezbędnych dla utrzymania praw nabytych lub nabywanych w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, w tym prawa do dodatkowej emerytury.

Artykuł 53

(Ustawa nr 85-772 z 25 lipca 1985 r. art. 124 Journal Officiel z 26 lipca 1985 r.)

(Ustawa nr 89-906 z 19 grudnia 1989 r. art. 4 Journal Officiel z 20 grudnia 1989 r.)

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 25 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa 98-388 z 14 maja 1998 r. art. 2 Journal Officiel z 21 maja 1998 r.)

W poszanowaniu niezależności adwokata, autonomii rad izb i wolnego charakteru zawodu, dekrety wydane po zasięgnięciu opinii Rady Stanu określają warunki stosowania niniejszego tytułu.

Przewidują, w szczególności:

1. Warunki dostępu do zawodu adwokata oraz funkcje, których nie można łączyć, warunki wpisu na listę adwokacką i zaniechania wpisu na tę listę i na listę aplikantów, warunki wykonywania zawodu w wypadkach przewidzianych w art. 6 – 8-1;

2. Zasady etyczne, procedurę i sankcje dyscyplinarne;

3. Zasady organizacji zawodowej, w szczególności skład rad izb i sposób wyboru, funkcjonowania, finansowania i uprawnienia Krajowej Rady Adwokackiej;

4. Warunki wydawania zezwolenia przewidzianego w art. 5 ust. 4;

5. Warunki dotyczące sporządzenia umowy o współpracę lub umowy o pracę przewidzianej w art. 7;

6. Procedurę rozstrzygania sporów dotyczących opłacania kosztów i wypłaty honorariów adwokackich;

7. Warunki dostępu przedstawicieli starego zawodu adwokata i rady prawnego do zawodów wskazanych w art. 49, w szczególności, po konsultacji z przedstawicielami tych zawodów, ewentualne zwolnienie całkowite lub częściowe, z obowiązku uzyskania dyplomu i ze szkolenia zawodowego;

8. Organizację szkolenia zawodowego i warunki zastosowana ustawa nr 71-575 z 16 lipca 1971 r. o organizacji ustawicznego szkolenia zawodowego do zawodu adwokata;

9. Warunki stosowania art. 27 i, w szczególności, zabezpieczenia, kontroli oraz warunki otrzymywania przez adwokatów funduszy i papierów wartościowych na rzecz klientów, deponowania ich w kasie obligatoryjnie w tym celu utworzonej przy każdej adwokaturze lub wspólnie przez kilka adwokatów i regulowania należności;

10. Warunki wystawiania świadectwa specjalizacji, przypadki i warunki dopisywania wzmianki o specjalizacji do nazwy zawodu adwokata i odstępstwa, które można zastosować;

11. Warunki zwolnienia od posiadania dyplomu i świadectwa przysposobienia do zawodu adwokata oraz warunki równoważności dyplomów wymienionych w art. 11, jak również warunki, na jakich posiadanie uniwersyteckiego dyplomu szkoły wyższej w dziedzinie nauk prawnych lub politycznych zwalnia, w całości lub części, ze szkolenia zawodowego lub z wymogów stosowanych dla uzyskania świadectwa specjalizacji;

12. Warunki stosowania art. 50;

13. Warunki zapewnienia harmonizacji i warunki wykonania gwarancji funduszu organizacyjnego nowego zawodu adwokata, przewidziane w art. 52;

14. Skład, tryb wyboru i funkcjonowania rad administracyjnych regionalnych ośrodków szkolenia zawodowego;

15. Środki niezbędne dla stosowania dyrektywy CEE nr 77-249 z 22 marca 1977 r. Rady Wspólnot Europejskich.

Tytuł II

PRZEPISY DOTYCZĄCE KONSULTACJI PRAWNYCH I SPORZĄDZANIA DOKUMENTÓW PRYWATNYCH

Rozdział I

Przepisy ogólne

Artykuł 54

(Ustawa nr 77-685 z 30 czerwca 1977 r. art. 1 II, art. 4 Journal Officiel z 1 lipca 1977 r.)

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r.

obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa nr 95-1349 z 30 grudnia 1995 r. art. 3 Journal Officiel z 31 grudnia 1995 r.)

(Ustawa nr 96-1093 z 16 grudnia 1996 r. art. 93 Journal Officiel z 17 grudnia 1996 r.)

(Ustawa nr 97-308 z 7 kwietnia 1997 r. art. 1 Journal Officiel z 8 kwietnia 1997 r.)

Nie może, bezpośrednio lub przez osoby pośredniczące, zwyczajowo lub odpłatnie, udzielać porad prawnych lub sporządzać dokumentów prywatnych, ten kto:

1. nie legitymuje się licencjatem z prawa lub nie posiada uprawnień do udzielania porad lub sporządzania dokumentów prywatnych, upoważniających do wykonywania tych czynności, zgodnie z art. 56-66.

Uznaje się, że osoby wymienione w art. 56, 57, 58 posiadają takie uprawnienia.

W wypadku osób wykonujących działalność zawodową uregulowaną przepisami wymienionych w art. 59, uprawnienia wynikają z aktów prawnych zawierających te przepisy.

W wypadku działalności nie uregulowanej przepisami, wskazanej w art. 60, uprawnienia wynikają z pozwolenia na wykonywanie działalności związanej z prawem jako działalności dodatkowej; pozwolenie to jest wydane, po zaopiniowaniu przez komisję, na podstawie zarządzenia określającego warunki dotyczące kwalifikacji lub doświadczenia prawnego wymaganego od osób wykonujących taką działalność i zamierzających podejmować działalność związaną z prawem jako działalność dodatkową.

Dla każdej kategorii instytucji wskazanych w art. 61, 63, 64 i 65, uprawnienia wynikają z pozwolenia na wykonywanie działalności związanej z prawem jako działalności dodatkowej; pozwolenie to jest wydane, po zaopiniowaniu przez komisję, na podstawie zarządzenia określającego warunki dotyczące kwalifikacji lub doświadczenia prawnego wymaganego od osób wykonujących taką działalność i zamierzających podejmować działalność związaną z prawem w ramach tych instytucji.

Komisja wymieniona w dwóch poprzednich ustępach wydaje opinię w terminie trzech miesięcy od daty przekazania jej sprawy.

Komisja ta może wydawać ponadto zalecenia w sprawie początkowego i ustawicznego kształcenia poszczególnych kategorii zawodowych.

Dekret określa skład komisji, warunki składania wniosku o wydanie opinii i zasady jej działania.

Pozwolenie przewidziane w niniejszym artykule nie może być stosowane dla celów reklamowych lub zaprezentowania wskazanej działalności;

2. został skazany w procesie karnym za czyny sprzeczne z honorem, uczciwością lub dobrymi obyczajami;

3. jest sprawcą podobnych czynów, za które został skazany na karę dyscyplinarną lub administracyjną usunięcia z urzędu, skreślenia, odwołania, cofnięcia zgody lub pozwolenia;

4. ogłoszono jego upadłość osobistą lub inną sankcję w zastosowaniu tytułu VI ustawy nr 85-98 z 25 stycznia 1985 r. lub w zastosowaniu tytułu II ustawy nr 67-563 z 13 lipca 1967 r.;

5. nie spełnia warunków przewidzianych w kolejnych artykułach niniejszego rozdziału i nie jest upoważniony na podstawie tych artykułów i w zakresie przez nie przewidzianym.

Osoba prawna, której jeden z zarządców faktycznych lub z mocy prawa został skazany na jedną z kar przewidzianych w niniejszym artykule, może zostać pozbawiona, na wniosek prokuratury, zdolności do czynności wskazanych w pierwszym ustępie na mocy orzeczenia trybunału wielkiej instancji.

Komisję wymienioną w punkcie 1 tworzy się najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od daty promulgacji ustawy nr 97-308 z 7 kwietnia 1997 r.

Warunek posiadania dyplomu lub kwalifikacji prawnych przewidziany w punkcie 1 ma zastosowanie po upływie jednego roku od daty promulgacji ustawy nr 97-308 z 7 kwietnia 1997 r.

Artykuł 55

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa nr 93-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 333 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r. obowiązują od 1 marca 1994 r.)

Osoba upoważniona na podstawie niniejszego rozdziału do udzielania porad prawnych lub sporządzania dokumentów prywatnych, w sposób zwyczajowy i odpłatny, podlega obowiązkowi ubezpieczenia indywidualnego lub grupowego od odpowiedzialności cywilnej, na wypadek skutków finansowych takiej działalności.

Osoba ta powinna legitymować się zabezpieczeniem finansowym, przy czym nie może to być jedynie ustanowienie zabezpieczenia przez zakład ubezpieczeń podlegający przepisom kodeksu ubezpieczeń lub instytucję kredytową w tym celu upoważnioną, mającą za zadanie zwrot funduszy i papierów wartościowych.

Osoba ta winna strzec tajemnicy zawodowej zgodnie z przepisami art. 226-13 i 226-14 kodeksu karnego i powstrzymać się od świadczenia usługi jeżeli sprawa dotyczy pośrednio lub bezpośrednio jej interesów.

Zobowiązania przewidziane w poprzednim ustępie mają również zastosowanie do osób, które zwyczajowo i nieodpłatnie udzielają porad prawnych lub sporządzają dokumenty prywatne.

Artykuł 56

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 25 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Adwokaci przy Radzie Stanu i sędzię kasacyjny, adwokaci wpisani na francuską listę adwokacką, zastępcy sędziwi przy sądzie apelacyjnym, notariusze, woźni sądowi, taksatorzy licytacyjni, administratorzy sądowi i pełnomocnicy likwidatora dysponują równorzędnie, w ramach działalności określonej odpowiednio w statutach, prawem udzielania porad prawnych i sporządzania dokumentów prywatnych.

Artykuł 57

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Osoby objęte zakresem stosowania dekretu z 29 października 1936 r. o kumulacji świadczeń emerytalnych, wynagrodzeń i funkcji, zawodowo czynne lub w stanie spoczynku, i na warunkach przewidzianych w tym dekrete, jak również wykładowcy nauk prawnych w prywatnych szkołach wyższych uznanych przez państwo, wydających dyplomy poświadczone przez ministra szkolnictwa wyższego, mogą udzielać porad w dziedzinie prawnej.

Artykuł 58

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 25 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Prawnicy wykonujący funkcje przewidziane w umowie o pracę w zakładzie pracy lub grupie zakładów pracy, w wykonywaniu swoich obowiązków i wyłącznie na rzecz zakładu, w którym są zatrudnieni lub każdego zakładu z grupy zakładów, mogą udzielać porad prawnych i sporządzać dokumenty prywatne dotyczące działalności tych zakładów.

Artykuł 59

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 25 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Osoby wykonujące działalność zawodową regulowaną przepisami mogą, w zakresie dozwolonym przez te przepisy, udzielać porad prawnych dotyczących ich głównej działalności i sporządzać dokumenty prywatne stanowiące bezpośrednie uzupełnienie świadczonej usługi.

Artykuł 60

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Osoby wykonujące działalność zawodową nie regulowaną przepisami, w związku z którą legitymują się kwalifikacjami uznanymi przez państwo lub instytucję publiczną lub upoważnioną instytucję zawodową, mogą udzielać porad prawnych w zakresie tych kwalifikacji, co stanowi bezpośrednio ich główną działalność oraz sporządzać dokumenty prywatne stanowiące uzupełnienie tej działalności.

Artykuł 61

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Instytucje, którym powierzono zadanie z zakresu służby publicznej mogą, w wykonywaniu tego zadania, udzielać porad prawnych.

Artykuł 63

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa nr 97-308 z 7 kwietnia 1997 r. art. 2 Journal Officiel z 8 kwietnia 1997 r.)

Stowarzyszenia użyteczności publicznej, lub stowarzyszenia, których działalność jest uznana za działalność użyteczności publicznej zgodnie z lokalnym kodeksem cywilnym Alsace-Moselle, fundacje użyteczności publicznej, upoważnione stowarzyszenia konsumentów, licencjonowane stowarzyszenia podejmujące działalność w dziedzinie ochrony środowiska i budownictwa mieszkaniowego, stowarzyszenia ustawowo upoważnione do wykonywania praw strony cywilnej w procesie karnym, stowarzyszenia rodzinne i związki stowarzyszeń rodzinnych podlegających przepisom kodeksu rodzinnego i pomocy społecznej, stowarzyszenia oparte na wzajemnej pomocy podlegające przepisom kodeksu wzajemnej pomocy mogą udzielać swoim członkom porad prawnych dotyczących spraw, które stanowią bezpośrednio przedmiot ich działania.

Artykuł 64

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

W sprawach stanowiących bezpośrednio przedmiot ich działania związku i stowarzyszenia zawodowe podlegające przepisom kodeksu pracy, mogą udzielać porad prawnych i sporządzać dokumenty prywatne dla osób, których obrona interesów jest przewidziana w ich statutach.

Artykuł 65

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 25 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Instytucje utworzone, niezależnie od formy prawnej, między lub przez organizacje zawodowe lub międzyzawodowe oraz federacje i konfederacje spółdzielni, mogą udzielać porad prawnych i sporządzać dokumenty prywatne dla celów tych organizacji i ich członków, w sprawach, które stanowią bezpośrednio przedmiot działalności zawodowej.

Artykuł 66

(Ustawa nr 85-772 z 25 lipca 1985 r. art. 125 Journal Officiel z 26 lipca 1985 r.)

(Ustawa nr 87-39 z 27 stycznia 1987 r. art. 37 Journal Officiel z 28 stycznia 1987 r.)

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Organy prasowe lub organy komunikacji audiowizualnej nie mogą udzielać porad prawnych czytelnikom ani słuchaczom, chyba że będzie ich udzielał przedstawiciel zawodu prawniczego regulowanego przepisami.

Artykuł 66-1

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Niniejszy rozdział nie stanowi przeszkody w rozpowszechnianiu w dziedzinie prawnej informacji o charakterze dokumentacyjnym.

Artykuł 66-2

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Podlega karom przewidzianym w art. 72 ten kto, naruszając przepisy niniejszego rozdziału, udziela porad prawnych lub sporządza dokumenty prywatne.

Artykuł 66-3

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Instytucje mające za zadanie reprezentowanie zawodów wskazanych w art. 56 i organizacje zawodowe reprezentujące te zawody mogą występować jako strona cywilna w sprawach o naruszenie przepisów przewidziane w art. 66-2.

Rozdział II

Przepisy różne

Artykuł 66-4

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Podlega karom przewidzianym w art. 72 ten kto zajmuje się akwizycją w celu udzielania porad lub sporządzania aktów prawnych. Wszelka reklama w tym samym celu podlega warunkom określonym w dekreście wskazanym w art. 66-6.

Artykuł 66-5

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 26 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa 93-2 z 4 stycznia 1993 r. art. 4 Journal Officiel z 5 stycznia 1993 r.)

(Ustawa nr 97-308 z 7 kwietnia 1997 r. art. 4 Journal Officiel z 8 kwietnia 1997 r.)

W każdej dziedzinie, czy to w zakresie doradztwa czy obrony, porady adwokata skierowane do jego klienta lub dla niego przeznaczone, korespondencja między klientem i jego adwokatem, między adwokatem i innymi adwokatami, noty informacyjne, ogólnie wszelkie akta sprawy objęte są tajemnicą zawodową.

Artykuł 66-6

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 25 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Warunki stosowania niniejszego tytułu są określone dekretem wydanym po zasięgnięciu opinii Rady Stanu.

Tytuł III

PRZEPISY RÓŻNE

Artykuł 67

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 27 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Adwokat wykonujący zawód we Francji może poprzedzać swoje nazwisko nazwą stowarzyszenia, spółki lub zespołu adwokatów, do którego należy.

Związki lub zespoły doradców istniejące w dniu wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych mogą zachować swoją nazwę, nawet jeżeli nie zawiera ona nazwiska współników lub byłych współników, i stosować ją w razie połączenia lub podziału.

Jeżeli spółki lub zespoły radców prawnych należą do sieci krajowej lub międzynarodowej o charakterze nie wyłącznie prawnym, wzmianka o przynależności do sieci może figurować w ciągu pięciu lat od wskazanej w poprzednim ustępie daty wejścia w życie tytułu I wymienionej ustawy.

Artykuł 68

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 28 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Adwokaci, którzy złożyli ślubowanie przed datą wejścia w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, są zwolnieni z ponownego składania ślubowania przewidzianego w art. 3.

Artykuł 72

(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 322 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r. obowiązuje od 1 marca 1994 r.)

Podlega karze grzywny w wysokości 30000 fr. i – w wypadku recydywy – w wysokości 60000 fr. i karze sześciu miesięcy pozbawienia wolności lub jednej z tych kar, ten kto, nie będąc wpisany na listę adwokacką, będzie wykonywał jeden lub kilka rodzajów działalności zastrzeżonych dla adwokatów, na warunkach przewidzianych w art. 4, z zastrzeżeniem umów międzynarodowych.

Artykuł 73

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 29 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Osoba, która zastosuje słowo „izba” w nazwie stowarzyszenia zawodowego utworzonego w jakiegokolwiek formie, podlega karze przewidzianej w art. 72.

Artykuł 74

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 30 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 334 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r. obowiązuje od 1 marca 1994 r.)

Ktokolwiek, nie spełniając wymaganych warunków, użyje tytułu z zamiarem wprowadzenia w błąd opinii publicznej, tak by można było go pomylić z tytułem i zawodem uregulowanym przepisami niniejszej ustawy, podlega karom przewidzianym dla przywłaszczenia tytułu w art. 433-17 kodeksu karnego. Tym samym karom podlega ten, kto użyje tytułu radcy prawnego lub tytułu równoważnego mogącego prowadzić do pomyłki, z zastrzeżeniem przepisów ustępu czwartego i piątego par. I art. 1 niniejszej ustawy.

Artykuł 76

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 31 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązują od 1 stycznia 1992 r.)

Uchyła się wszelkie przepisy sprzeczne z przepisami niniejszej ustawy, w szczególności:

- art. 24 i 29 ustawy z 22 ventôse roku XII z późniejszymi zmianami w sprawie szkół prawa;

- art. 2 i 4 ustawy nr 54-390 z 8 kwietnia 1954 r. o unieważnieniu aktu zwanego ustawą nr 2525 z 26 czerwca 1941 r. o ustanowieniu świadectwa przysposobienia do zawodu adwokata;

- rozporządzenie z mocą ustawy nr 45-2594 z 2 listopada 1945 r. o statusie pełnomocnika strony przed sądem handlowym;

- art. 39 ustawy finansowej nr 62-873 z 31 lipca 1962 r. stanowiącej poprawkę budżetową.

Zaprzestaje się stosowania ustawy nr 57-1420 z 31 grudnia 1957 r. o odzyskaniu honorariów adwokackich, w zakresie dotyczącym adwokatów.

Uchyła się, w zakresie dotyczącym zastępców sądowych przy sądach wielkiej instancji:

- ustawę z 27 ventôse roku VIII o organizacji sądownictwa;

- art. 27, 31,32 ustawy z 22 ventôse roku XII o szkołach prawa;

- ustawę z 20 kwietnia 1810 r. o organizacji korporacji sądowej i wymiaru sprawiedliwości;
- art. 3, 4, 5, 6 i 7 dekretu z 2 lipca 1812 r. zmieniony rozporządzeniem z mocą ustawy z 27 lutego 1822 r., dekretem z 29 maja 1910 r. i ustawą z 2 kwietnia 1941 r., zatwierdzoną rozporządzeniem z mocą ustawy z 9 października 1945 r. o możliwości rozpoznawania spraw cywilnych i korekcyjnych przez zastępców sądowych;
- art. 91 ustawy z 28 kwietnia 1816 r. o finansach;
- dekret z 25 czerwca 1878 r. o obronie sądowej zastępców sądowych przy sądach wielkiej instancji;
- ustawa z 24 grudnia 1897 r. o odzyskaniu kosztów należnych notariuszom, zastępcom sądowym i woźnym sądowym;
- rozporządzenie z mocą ustawy nr 45-2591 z 2 listopada 1945 r. o statusie zastępców sądowych;
- rozporządzenie z mocą ustawy nr 45-1418 z 28 czerwca 1945 r. o dyscyplinie niektórych osób urzędowych.

We wszystkich przepisach ustawowych obowiązujących po wejściu w życie tytułu I ustawy nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. o reformie niektórych zawodów sądowych i prawniczych, zastępuje się słowo „advokat” słowem „radca prawny”.

Artykuł 77

Komisje przewidziane w art. 41 powstają i działają od dnia 1 stycznia 1972 r.

Artykuł 80

Niniejsza ustawa ma zastosowanie w departamentach Bas-Rhin, Haut-Rhin i Moselle, z wyjątkiem rozdziału V tytułu I, i z zastrzeżeniem zachowania lokalnych zasad postępowania cywilnego i organizacji sądowej.

Artykuł 81

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 32 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązująca od 1 stycznia 1992 r.)

Artykuł 1 (I), 3-27, 49, 50 (VII, IX i XII), 53 (1)-12) i 14)), 67, 68, 72, 73 i 74 mają zastosowanie do terytoriów zamorskich, również do wspólnoty terytorialnej Majotty, z wyjątkiem art. 53 pkt 9, który stosuje się w odniesieniu do warunków stosowania art. 27.

Nie mają zastosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Pierre i Miquelon art. 1 (III), 2, 28-48, 50 (II-VI, VIII, X, XI i XIII), 53 (pkt 13 i 15), 54-66-6, 71, 76, 77 i 80. Punkt 9 art. 53 stosuje się do warunków stosowania art. 27.

W celu stosowania art. 11, może być jedynie uwzględniony dyplom francuski równoważny co najmniej magisterium z prawa lub tytuł lub dyplom francuski uznany za równoważny wykonywaniu zawodu na warunkach określonych zarządzeniem przewidzianym w niniejszym artykule.

Punkt VII art. 50 i ostatnie zdanie ostatniego ustępu art. 11 mają zastosowanie do wspólnoty terytorialnej Majotty, wspólnoty terytorialnej Saint-Pierre i Miquelon i terytoriów zamorskich jedynie do obywateli francuskich.

Artykuł 82

(Ustawa nr 90-1259 z 31 grudnia 1990 r. art. 33 i 67 Journal Officiel z 5 stycznia 1991 r. obowiązująca od 1 stycznia 1992 r.)

W departamentach Gwadelupy, Gujany, Martyniki i Réunion, biura zastępców sądowych przy sądach wielkiej instancji i sądach apelacyjnych zostają zlikwidowane.

Przedstawiciele nowego zawodu adwokata mogą podejmować czynności związane z reprezentowaniem przed sądem apelacyjnym, w którego obszarze właściwości znajduje się adwokatura. W takim wypadku adwokat jest wynagradzany według stawki zastępcy sądowego przy sądach apelacyjnych wykonującego zawód na terytorium metropolitalnym.

Powoływanie sędziów w Hongkongu i niektórych wybranych krajach

Porównania ogólne

12 maja 2001 r.

Przygotowali: Eva LIU, CHEUNG Wai-lam

Wydział Studiów i Biblioteki
Sekretariatu Rady Legislacyjnej
[Hongkong]

Adres: 5th Floor, Citibank Tower, 3 Garden Road, Central, Hong Kong

Telefon: (852) 2869 7735

Faks: (852) 2525 0990

Website: <http://legco.gov.hk>

E-mail: library@legco.gov.hk

Spis treści

Tabela 1 – Sędziowie i organy ich powołujące

Tabela 2 – Rola organu ustawodawczego

Tabela 3 – Organ selekcyjny

Tabela 4 – Podmioty uczestniczące w konsultacjach

Tabela 5 – Nominacje i rekomendacje

Tabela 6 – Zatwierdzanie i aprobaty

Tabela 7 – Wady i zalety obowiązującego systemu

Analiza: Wnioski dla Hongkongu

Załączniki

Tabela 1. **Sędziowie i organy ich powołujące**

Kraj	Sędziowie	Organ powołujący
USA	Sędziowie sądów federalnych (tzn. sędziowie Sądu Najwyższego, sędziowie sądów apelacyjnych i okręgowych sądów stanowych)	Prezydent
Wielka Brytania	Członkowie Izby Lordów wyznaczeni na sędziów apelacyjnych, przewodniczący wydziałów, sędziowie Sądu Apelacyjnego i sędziowie Wysokiego Trybunału [High Court]	Królowa
Kanada	Sędziowie Sądu Najwyższego i Sądu Federalnego	Gubernator [Governor in Council]
HKSAR*	Sędziowie Sądu Ostatniej Instancji oraz Prezes Wysokiego Trybunału [High Court]	Szef rządu

* Specjalny region administracyjny Hongkongu

Tabela 2. **Rola organu ustawodawczego**

Kraj	Rola organu ustawodawczego
USA	Powołanie następuje za radą i zgodą Senatu. Senatorowie zazwyczaj rekomendują potencjalnych kandydatów na sędziów sądów federalnych. Senacka Komisja ds. Sądownictwa jest odpowiedzialna za badanie, sprawdzanie i głosowanie nad kandydaturami.
Wielka Brytania	Nie odgrywa żadnej roli, poza premierem, który jest szefem rządu i przywódcą większości w parlamencie.
Kanada	Nie odgrywa żadnej roli, poza premierem, stoi na czele władzy wykonawczej.
HKSAR	Rada Legislacyjna zatwierdza powołanie.

Tabela 3. **Organ selekcyjny**

Kraj	Organ selekcyjny
USA	Minister Sprawiedliwości + Biuro Prawne [Counsel's Office] Białego Domu
Wielka Brytania	Lord Kanclerz
Kanada	Premier + Minister Sprawiedliwości
HKSAR	Komisja ds. Rekomendacji Funkcjonariuszy Wymiaru Sprawiedliwości (pod przewodnictwem Prezesa Sądu Najwyższego)

Tabela 4. **Podmioty uczestniczące w konsultacjach**

Kraj	Podmioty uczestniczące w konsultacjach
USA	Senatorowie, Członkowie Izby Reprezentantów, sędziowie federalni i stanowi, przedstawiciele społeczności lokalnych, gubernatorzy stanów, grupy panelowe ds. selekcji sędziów, obywatele oraz Amerykańskie Stowarzyszenie Adwokatów, które udziela konsultacji sędziom i prawnikom w środowisku kandydatów.
Wielka Brytania	Członkowie Izby Lordów wyznaczeni na sędziów apelacyjnych, przewodniczący wydziałów, sędziowie Sądu Apelacyjnego. Wszyscy sędziowie odpowiednich izb sędziowskich (tzn. Izby Lordów i Sądu Apelacyjnego). Sędziowie Wysokiego Trybunału [High Court]. Członkowie Izby Lordów wyznaczeni na sędziów apelacyjnych, sędziowie Sądu Apelacyjnego, sędziowie Wysokiego Trybunału [High Court], Przewodniczący Naczelnej Rady Adwokackiej, Kierownicy obwodów i konsultanci wyznaczeni przez wnioskodawcę [kandydata].
Kanada	Prezes oraz sędziowie Sądu Najwyższego oraz Prezes Sądu Federalnego. Minister Sprawiedliwości, który konsultuje się z prokuratorami generalnymi prowincji. Sędziowie Sądu Federalnego. Komitet Doradczy ds. Powoływania Sędziów, starsi rangą sędziowie, członkowie palestry, prokuratorzy generalni i ministrowie sprawiedliwości.

HKSAR	Starsi rangą przedstawiciele zawodu sędziowskiego i prawniczego.
-------	--

Tabela 5. **Nominacje i rekomendacje**

Kraj	Organ odpowiedzialny za nominowanie i rekomendowanie kandydatów
USA	Minister Sprawiedliwości [Attorney General] rekomenduje kandydatów. Prezydent nominuje kandydatów.
Wielka Brytania	Premier rekomenduje kandydatów na członków Izby Lordów wyznaczanych na sędziów apelacyjnych, przewodniczących wydziałów oraz sędziów Sądu Apelacyjnego. Lord Kanclerz rekomenduje kandydatów na sędziów Wysokiego Trybunału [High Court].
Kanada	Premier rekomenduje kandydatów na prezesa i sędziów Sądu Najwyższego oraz prezesa Sądu Federalnego. Minister Sprawiedliwości rekomenduje kandydatów na sędziów Sądu Federalnego.
HKSAR	Kandydatów rekomenduje Komisja ds. Rekomendacji Funkcjonariuszy Wymiaru Sprawiedliwości (JORC).

Tabela 6. **Zatwierdzanie i aprobatą**

Kraj	Organ odpowiedzialny za zatwierdzanie i aprobatę
USA	Senacka Komisja ds. Sądownictwa przesłuchanie i głosowanie nad zatwierdzeniem. Plenarne posiedzenie Senatu - głosowanie.
Wielka Brytania	Nie dotyczy
Kanada	Nie dotyczy
HKSAR	Rada Legislacyjna - aprobatą w drodze uchwały Rady.

Tabela 7. **Wady i zalety obowiązującego systemu**

Kraj	Wady	Zalety
USA	<p>Postępowanie wydłużyło się i skomplikowało, co może prowadzić do sytuacji, w której osoby o wysokich kwalifikacjach nie zechcą ubiegać się i uzyskiwać nominacji z powodu uciążliwej, zbyt ciężkiej procedury sprawdzającej i lustracyjnej. Mogą ich także zniechęcać obawy o naruszenie swojej prywatności, jak również niski poziom wynagrodzenia w zawodzie sędziowskim;</p> <p>postępowanie może naruszać, i zapewne narusza, zasadę niezawisłości sędziowskiej.</p>	<p>Postępowanie ujawnia działanie mechanizmu hamowania i równoważenia działalności władzy ustawodawczej i wykonawczej z jednej strony oraz władzy sądowniczej z drugiej.</p>
Wielka Brytania	<p>System konsultacji jest niezorganizowany.</p> <p>Uwagi są zgłaszane przez wąskie grono osób.</p> <p>Działania Lorda Kanclerza naruszają zasadę podziału władzy.</p>	<p>Większe możliwości podjęcia prawidłowej decyzji w sytuacji, gdy kandydaci oceniani są na podstawie długiego stażu zawodowego, a Lord Kanclerz i sędziowie udzielający konsultacji są powiadomieni o takiej ocenie.</p>
Kanada	<p>Zła organizacja i brak przejrzystości.</p> <p>Brak komisji, która doradzałaby rządowi w sprawie powoływania sędziów Sądu Najwyższego.</p> <p>Komitet Doradczy ds. Powoływania Sędziów ma wyłącznie charakter doradczy i nie jest komitetem nominującym. Brak konsultacji między Ministrem Sprawiedliwości a prokuratorami generalnymi i prezesami sądów poszczególnych prowincji.</p>	<p>W prowincjach i terytoriach zostały utworzone „Komitety Doradcze ds. Powoływania Sędziów” - do celów konsultacyjnych.</p> <p>Uważa się, iż obecnie selekcja sędziów w większym stopniu prowadzona jest według kryteriów merytorycznych aniżeli politycznych.</p>

HKSAR	<p>Brak przejrzystości. Niewystarczające informacje przekazywane przez administrację Radzie Legislacyjnej.</p> <p>Przy podejmowaniu ważnej uchwały przez JORC nie dopuszcza się dwóch zdań odrębnych.</p> <p>Udział Sekretarza [Ministra] Sprawiedliwości w JORC uznaje się za dążenie do podważenia niezależności JORC.</p> <p>Powoływanie osobistości politycznych w skład JORC.</p>	Decyzje o powołaniu sędziów są respektowane.
-------	--	--

Analiza: Wnioski dla Hongkongu

1.1 W krajach objętych analizą procedura powoływania sędziów wyższej rangi różni się. W USA i w Hongkongu prawo zatwierdzania lub aprobowania decyzji o powołaniu sędziów przysługuje władzy ustawodawczej. W USA w proces nominowania i selekcji kandydatów zaangażowani są również senatorowie. Ponadto w Senacie prowadzi się jawne przesłuchania w celu zatwierdzenia osób nominowanych na urzędy sędziów federalnych. W Wielkiej Brytanii i Kanadzie parlament nie jest włączony w proces powoływania sędziów, zaś całkowita odpowiedzialność za pełny przebieg procesu powoływania sędziów wyższej rangi ponosi władza wykonawcza.

1.2 Problemy związane z powoływaniem sędziów można sprowadzić do dwóch podstawowych zagadnień: stopnia przejrzystości oraz udziału poszczególnych podmiotów, takich jak profesjonalne organizacje prawnicze z jednej strony oraz legislatorzy z drugiej. System obowiązujący w USA cechuje wysoki poziom przejrzystości i uczestnictwa, natomiast system brytyjski i kanadyjski są krytykowane za braki w tym zakresie.

1.3 W Wielkiej Brytanii i Kanadzie prowadzi się otwarty nabór na niektóre urzędy sędziowskie, podczas gdy taka praktyka nie jest

stosowana w USA przy powoływaniu sędziów federalnych. Zauważmy, iż system otwartego naboru jest stosowany w Wielkiej Brytanii przy obsadzaniu wolnych stanowisk w Wysokim Trybunale [High Court], natomiast w Hongkongu – stanowisk na poziomie sądu okręgowego i poniżej.

1.4 W dniu 24 kwietnia 2001 r., grupa panelowa ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Służb Prawnych omawiała kwestię powołania grupy roboczej w celu dalszych studiów nad powoływaniem sędziów wyższej rangi w Hongkongu. W świetle doświadczeń zagranicznych objętych niniejszą serią studiów nad powoływaniem sędziów oraz opinii członków Rady Legislacyjnej wyrażonych podczas wcześniejszych debat na ten temat, gdyby taka grupa robocza została utworzona, zajęłaby się ona rozpatrzeniem następujących kwestii:

a) jaki rodzaj informacji na temat procesu selekcji winien zostać podany do wiadomości publicznej przez Administrację?

b) czy systemem otwartego naboru należy objąć wyższe urzędy sędziowskie w Hongkongu?

c) skład i kworum JORC;

d) czy szef władzy wykonawczej ma prawo uniemożliwić powołanie osób rekomendowanych przez JORC?

e) proces aprobaty przez Radę Legislacyjną; i

f) koordynacja działań JORC, szefa władzy wykonawczej i Rady Legislacyjnej.

Załącznik I

ZALECENIA W SPRAWIE REFORMY PRZEDSTAWIONE PRZEZ AMERYKAŃSKIE STOWARZYSZENIE ADWOKATÓW (ABA)

(Wyjątek ze „Sprawozdania Komisji ABA w sprawie podziału władzy i niezawisłości sędziowskiej”, sierpień 1996 r.)

1. Senatorowie, wypełniając swą rolę udzielania „rady i zgody”, winni rozpoznawać dobrych kandydatów na urząd sędziowski zanim stanowisko zostanie opróżnione, kandydatów takich należy dokładnie sprawdzić i “zlustrować” przed opróżnieniem stanowiska lub w ciągu 30 dni po jego opróżnieniu;

2. Senatorowie winni rekomendować Prezydentowi nazwiska dwóch lub większej liczby osób, w kolejności priorytetu do uzyskania stanowiska, w odniesieniu do każdego opróżnionego urzędu w celu uniknięcia opóźnienia w przypadku niemożliwości objęcia urzędu przez potencjalnego nominowanego. W żadnym razie rekomendacje senatora nie mogą być przekazywane władzy wykonawczej później niż 90 dnia po opróżnieniu urzędu.

3. Jeżeli senator nie zgłosi więcej niż jedno nazwisko, Administracja powiadamia tego senatora o konieczności rozważenia dodatkowych kandydatur. Władza wykonawcza winna także przechowywać (prowadzić) listy potencjalnych nominowanych na urząd sędziowski.

4. Jeżeli w ciągu 90 dni od dnia opróżnienia urzędu w sądzie okręgowym senatorowie nie udzielili takich rekomendacji, Prezydent przeprowadza postępowanie z własnym kandydatem, a jeżeli zatwierdzenie opóźnia się, wówczas dokonuje powołania tymczasowego lub “przejściowego”.

5. W ciągu 90 dni od opróżnienia urzędu Biały Dom, Departament Sprawiedliwości, Federalne Biuro Śledcze i Amerykańskie Stowarzyszenie Adwokatów winny zakończyć swoje postępowania sprawdzające w odniesieniu do kandydatów.

6. ABA winno mieć więcej niż jednego przedstawiciela z każdego sądu okręgowego w swojej Stałej Komisji ds. Sądownictwa

Federalnego oraz powinno przedstawiać krótkie wyjaśnienia do swoich ocen, aby uniknąć zarzutu kierowania się niekiedy względami politycznymi.

7. Biały Dom i Departament Sprawiedliwości winny prowadzić bieżącą korektę obowiązujących procedur w celu ich uproszczenia i uniknięcia powtórzeń, powinny też rozważyć ewentualność zaniechania prowadzenia indywidualnych rozmów z kandydatami w celu uniknięcia wrażenia wywierania wpływu na poglądy prawnicze kandydatów.

8. Senacka Komisja ds. Sądownictwa powinna zwiększyć liczebność swojego personelu prawnego zajmującego się sprawdzaniem osób nominowanych na urząd sędziowski.

9. Jeżeli nominacja nie budzi wątpliwości senacka Komisja ds. Sądownictwa odstąpi od przeprowadzenia przesłuchania zatwierdzającego.

10. W ciągu dwóch miesięcy od otrzymania nominacji od Prezydenta Komisja powinna zweryfikować osoby nominowane, umożliwiając ich zatwierdzenie na posiedzeniu plenarnym Senatu.

11. Potencjalni nominowani winni zostać zobowiązani do wypełnienia tylko jednego formularza, zawierającego pełne informacje wymagane przez Departament Sprawiedliwości, Biały Dom, ABA oraz senacką Komisję ds. Sądownictwa.

12. Wymienione agencje winny sprawdzić, czy uzyskanie wszelkich takich informacji jest rzeczywiście niezbędne lub celowe.

13. Kongres powinien uchwalić ustawę stanowiącą, iż dodatkowy urząd sędziowski został utworzony w dniu osiągnięcia przez osobę zajmującą urząd uprawnień do uzyskania statusu seniora (częściowej emerytury) nawet wówczas, gdy osoba zajmująca urząd nie uzyskała statusu seniora w tym dniu. Liczba uprawnionych urzędów sędziowskich mogłaby zostać ograniczona o jeden, w razie uzyskania przez osobę zajmującą urząd statusu seniora, przejścia na pełną emeryturę lub jej śmierci.

Załącznik II

ZALECENIA W SPRAWIE REFORMY PRZEDSTAWIONE PRZEZ SIR LEONARDA PEACHA, BYŁEGO KOMISARZA DS. POWOŁYWANIA NA URZĘDY PUBLICZNE

(Wyjątek z tekstu pt. „Niezależna Kontrola Procesu Powoływania Sędziów oraz Rady Królewskiej w Anglii i Walii, grudzień 1999 r.)

Komisja ds. Powoływania Sędziów¹

• Rola

Należy utworzyć Komisję ds. Powoływania Sędziów. Winna ona prowadzić ciągły audyt procesu powoływania (w tym ponownego) sędziów oraz polityki w tym zakresie oraz rozpatrywania skarg i zażaleń związanych z przebiegiem tego postępowania i realizacją tej polityki oraz zgłaszać propozycje poprawek i zmian na ręce Lorda Kanclerza.

• Skład

Powołani zostaną pracujący w niepełnym wymiarze czasu przewodniczący lub główny [pierwszy] komisarz oraz około dziesięciu komisarzy (również w niepełnym wymiarze czasu). Nie więcej niż jedna trzecia składu winna posiadać przygotowanie prawnicze; sędziowie i sędziowie emerytowani mogą być powoływani do Komisji w charakterze komisarzy, ale nie mogą zostać głównym [pierwszym] komisarzem; pozostali członkowie będą pochodzić spoza środowiska prawniczego, jednak niektórzy spośród nich będą posiadać wiedzę specjalistyczną w zakresie technik i procesu selekcji. Zapewniony zostanie udział kobiet i mniejszości etnicznych. Członkowie uzyskają odpowiednie przeszkolenie. Członkowie

¹ Do czasu opublikowania niniejszego opracowania „Komisja” nie została oficjalnie utworzona.

Komisji będą wspólnie z Lordem Kanclerzem zobowiązani do zagwarantowania wdrożenia niniejszych zasad.

• *Działalność*

Komisja będzie spotkać się w pełnym składzie raz na kwartał w celu omówienia planu pracy, wymiany doświadczeń oraz sformułowania zaleceń dla Lorda Kanclerza.

Główny [pierwszy] komisarz/przewodniczący lub wyznaczony członek będzie zajmować się rozpatrywaniem skarg i zażaleń, pod warunkiem wyczerpania procedur obowiązujących w sprawach indywidualnych, w tym w ramach “sprzężenia zwrotnego”.

Główny [pierwszy] komisarz/przewodniczący oraz Komisja zapewnią doradztwo na rzecz Lorda Kanclerza i Stałego Sekretarza w zakresie funkcjonowania systemu powoływania sędziów oraz dziedzin, wymagających przeprowadzenia korekty lub wprowadzenia usprawnień.

Lord Kanclerz może zwrócić się do Komisji o przeprowadzenie audytu lub kontroli dowolnego elementu procedury lub polityki powoływania sędziów.

Komisja może podjąć postępowanie wyjaśniające w wyniku złożonej skargi oraz zalecić podjęcie działań na podstawie jego wyników.

Komisja publikuje roczne sprawozdania będące częścią sprawozdania Lorda Kanclerza dla Parlamentu.

• *Uprawnienia*

Komisji należy zapewnić dostęp do wszelkich odpowiednich dokumentów.

W razie pozytywnego rozpatrzenia odwołania Komisja będzie uprawniona do przywrócenia zainteresowanego wnioskodawcy na urząd, w ramach następnego cyklu powołań o który wnosi osoba składająca odwołanie, na miejsce w którym została ona poszkodowana. Powyższe stosuje się w miarę możliwości, gdyż możliwa jest selekcja jednorazowa lub selekcja w odniesieniu do pojedynczego stanowiska.

Komisja będzie uprawniona do zmiany lub usunięcia części akt dowolnej osoby.

Komisja będzie otwarta na dyskusję z parlamentarzystami lub organizacjami na temat procesu powoływania [sędziów].

Poza wyżej wymienionymi uprawnieniami i podejmowaniem postępowania wyjaśniającego Komisja nie będzie uprawniona do podejmowania wielostronnych działań i zalecania podjęcia jakichkolwiek działań wymagających aprobaty Lorda Kanclerza.

Planowanie powoływania sędziów w celu zastąpienia sędziów osiągniętych wiek emerytalny [seniorów]

- Wymagane jest odbywanie formalnych spotkań między Lordem Kanclerzem a sędziami wyższej rangi, w szczególności z przewodniczącym Ławy Królewskiej [Lord Chief Justice], przewodniczącymi pozostałych wydziałów – oraz innymi – co najmniej raz na sześć miesięcy, a w razie potrzeby częściej. Byłyby one poświęcone omawianiu kandydatur na stanowiska w Wysokim Trybunale [High Court], Sądzie Apelacyjnym oraz stanowiska przewodniczących.

- Należy sporządzać listy następców, w podziale na kandydatów których zdolność objęcia stanowiska została uznana oraz na pozostałych kandydatów, którzy będą ubiegać się o powołanie w określonym terminie (zwykle dwa lub trzy lata). Kandydaci zostaną wyłonieni na podstawie podań oraz poprzez nominację, natomiast podczas każdego spotkania będą rozpatrywane listy najlepszych kandydatów - kobiet, członków mniejszości etnicznych, radców prawnych i adwokatów.

- Lord Kanclerz udzieli rekomendacji do powołania osobom wybranym z listy następców w krótkiej lub długiej perspektywie czasu, a jeżeli zechce odstąpić od wykorzystania list, wówczas kieruje się je z powrotem na spotkanie [Komisji] w celu omówienia kandydatur alternatywnych.

- W spotkaniu weźmie udział Komisarz ds. Powoływania Sędziów.

Załącznik III

ZALECENIA W SPRAWIE REFORMY PRZEDSTAWIONE PRZEZ KANADYJSKIE AMERYKAŃSKIE STOWARZYSZENIE ADWOKATÓW

(Wyjątek z tekstu nt. Procesu Powoływania Sędziów Federalnych przedłożonego Ministrowi Sprawiedliwości, listopad 1993 r.)

Amerykańskie Stowarzyszenie Adwokatów:

1) zaleca, aby Minister Sprawiedliwości korzystał z konsultacji odpowiedniej komisji ds. powoływania sędziów w sprawie obsadzenia wszelkich opróżnionych stanowisk pozostających w zakresie jej kompetencji oraz by przedkładała ona Ministrowi krótki wykaz osób, które zostały sprawdzone i uzyskały rekomendacje komisji.

2) zaleca zachowanie poufności procesu powoływania oraz wprowadzenie zmian do formularza wniosku, tak by wyraźnie wskazywał na możliwość sprawdzenia kwalifikacji kandydata oraz by takie sprawdzenie było prowadzone z uwzględnieniem zasady poufności.

3) zaleca, aby członkowie komisji ds. powoływania sędziów zobowiązali się na piśmie do przyjęcia odpowiedzialności za zachowanie tajemnicy i poufności postępowania.

4) zaleca, aby Minister Sprawiedliwości wydał pisemne wytyczne pomocne w wykonywaniu obowiązków przez członków komisji.

5) jest przeciwnie tworzeniu odrębnych komisji ds. powoływania sędziów sądów specjalnych.

6) zaleca, aby wszelkie przeniesienia sędziów do instytucji wyższego szczebla, w tym z sądów prowincjonalnych do sądu wyższej instancji, podlegały kontroli ze strony komisji ds. powoływania sędziów.

7) zaleca, aby Minister Sprawiedliwości wyjaśnił znaczenie terminów „rekomendowany” i „wysoce rekomendowany” tak, aby termin „rekomendowany” zapewniał bardzo wysoki próg oraz by termin „wysoce rekomendowany” był zastrzeżony dla wnioskodawców wyraźnie przekraczających ten próg, co jest rzeczywiście sytuacją wyjątkową.

8) jest przeciwne włączeniu rozmowy kwalifikacyjnej do postępowania procesu kontroli.

zaleca, aby kryteria powoływania zostały uzupełnione o informacje o „nawykach” kandydata.

9) zaleca, aby pisemne wytyczne obejmowały wskazówki dotyczące należytego uwzględnienia pełnego doświadczenia danego kandydata, również poza głównym kierunkiem jego prywatnej praktyki zawodowej.

10) zaleca, aby poszczególni członkowie komisji nie przekazywali indywidualnych rekomendacji na ręce Ministra.

11) zaleca wprowadzenie karencji w ubieganiu się o urząd sędziowski przez członków komisji ds. powoływania mających przygotowanie prawnicze.

12) zaleca wprowadzenie dwuletniej karencji w ubieganiu się o urząd sędziowski przez członków Parlamentu, Senatu lub zgromadzeń parlamentarnych.

13) zaleca, aby okres kadencji poszczególnych członków komisji ds. powoływania umożliwiał częściową wymianę jej składu.

14) zaleca utrzymanie w mocy obowiązującego trybu funkcjonowania organizacji nominującej, zgodnie z którym zgłasza ona nazwiska dwóch lub trzech kandydatów.

Tłumaczenie z jęz. angielskiego: *Albert Pol (BSiE)*